Biblioteca Polirom

Joyce Carol Oates

Violul

O poveste de dragoste

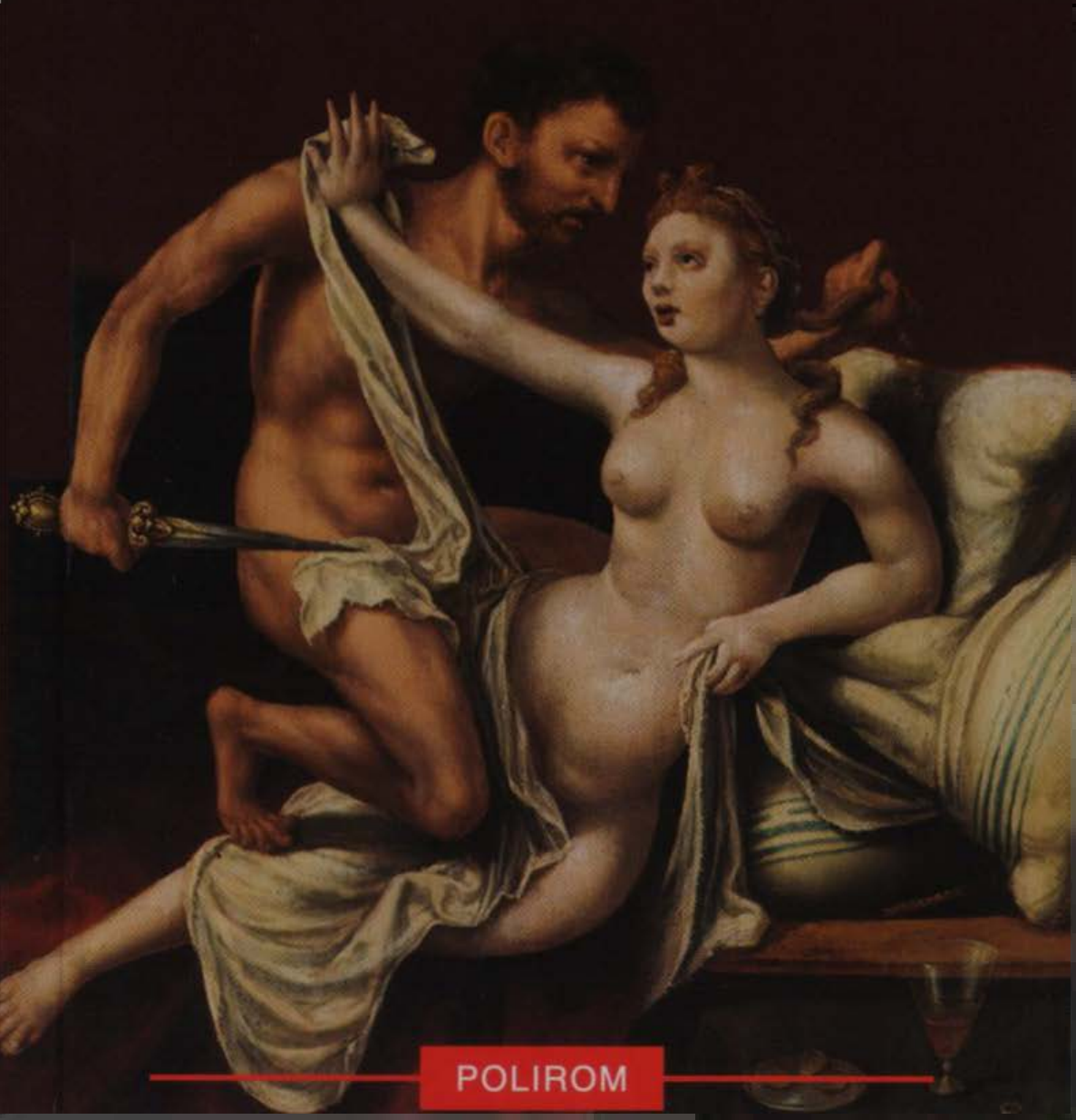

POLIROM

Biblioteca Polirom

PROZĂ XXI

„Romanul lui Joyce Carol Oates pare un haiku brutal, construit din frânturi de imagini ce surprind perfect o crimă teribilă."

Cleveland Plain Dealer

„Joyce Carol Oates îşi ţine cititorul în gardă; nu-i lasă acestuia nici un colţişor prin care să întrevadă ce va urma în paginile următoare, aşa încât cartea se citeşte dintr-o suflare."

Atlantic Books

„Romanul acesta este, mai presus de orice, un atac la adresa misoginiei. E scris cu o furie stăpânită, pentru toate femeile care au fost violate sau trăiesc cu frica violului şi pentru toate femeile care şi-au văzut atacatorii puşi în libertate."

The Guardian

EDITURA POLIROM

ISBN 978-973-46-2197-2

www.polirom.ro

Pe copertă: Jan Gossaert „Mabuse" (cca 1478-1532), *Violarea Lucreţiei de către Sextus Tarquinius*

PROZĂ XXI

Colecţia BIBLIOTECA POLIROM este coordonată de Bogdan-Alexandru Stănescu.

Joyce Carol Oates, *Rape: A Love Story*

Copyright © 2004 by Joyce Carol Oates
First published in the United States by Da Capo Press, a member of the Perseus Books Group
All rights reserved

©2011 by Editura POLIROM, pentru traducerea în limba română

www.polirom.ro

Editura POLIROM
Iaşi, B-dul Carol I nr. 4 ; P.O. BOX 266, 700506
Bucureşti, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1, sector 4, 040031, O.P. 53, C.P. 15-728

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României :

OATES, JOYCE CAROL

Violul. O poveste de dragoste/Joyce Carol Oates ; trad. de Ioana Filat. – Iaşi : Polirom, 2011

ISBN 978-973-46-2197-2

I. Filat, Ioana (trad.)

821.111-31=135.1

Printed in ROMANIA

Joyce Carol Oates

Violul
O poveste de dragoste

Traducere din limba engleză
de Ioana Filat

POLIROM
2011

Joyce Carol Oates este una dintre cele mai aclamate şi traduse scriitoare americane ale momentului, cunoscută pentru romane ca *We Were the Mulvaneys*, *Blonde* şi *Black Water*. S-a născut în Lockport, statul New York, în 1938 şi a început să scrie la 14 ani, devenind faimoasă pentru talentul ei prolific şi versatil, abordând genuri foarte diferite – romane, povestiri, eseistică, dramaturgie, memorii şi poezie –, precum şi pentru stilul dens şi eliptic, ce explorează adesea aspectele cele mai întunecate ale condiţiei umane. I s-au decernat numeroase premii, printre care se numără National Book Award, pentru romanul *Them*, precum şi PEN/Malamud Award, pentru volumele sale de povestiri. Din 1978 e membră a Academiei Americane.

Gura lumii a decretat că Teena Maguire n-ar fi trebuit să o ia pe o anume scurtătură în acea zi nefastă de 4 Iulie. Nu după miezul nopţii şi nu prin parcul Rocky Point. Mai era şi îmbrăcată într-un maiou, blugi tăiaţi şi sandale cu toc. Şi mai avea alături şi pe fiica ei de doisprezece ani, Bethie. Pe vremuri o tânără energică şi plină de viaţă, Teena a ajuns acum victima unui viol în grup, abandonată pe jumătate moartă într-un debarcader mizerabil. Cel mai puternic sentiment care o macină acum este profundul regret al supravieţuitorului incapabil să-şi revină dintr-un coşmar.

Titlul provocator şi contradictoriu anunţă un roman problematic. Cum poţi să scrii, în acelaşi roman, despre experienţa violului şi despre dragoste? Într-un ritm alert şi tensionant, punctat de strigăte de singurătate şi şoapte de groază, Joyce Carol Oates istoriseşte experienţa Teenei, a lui Bethie, a agresorilor lor, dar şi a unui protector neaşteptat, dornic din cale-afară să facă dreptate cu propriile mâini.

Partea întâi

A căutat-o cu lumânarea

După ce au violat-o, au lovit-o cu picioarele şi cu pumnii şi au lăsat-o să moară pe scândurile debarcaderului mizerabil din parcul Rocky Point. După ce au târât-o în debarcader – cinci tipi beţi, dacă nu cumva erau şase sau şapte –, cu fiica ei de doisprezece ani lângă ea, urlând *Daţi-ne drumul! Lăsaţi-ne! Vă rog, lăsaţi-ne!* După ce tipii au fugărit-o ca o haită de câini care se năpusteşte asupra prăzii şi după ce şi-a luxat glezna, pierzându-şi ambele sandale cu toc pe poteca de pe malul lagunei. După ce i-a implorat să-i lase fiica în pace şi i-au râs în nas. După ce a hotărât, Dumnezeu ştie ce-o fi fost în capul ei, să traverseze parcul Rocky Point în loc s-o ia pe drumul mai lung spre casă. Unde locuia cu chirie alături de fiica ei, într-una din casele înşiruite de pe Ninth Street, după colţ de casa din cărămidă a mamei ei, de pe Baltic Avenue. Ninth Street era luminată şi plină de lume chiar şi la această oră înaintată. Parcul Rocky Point era aproape pustiu. Să traverseze parcul de-a lungul lagunei, pe o potecă năpădită de bălării. Să câştige, în felul

ăsta, poate zece minute. Se gândea că ar fi drăguţ să taie prin parc, cu laguna scăldată în lumina lunii, ce dacă e jegoasă şi plină de cutii de bere, ambalaje şi chiştoace. Hotărârea asta, o frântură de clipă dintr-o viaţă întreagă şi viaţa nu va mai fi niciodată aceeaşi. Pe malul lagunei, pe lângă vechea uzină de apă care e la fel de ani de zile, cu geamurile acoperite de scânduri şi plină de graffiti, şi pe lângă debarcaderul spart şi vandalizat de puşti. După ce i-a recunoscut după feţe, poate chiar le-a zâmbit – e 4 Iulie, spectacol de artificii în Falls, pocnitori, claxoane şi fluiere, meciul de baseball de la liceu, atmosfera de sărbătoare. Da, poate că le-a zâmbit, aşa că a căutat-o cu lumânarea. Poate să fi fost un zâmbet crispat, nervos, cum îi zâmbeşti unui câine care te mârâie, totuşi a zâmbit, zâmbetul ăla rujat al Teenei Maguire şi părul ăla al ei. A căutat-o şi şi-a luat-o. Tipi care stăteau de ore bune în parc, puşi pe rele. Puşi pe distracţie. Beau bere şi aruncau cutiile în lagună, toate pocnitorile pe care le aveau la ei se terminaseră. Aruncaseră cu pocnitori în maşini, în câini, în lebedele şi gâştele şi raţele de pe lagună, care dormeau cu capetele vârâte la căldurică sub aripi, Doamne! Ce haioase sunt orătăniile astea de baltă când se trezesc dintr-odată, chiăie de parcă le omori şi dau înnebunite din aripi luându-şi zborul, până şi alea grăsane. Meciul de la liceul din Niagara Falls a intrat în prelungiri,

acum terenul de baseball bine luminat era în penumbră, tribunele se goliseră, cei mai mulţi spectatori plecaseră. În afară de tipii ăştia strânşi în haite, care rătăceau fără ţintă. Cei mai tineri erau copii, cei mai în vârstă aveau spre treizeci de ani. Tipi care locuiau aproape de ea, pe care Teena Maguire îi ştia, poate nu pe numele mic, ci pe ăla de familie, aşa cum şi tipii o ştiau, cel puţin au recunoscut-o ca fiind din cartier, chiar dacă era mai în vârstă decât ei, şi au strigat după ea: *Hei! Alo! Mmm, frumoaso! Hei, sexoaso, un' te duci?* După ce le-a zâmbit, fără să încetinească pasul. După ce a luat-o de mână pe fiica ei, de parcă fiica ei n-ar fi avut doisprezece ani de-acum. *Ia arată-ne cum îţi joacă ţâţele alea, sexoaso! Heiheihei, un' te duci?* După ce le-a picat în capcană. După ce s-a luat în vorbe cu ei. I-a aţâţat. Prost gândit. Tre' să fi fost băută. Cum era îmbrăcată. Cum se îmbrăca Teena Maguire mereu. Mai ales în serile de vară. Când se distra la petrecerile de pe Depew Street. Petrecerea se întindea până în stradă. Muzică rock dură. Când te ţii de din astea, chiar că ţi-o cauţi. Unde e bărbat-su? Femeia aia n-are bărbat? Ce naiba caută pe-afară numai cu fiică-sa de doişpe ani, umblând prin parcul Rocky Point în miezul nopţii? Punând în pericol viaţa unei minore? Punând în pericol decenţa unei minore. Uite cum a fost: Teena Maguire stătea probabil la bere cu băieţii. Fuma iarbă

cu băieţii. Poate bătea apropouri că voia să-şi primească plata pentru ceva? În bani sau în iarbă. O femeie din asta, care se-mbracă la treişcinci de ani ca o adolescentă. Maiouri, blugi tăiaţi, o claie de păr blond vopsit, încadrându-i rebel faţa. Picioarele descoperite, sandale cu toc? Haine mulate, sexy, care-i puneau în evidenţă sânii, fundul, la ce se aştepta? În miezul nopţii de 4 Iulie, când artificiile din Falls s-au terminat la unsprezece. Dar încă se mai distra lumea prin tot oraşul. Câtă bere au consumat localnicii şi turiştii în Niagara Falls în seara aia? Poţi să fii sigur că o groază. Cam cât volumul de apă care se prăvăleşte în Potcoavă[1] într-un minut! Şi aşa şi cu Teena Maguire, beată turtă, din câte ar fi declarat martorii. La unul dintre iubiţii ei acasă, un tip, Casey, din Depew, o petrecere cu băutură în prostie, ieşise lumea în curte şi pe stradă, s-au plâns vecinii, muzică din aia country dubioasă, îndrăcită, Ricky Skaggs şi Kentucky Thunder urlând cu orele. Casey ăsta e sudor la regia de apă. E însurat, cu patru copii. Separat de nevastă-sa, tre' să-şi fi băgat Teena Maguire coada. Ce femeie! Ce mamă îşi târăşte copila la o petrecere de beţivani şi o ia pe jos prin parcul Rocky Point la ora aia, câtă minte îi mai

---

1. Horseshoe Falls (cascada „Potcoava") este acea parte din cascada Niagara care se găseşte pe teritoriul Canadei (n. t.).

trebuie, are baftă că n-au păţit-o mai rău, ea şi fata, putea să fie mult mai rău dacă erau negri, cioroi îndopaţi cu droguri invadând parcul, aşa chiar că vedea ea pe naiba, tre' să fi fost beată femeia, varză şi ea de drogată, a luat-o cu distracţia de seara devreme şi la miezul nopţii îţi dai seama în ce hal era, cum naiba de mai putea Teena Maguire să-şi dea seama cine erau ăia de făceau sex cu ea? Şi câţi erau?

Unele lucruri care se vor spune despre mama ta, Teena Maguire, după ce a fost violată în grup, lovită cu picioarele şi cu pumnii şi lăsată să moară pe scândurile debarcaderului mizerabil din parcul Rocky Point, în primele minute ale zilei de 5 iulie 1996.

Poliţaiul ageamiu, 1994

Nu era aşa de tânăr. Nu părea mai tânăr, nu se purta tinereşte şi, cea mai mare parte din timp, nici nu se simţea tânăr. Dar era un ageamiu. Un ageamiu nenorocit de nici treizeci de ani, de-abia aterizat de pe băncile Academiei de Poliţie.

Ce ciudat că un tip ca el purta uniformă! N-avea el fire de om în uniformă. Nu-i stătea în fire să îndeplinească ordine, să salute milităreşte. Nu-i stătea în fire să asculte întocmai de alţii, care fuseseră numiţi superiorii lui. (Superiorii *lui*? Aiurea.) Din şcoală a avut probleme cu figurile autoritare. Neliniştit dacă era luat la ochi, îşi căuta mereu calea lui aparte, ursuz şi viclean ca o maimuţă ascunzând ceva la spate.

Însă îi plăcea ideea de dreptate. Să îndrepţi lucrurile, asta-i plăcea. Noţiuni abstracte ca legea, buna purtare, onoarea în serviciul comunităţii, ochi pentru ochi, dinte pentru dinte.

Drapelul american avea uneori un efect puternic asupra lui. Nu dacă drăcia atârna bleagă, ci în vânt, nu un vânt prea puternic, unul tocmai bun, care făcea să fluture pânza în roşu, alb şi albastru, să lucească în soare.

Când saluta drapelul, simţea cum îi dau lacrimile.

Şi-i mai plăceau pistoalele.

Acum era poliţai şi purta pistol la şold, în toc, plăcându-i să-i simtă greutatea familiară, ca un nou mădular. Şi cum atrăgea ochii străinilor. Plini de respect.

Îi plăcea revolverul de serviciu care îi fusese dat, ca şi insigna şi uniforma, iar celelalte arme de foc le-a procurat pe cont propriu, în calitate de colecţionar. Nimic extravagant, n-avea el bani de-aşa ceva. Fiind un poliţai care-şi ţinea mereu ochii vicleni în patru, ştia că o să fie rost de ceva bani, din diverse surse, dacă nu chiar pe loc, măcar într-o bună zi. Avea de gând să meargă la fiecare sursă în parte. Până una-alta, făcea achiziţii modeste. Îi plăceau pistoalele şi-i mai plăceau şi carabinele. Nu avea (încă) cine ştie ce experienţă cu puştile automate, aşa că nu avea nimic de zis pe subiectul ăsta. (Nu fusese nici un vânător în familia lui. Erau orăşeni: muncitori în fabrici, muncitori la docurile din port, camionagii. Dublin în anii '30, Buffalo/ Lackawanna în anii '40. Acum se înstrăinase de mai toţi, să-i ia naiba.)

Armele îl însufleţeau. Era o senzaţie plăcută. Îi accelerau pulsul până şi-l simţea. Uneori, câte o furnicătură în vintre. Ce însemnau toate astea, nu-l prea interesa să afle. Nu era el omul care să-şi analizeze gândurile şi motivaţiile. Când se încrunta în oglindă vedea

ce trebuie făcut, ba chiar cu toată dibăcia: să se spele pe dinţi, să se radă, să-şi umezească şi să-şi treacă pieptănul prin păr, să-şi exerseze zâmbetul ca să afişeze doar o idee de surâs, fără să i se vadă caninul strâmb şi sinistru din stânga. Însă nu era un ins prea vanitos. Îi cerea frizerului să-l radă cu maşina la spate şi în părţi şi să-l tundă scurt în rest, astfel încât părea să aibă mai degrabă sârme decât păr omenesc, ce luceau de ziceai că-ţi taie degetele dacă dai să le atingi.

Nu era sută la sută adevărat că nu se simţea tânăr. Cu pistolul în mână, avea o senzaţie chiar plăcută. Sau când îşi curăţa pistolul. Când încărca pistolul, când ţintea cu pistolul. Când trăgea cu pistolul (la poligon), fără să tresară deloc la detunătură sau la recul. Observi calm dacă ai nimerit ţinta (inima, capul) şi, dacă nu, cât de departe a lovit glonţul. Şi încerci iar.

Când e vorba de arme, cu timpul te perfecţionezi din ce în ce mai mult. Ţine de disciplină, de progres. Ca elev, niciodată nu ştiuse cum stă, uneori învăţa bine şi profesorii îl lăudau (fiind un copil slăbănog ca un şarpe, cu ochi ursuzi şi gura pungă, fără să zâmbească niciodată, profesorii nervoşi îl lăudau care mai de care), alteori o dădea-n bară. Cum ar veni, totul părea să fie la plesneală. Cărţile îi dădeau un sentiment de stânjeneală, de aversiune. Cuvinte şi numere afurisite.

Parcă erau niște pietre îndesate în gură, dacă erau prea multe, se sufoca.

Însă armele. Armele sunt altceva. Cu cât mânuiești mai mult o armă, cu atât devii mai priceput. Și arma începe să fie în elementul ei cu tine.

Uniforma de polițist din Niagara Falls nu era prima pe care o purta. Se înrolase în armată de cum terminase liceul. În armată l-au învățat să tragă cu arma. Puțin lipsise să fie selecționat într-o echipă de trăgători de elită. Dar nu fusese destul de bun, în schimb tipii ăia erau foarte buni, erau geniali. Recunoscuse și el că probabil era mai bine așa.

Mai știi, poate mi-ar fi plăcut prea mult. Să ucid.

L-au trimis în Golful Persic. Operațiunea Scut în Deșert care a devenit Operațiunea Furtună în Deșert. Asta a fost doar cu câțiva ani în urmă, dar părea să fi trecut mai mult timp de-atunci. În existența patriei sale, care se mișcă atât de rapid și nu mai privește niciodată în urmă, Războiul din Golf era aproape uitat. Nu era el omul care să privească în urmă și nici nu era chinuit de regrete. Dacă e să se întâmple, se întâmplă și gata. S-a întors în State cu o medalie pentru merite deosebite pe câmpul de luptă și pielea din zonele descoperite într-o nuanță argiloasă, reptiliană, de neschimbat. Chiar și după aceea, ochii lui păreau mai deschiși la culoare decât tenul, ochi de strigoi, cum ziceau unele femei,

înfiorându-se când le atingea. În deşerturile Irakului luase parte la uciderea unui număr nedeterminat de fiinţe umane, desemnate drept inamici, ţinte. Erau soldaţi irakieni aproximativ de vârsta lui sau mai tineri. Unii mult mai tineri. Nu a văzut cu ochii lui murind vreun inamic anume, însă mirosul morţii lor îi ajunsese în nări – pârjoliţi, aruncaţi în aer. A tras în piept izul inconfundabil de carne arsă, căci vântul bătea dinspre locul acţiunii şi ce era să facă, să nu mai respire? Când le povestea despre Războiul din Golf celor câţiva cu care discuta despre aşa ceva, spunea că cel mai rău l-au chinuit ciupiturile alea afurisite de purici. De fapt, cel mai rău l-a chinuit diareea. Iar într-o dimineaţă luminoasă, plină de năluci în deşert, şi-a văzut sufletul încovrigându-se şi murind ca o omidă pe nisipul încins.

La început i-a simţit lipsa. Apoi a uitat.

În State s-a apucat să înveţe ca să ajungă poliţist. S-a însurat cu o fată pe care o ştia din liceu. Nu avea ambiţii în carieră, însă avea anumite idealuri. Vedea că poliţia comunitară făcea parte din serviciile armate americane şi erau la putere aceleaşi rahaturi care ţineau de autoritate şi grad. Nu-l deranja, de cele mai multe ori. Dacă autoritatea îi merita respectul, era respectată. Căpitani, locotenenţi, sergenţi, detectivi. Toţi îl plăceau din prima. Aveau încredere în el. Era un poliţai pe stil vechi, din altă epocă. În uniforma

lui de patrulă, lăsa o impresie puternică. S-a mirat când a aflat că majoritatea poliţiştilor din Niagara Falls nu trăseseră cu arma în nici o ţintă umană, darămite să-şi omoare ţintele şi să se mai şi simtă bine pe chestia asta, şi, cu toate că nu povestise nimănui din poliţie despre experienţa sa în Războiul din Golf, cum nu era genul care vorbeşte prea mult despre sine, cumva degaja un asemenea aer.

Şi totuşi, primul său partener, un poliţai mai în vârstă, pântecos, care nu avansase dincolo de patrulă în optsprezece ani de meserie, a solicitat un alt partener după numai trei săptămâni.

— Tipu' ăsta, Dromoor, e clar deştept, e un poliţai înnăscut. Da' e prea tăcut. Nu scoate-o vorbă, ajungi să vorbeşti tu prea mult. Şi dacă nu-ţi răspunde, după un timp nici tu nu mai poţi să vorbeşti şi atunci începi să gândeşti prea mult. Asta nu-i deloc a bună.

În poliţia din Niagara Falls a avut ghinion la început. Dar de obicei erau şi chestii bune care echilibrau situaţia.

S-a simţit jignit, desigur. Furios. Că primul lui partener se descotorosise de el. Cel de-al doilea partener, un tip mai de vârsta lui, n-a rezistat nici el prea mult. N-a fost vina lui Dromoor, ci pur ghinion.

Era în poliţie de doar şapte săptămâni. A fost un apel de semnalare a unor tulburări

domestice. În toiul unei nopţi înăbuşitoare de august, în cartierul de est, unde te ustură ochii şi te irită pe gât când tragi în piept ceaţa ce vine de la fabricile de chimicale. Dromoor era la volanul maşinii. Când a ajuns, însoţit de partenerul său J.J., în faţa unui bungalow, un individ care părea alb, în jur de treizeci şi cinci de ani, tocmai pleca într-o furgonetă Ford brăzdată de rugină. J.J. a cerut să pornească în urmărirea furgonetei. Ce se afla în bungalow urma să fie descoperit de o echipă de întăriri. Urmărirea a durat opt minute, implicând viteze de nouăzeci, nouăzeci şi cinci de kilometri pe oră de-a lungul unor străzi de cartier înguste şi pline de hârtoape, prin acele părţi ale oraşului pe care puţini turişti le descoperă. Într-un final, furgoneta a derapat, a luat-o în zigzag şi s-a izbit de nişte maşini parcate, iar şoferul a fost proiectat în parbriz şi a rămas sprijinit fără vlagă de volan. Se părea că şi-a pierdut cunoştinţa. Era foarte posibil să fi murit. Parbrizul era crăpat, înăuntru nu mişca nimic. J.J. şi Dromoor s-au apropiat prin spate, amândoi cu pistoalele în mână. J.J. era agitat, stârnit. Dromoor a simţit că nu avea deloc experienţă. J.J. i-a strigat şoferului furgonetei să-şi ridice braţele de pe volan şi să-şi ţină mâinile la vedere, să rămână în vehicul, dar cu mâinile la vedere. Şoferul furgonetei nu a reacţionat nicicum. Părea să sângereze la cap. Şi totuşi s-a întâmplat

cumva, Dromoor avea să rememoreze incidentul de multe ori mai târziu, căutând elementul-cheie care să-i arate cum anume s-a făcut că şoferul furgonetei s-a aplecat să ia un revolver de calibrul 45 de sub scaun şi a deschis focul asupra lui J.J. prin geamul portierei, în timp ce J.J. se apropia; şi cât ai clipi, J.J. zăcea în stradă, cu un glonţ înfipt în piept. Dromoor, aflat la aproximativ un metru în spatele partenerului său, a fost lovit în umărul stâng de un al doilea glonţ, apoi a auzit un *crac!* şi abia apoi a simţit impactul glonţului, care iniţial nu i-a produs nici o durere, nici o senzaţie lămurită, decât o izbitură brutală, zdravănă, de parcă-l pocnise cineva cu barosul. Când şoferul s-a dat jos din furgonetă, pregătindu-se să tragă din nou, Dromoor era prăbuşit într-un genunchi, însă l-a împuşcat iute din poziţia lui ghemuită, ţintind pieziş în sus trei gloanţe şi nimerindu-l cu toate în cap.

A fost primul om ucis de John Dromoor ca poliţist în Niagara Falls. Nu avea să fie şi ultimul.

Prietenul

Dintre toţi oamenii pe care-i întâlneşti, cei mai mulţi nu îţi lasă cine ştie ce impresie. Alţii îţi fac o impresie puternică. Chiar dacă nu-i mai întâlneşti, dacă drumurile nu vi se mai intersectează niciodată. Oricum.

L-a recunoscut de la postul TV local, din ziare. Faţa, adică. Nu i-ar fi recunoscut numele, deşi era un nume ciudat, pe care l-a murmurat cu voce tare, zâmbind: „Dro-moor".

Li s-a făcut cunoştinţă la barul-restaurant Potcoava. Asta a fost nu mult după ce Dromoor a primit o menţiune pentru merite deosebite în cadrul unei ceremonii publice care a apărut pe postul TV local şi în ziare. Se zicea că salvase viaţa partenerului său într-un schimb de focuri, şi asemenea evenimente, deşi deloc rare în întinsul Buffalo din vecinătate, erau destul de rare în oraşul Niagara Falls, cu populaţia lui în scădere, încât să atragă interesul mass-mediei. Însă Dromoor a refuzat să vorbească pe larg despre ceea ce făcuse. Nu-ţi dădea impresia unui om modest, ci mai degrabă a unui om aproape total indiferent la ce cred ceilalţi despre el,

tot aşa cum îl lăsau rece părerile celorlalţi legate de orice altceva. Atunci când Teena Maguire l-a felicitat pentru menţiune, Dromoor a răspuns, fără ironie:

— Asta a fost în august.

Acum erau la jumătatea lui septembrie.

Potcoava fusese pe vremuri un local pentru dineuri, fastuos, strălucitor. Pe parcursul recesiunilor economice din amurgul secolului XX, se transformase într-un birt de cartier, frecventat de poliţişti şi funcţionarii de la tribunal. Martine Maguire – Teena pentru prieteni – era bine cunoscută aici. Era o văduvă cu o fetiţă de crescut. Mulţi dintre obişnuiţii localului erau cunoştinţe de-ale soţului ei, Ross Maguire. Acesta lucrase la fabrica de cauciucuri Goodyear şi murise cu ceva ani în urmă de un melanom care evoluase rapid. Câţiva dintre bărbaţii de la Potcoava fuseseră cu Teena. Se poate să fi fost vorba şi de niscaiva complicaţii emoţionale. Însă nu-i păstra nimeni ranchiună. Lumea o plăcea, o admira. Era cochetă, însă nu într-un stil agresiv. Se înţelegea cu femeile la fel de bine ca şi cu bărbaţii, cu femeile singure ca ea, care treceau pe la Potcoava vineri seara, după muncă.

L-a întâlnit întâmplător pe Dromoor în seara aceea. El era proaspăt sosit în poliţie şi în Niagara Falls. Mai târziu îşi va aminti că vorbise foarte puţin, însă ascultase. Avusese impresia că l-a mişcat să audă că era văduvă de tânără. Şi cu o fată pe care trebuia s-o

crească singură. Când Dromoor s-a oferit să-i facă cinste şi Teena l-a refuzat, nu a insistat. Însă au rămas împreună la bar. Nimeni de acolo nu le stârnea un interes mai mare decât simţea fiecare pentru celălalt. Dromoor bea bere. Bere neagră din butoi. Avea ochii mai spălăciţi decât restul chipului, care părea ca o mască, precum lutul ars. Când seara se apropia de sfârşit şi Teena se pregătea să plece, i-a zis lui Dromoor să-i dea un telefon, dacă are timp. Dromoor s-a încruntat şi i-a răspuns pe un ton scăzut, ca să nu mai audă şi altcineva de la bar, că i-ar plăcea lui, numai că era însurat şi nevastă-sa urma să nască prima oară în vreo douăzeci de zile.

Teena a râs şi a zis că apreciază. Că-i spusese, adică.

— John Dromoor. Îmi eşti prieten.

S-a ridicat pe vârfuri ca să-l sărute pe obraz. Să-şi treacă uşor buzele peste obrazul lui de lut ars. O atingere doar, un gest frumos. Chiar îi plăcuse tipul şi bănuia că şi el o plăcuse, până la un punct. Însă asta era tot, nimic mai mult. Următoarea dată când Teena Maguire se va mai afla atât de aproape de John Dromoor va fi după aproape doi ani, în debarcaderul din parcul Rocky Point, iar Teena Maguire nici nu va fi conştientă măcar.

Hazard

Cum se decide o viaţă de om. Cum se sfârşeşte o viaţă de om.

Noroc, ghinion. Pur hazard.

Când mama ta s-a aplecat ca să-ţi sufle la ureche:

— Bethie, puiule! Hai la drum.

Mai erau câteva minute până la miezul nopţii de 4 iulie 1996.

Te furase somnul pe canapeaua scârţâitoare de pe veranda casei lui Casey. După ce se terminase jocul de artificii pe fluviu. Aşteptai să plece mama ta, însă petrecerea nu dădea semne de oboseală.

Te ustura faţa de la soare. Îţi ardeau ochii în orbite. Fusese o zi lungă şi ameţitoare: ca o tură în carusel. Mama râdea de tine, zicea c-ar face bine să te ducă acasă la culcare, era aproape miezul nopţii.

Ai protestat că n-ai nimic. Nu erai copil mic. Nu voiai să mergi încă acasă.

Casey a zis, cuprinzând-o încet pe mama ta într-o îmbrăţişare pătimaş-jucăuşă:

— Bethie poate să doarmă la etaj, dacă vrea. E loc destul. Nu mai rămâi un pic, Teena? Haide.

Mama se cam lăsa ademenită. Se distra, îi plăceau la nebunie petrecerile fără pretenţii, de cartier. Şi îi plăcea la nebunie de Casey, într-un fel.

Dar mama a hotărât să spună *nu*.

Aşchia nu sare departe de trunchi

Tu erai Bethel Maguire şi lumea îţi zicea Bethie. Copilăria ta s-a sfârşit la doisprezece ani.

Mereu o să te gândeşti *Ce-ar fi fost dacă*. Dacă mama n-ar fi spus *nu*.

Aţi fi rămas la Casey peste noapte. Amândouă. Şi ce urma să se întâmple în parcul Rocky Point nu s-ar mai fi întâmplat, şi nimeni n-ar fi avut habar de posibilitatea de a se fi întâmplat, şi aşa copilăria ta nu s-ar mai fi sfârşit în acea noapte.

Noroc, ghinion. Te trăsneşte sau te cruţă.

Îţi plăceau destul de mult petrecerile de cartier, picnicurile de vară care începeau în curtea din spate şi se revărsau în stradă. Muzica dată tare în boxe. Rock, country-western, populară. Ray Casey avea slăbiciune pentru muzica populară şi dacă ţi-era prieten, trebuia să-ţi placă şi ţie. Cum zicea mama, ori îţi plăcea, ori îţi băgai dopuri în urechi.

În seara aceea, la Casey acasă dansa multă lume. Dansau doar pe ceva disco, dezlănţuiţi

cu toţii, simţindu-se bine. Teena Maguire era unul dintre cei mai buni dansatori, nici un tip nu-i făcea faţă. Doar alte femei.

Ia uite-o pe Teena!

Teena s-a încins rău în noaptea asta!

Ţi se zicea adesea că ai moştenit părul blond-roşcat şi pielea albă ale Teenei Maguire. Doar că tu ştiai că nu eşti la fel de drăguţă ca Teena şi nici n-o să fii în veci.

Când o urmăreai pe mama cum dansează, flirtează şi râde cu atâta poftă, că ochii îi deveneau două dungi, când vedeai cum se uitau la ea ceilalţi, uneori îţi făceai griji. Că Teena Maguire lăsa o anumită impresie care nu era tocmai adevărată.

Bea prea mult la chefurile astea. Era cumva cu sufletul la gură, agitată toată. Ca o adolescentă, nu ca o femeie trecută bine de treizeci de ani. (Vai, ce bătrână! Erai prea năzuroasă ca să-ţi doreşti să afli câţi ani are de fapt mama ta.) Bretelele maioului îi tot alunecau de pe umeri, se vedea că Teena nu purta sutien pe dedesubt.

Părul tuns în scări, pe care şi-l „decolorase", îi tot intra în ochi.

Pielea ei pe care, atingând-o, simţeai cum se înalţă căldura în valuri.

Râsul ei, în rafale parcă uimite, ca un geam care se face cioburi.

Ştiai: mama ta merita să se mai distreze şi ea. Era foarte de treabă, în comparaţie cu mamele celor mai multe prietene. Te iubea

şi, fără exagerare, ar fi făcut orice pentru tine. Îi era dor de tatăl tău, dar nu voia să trăiască în trecut. Nu se plângea, nu cine ştie ce. Îi plăcea să zică: *Se putea s-o îmbulinăm mult mai rău*, ridicând din umeri ca un comic de la televizor. La slujbă era mereu tensionată, ca secretară la cabinetul a doi dentişti care o criticau tot timpul. Şi mai era maică-sa, care depindea de vizitele ei, uneori de două ori pe zi, şi voia să vă mutaţi amândouă cu ea în casa de cărămidă de pe Baltic Avenue.

Mama a protestat că îi e imposibil! Pur şi simplu imposibil.

Aşa ar fi cel mai uşor. Să se mute înapoi la bunica. Bineînţeles că ar pune ceva bani deoparte, dar aşa nu s-ar mai recăsători în veci. Ca femeie, ar fi terminată. Nu putea să suporte aşa ceva.

Mama ta era o femeie care se dădea în vânt după bărbaţi. Uneori prea mult.

Şi-a căutat-o. Cu lumânarea. Toată lumea ştie ce era ea de fapt.

De-a lungul anilor s-au perindat nişte bărbaţi prin viaţa mamei tale, însă nici unul n-a rămas peste noapte în casa voastră de pe Ninth Street. Mama ta nu îngăduia, nu voia să te supere.

Nu că ţi-ar fi zis-o. Dar te-ai prins şi singură.

Acum era cu Ray Casey de vreun an.

Oare mama şi Casey aveau de gând să se căsătorească? Nu puteai să întrebi.

I-ai zis mamei că-ţi place mult de Casey şi era adevărat. I-ai zis că n-ai nimic împotrivă să se căsătorească, dar de fapt aveai.

Dacă se căsătoreau, dacă mama te ducea să trăieşti în casa lui Casey, îţi închipuiai că mama n-o să te mai iubească aşa de mult. Mama n-o să mai stea cu tine aşa de mult timp. Mama o să-l iubească pe *el*.

Erai geloasă pe Casey, uneori îţi doreai să se întoarcă la nevastă-sa. Sau să se mute în altă parte. Sau să moară.

Trecuseră patru ani şi şapte luni de când murise tatăl tău, Ross Maguire, însă te gândeai mult la el. Era ideea de *tată*, *tati* uneori, mai degrabă decât vreo amintire precisă. Când erai perfect trează, îi vedeai faţa ca prin ceaţă. Dar înainte să adormi, îl vedeai uneori dintr-odată! Îi auzeai glasul, sunetul alinător al vocii, îi vedeai chipul, zâmbetul, îi simţeai prezenţa în casă. Înainte să se îmbolnăvească şi să se interneze în spital fără să se mai întoarcă, existaseră două feluri de timp: atmosfera din casă când era şi tati şi atmosfera din casă când nu era tati.

N-ar fi bine. Ar fi ne-bine. Ca un alt bărbat să pretindă că e tăticul tău.

Gurile rele din cartier ziceau că Ray Casey îşi lăsase nevasta de dragul Teenei Maguire, dar era un *neadevăr*. Nevasta lui Casey plecase din Niagara Falls cu tot cu copii. Se mutase cu ai ei în Corning, New York. Casey trebuia să facă drum lung ca să-şi vadă copiii.

Suferea, era dezgustat. Nu-i trecea prin cap cu ce greşise. Se zisese cu căsnicia lui, declarase el. Căsnicia lui era moartă. Casey spunea cuvântul *moartă!* cu o anume doză de violenţă. Zicea că e îndrăgostit nebuneşte de Teena Maguire. Şi *îndrăgostit nebuneşte* le rostea la fel, cu acea violenţă.

Avea să se spună că Teena Maguire s-a certat cu iubitul ei Casey în acea noapte. De-asta a plecat de la petrecere, şi-a luat fiica şi s-a dus pe jos acasă. De-asta se afla în parcul Rocky Point la miezul nopţii. *S-au îmbătat şi s-au luat la ceartă. Ea a tulit-o. El a lăsat-o.*

Imediat după lăsarea întunericului jocul de artificii a început pe Niagara, la doi kilometri de ei. Câţiva copii s-au dus la etajul casei lui Casey şi au ieşit pe ferestrele din faţă ca să stea pe acoperişul verandei şi să urmărească luminile orbitoare; tu erai printre ei, sperai că mama ta n-o să observe.

Dar a observat. Sau te-a pârât cineva.

— Bethie, jos cu tine de-acolo! Afurisito, dă-te jos, că-ţi frângi gâtul.

Ai protestat că acoperişul era practic plat, n-aveai cum să cazi, dar mama a insistat, ameninţându-te că vine după tine sus. Era jenant ce tevatură făcea mama ta că erai pe un acoperiş de verandă, la nici cinci metri de pământ, dar aşa era ea, îşi făcea mereu griji că nu eşti în siguranţă. Casey a încercat să

glumească, zicând că dacă săreai de-acolo, te prindea el, ca un pompier.

Casey chiar era pompier voluntar.

Firește, mama ta nu s-a lăsat. Te-ai simțit în culmea penibilului când a trebuit să urci înapoi și să intri pe fereastră, sub privirile celorlalți copii. Îți dădeai ochii peste cap și bombăneai:

— A naibii maică-mea, mă cicălește întruna. Se poartă cu mine de parc-aș fi un copil prost de cinci ani.

Păreai mai îmbufnată decât te simțeai. De fapt, voiai să fii haioasă.

Mai târziu, după ce s-a terminat jocul de artificii, probabil te-a luat somnul pe canapeaua de ratan. Cu toată muzica dată tare, vocile ridicate și râsetele, ai dormit vreo oră, până când mama s-a aplecat să-ți sufle la ureche și te-a trezit.

— Bethie. Trebuie să mergem acasă, dulceață.

— Nu dormeam...

Mai întâi te-ai simțit dezorientată, fața îți pulsa arsă de soare.

Cu mai bine de douăsprezece ore în urmă, jucai softball în parc. Înotai în piscina ticsită de copii urlători, în soarele fierbinte. Îți era greață de la porumbul copt pe care îl mâncaseși cu poftă. Hamburgerii făcuți pe grătarul lui Casey, salata de cartofi a mamei, cu felioare de ou fiert. Prăjitură de morcovi,

îngheţată. Numai Dumnezeu ştie câte sucuri, din răcitorul scos în curte.

Şi fata bea bere. În familia aia, aşchia nu sare departe de trunchi.

Zarurile au fost amestecate pentru ultima oară. Încă o ocazie de a evita ce s-a întâmplat. Când Casey a zis:

— Teena, lasă-mă vă conduc acasă cu maşina. Stai numai să pornesc motorul.

Şi mama ta i-a mulţumit şi l-a pupat pe obraz, spunându-i să nu se mai deranjeze.

— Avem chef să mergem pe jos, nu, Bethie? E o noapte perfectă.

Debarcaderul

La 1:25 în dimineaţa de 5 iulie 1996, avea să fie înconjurat de cordoanele poliţiei din Niagara Falls, ca scenă a crimei.

Era o clădire joasă, cu şindrilă, aparţinând primăriei, situată lângă laguna Rocky Point. Acolo se ţinea echipamentul din dotarea parcului: bărci şi canoe scoase din uz, mese de picnic, bănci, scaune pliante, tomberoane. Înăuntru mirosea a apă stătută, a rozătoare, a lemn putrezit. Adia un iz înţepător de urină, pentru că acolo dormeau uneori oamenii fără adăpost.

Pe scândurile mizerabile de lângă intrarea din faţă era să moară victima violului în grup. S-au făcut presupuneri că au lăsat-o să moară. Dacă violatorii s-ar fi gândit ca lumea, dacă n-ar fi fost aşa de beţi sau drogaţi sau excitaţi, s-ar fi asigurat că a murit. La fel şi fata ei de doisprezece ani, care se târâse ca să se ascundă după bărcile depozitate una peste alta.

O martoră. Două martore! Care să identifice violatorii, să depună mărturie împotriva lor.

Dar violatorii nu se gândiseră. N-apucaseră să se gândească şi nici nu erau în stare să se gândească. Nu plănuiseră ce-o să-i facă victimei de treizeci şi cinci de ani, mai mult decât îi făceau deja cu atâta frenezie.

Laguna

Ziua mergeai uneori cu bicicleta pe cărarea asta. Singură sau cu prietenii. Ramuri de sălcii plângătoare îţi atingeau faţa, ca nişte bice. Cărarea de cărămidă era denivelată, plină de dâmburi. Cu coada ochiului vedeai siluetele oamenilor fără adăpost care stăteau sprijiniţi de clădirile primăriei sau zăceau letargici pe iarbă. Ziua nu te simţeai deloc în pericol.

Noaptea, cărarea era luminată. Însă jumătate din becuri fuseseră sparte sau se arseseră.

Şi totuşi vedeai întinderea lagunei. Lumina lunii reflectată în petice frânte. Apa era acoperită de o mâzgă sărbezie care se încreţea şi fremăta ca pielea unei jivine neliniştite. Sus de tot deasupra capului, cerul era plin de nori trecători ca de tifon. Lângă cascadă era mereu ceaţă, nori de vapori. Vedeai faţa învineţită a lunii, ca un ochi ce clipeşte.

Făceai zece minute pe jos prin parcul Rocky Point de la casa lui Casey până la voi. Numai că mama voia s-o ia pe cărarea de lângă lagună. Unde era *aşa frumos*.

O zisese pe tonul ei fericit-visător de care aveai oroare:

— Tatăl tău ne lua cu barca pe lagună, Bethie, mai ţii minte? Uneori mergeaţi doar voi doi în canoe. Luai şi păpuşile cu tine.

— Totdeauna am urât păpuşile, mamă.

Pe lagună erau pene risipite. Nu vedeai nici o lebădă, nici o raţă sau gâscă, probabil dormeau în trestiile de la mal. Sau poate îşi luaseră zborul, alungate de copii cu pocnitorile.

În cealaltă parte a parcului, partida de baseball se terminase de mult. Luminile puternice de pe stâlpii înalţi de nouă metri de pe teren fuseseră stinse. Tribunele erau goale şi parcul era aproape pustiu. Pe drumuri nu prea circulau maşini. Din când în când îţi ajungea la ureche păcănitul precipitat al pocnitorilor şi râsete de bărbaţi tineri.

Cutii de bere şi gunoaie pluteau pe lagună. Totuşi era frumoasă în lumina lunii, o ţinea Teena Maguire una şi bună.

Faţada ornamentală de stuc a uzinei de apă era aprinsă. Era o clădire veche, „istorică“, proiectată de un arhitect renumit şi, cu tot aspectul ei părăginit, îşi păstra o doză de demnitate. Cărămizi maro închis, stuc crem, mortar care acum se făcea fărâme. Grilaje ornamentale de fier, pe vremuri elegante, la ferestre şi la uşi. Statuete antice de piatră în firide şi pe muchia acoperişului: războinici goi cu săbii şi scuturi, femei cu feţe golite

de expresie şi părul până-n talie. Una dintre ele era o sirenă cu o coadă ridicolă, îndoită în loc de picioare.

Ai întrebat-o pe mama ce rost au sirenele – „Ce *prostie*".

Nu voiai să recunoşti că sirena te speria cumva. De când erai mică şi o zăreai deasupra lagunei. Un monstru de femeie fără picioare.

— Ce rost au scornelile de pe lume? a zis mama. E doar o chestie exotică la care să caşte gura bărbaţii, mă gândesc eu. Bărbaţii inventează din astea.

— Bine, mamă, dar trebuie să existe un *rost*.

Brusc, te-ai înfuriat pe mama ta. Fără să ştii de ce.

Era un banc mic de nisip în lagună, dacă o luai într-acolo vedeai un dig nu prea înalt peste care curgea apa într-un şuvoi continuu, înspumat. Sperai că mama ta n-o să aibă chef să o ia pe-acolo, cărarea era slab luminată.

Sperai că mama n-o să mai aducă vorba despre tatăl tău în seara aceea. 4 Iulie nu era momentul potrivit. Trebuia să fie o zi în care te prosteai şi te simţeai fericită. O zi în care îţi goleai mintea. Acasă la Casey, când mama se holbase la tine căţărată pe acoperişul verandei de parcă îţi era în joc viaţa, vai, ce penibil ţi-a fost! Teena Maguire chiar era genul care exagera anumite lucruri, ignorându-le total pe altele.

Acum se uita lung la debarcader. Era închis peste noapte, un stor metalic fusese tras peste latura dinspre lagună. Debarcaderul era plin de graffiti ca niște urlete dezaxate. KIKI IUBEȘTE PE R.D. ÎN DRACI ASON SUGE MUIE!!! MUIE SF TOMA CURISTU.

(Numai localnicii știau că era vorba de Liceul Toma de Aquino, din nordul orașului.)

Mama a zis, pe un ton lezat, plin de iritare:

— Ar trebui să cureţe cineva parcul ăsta, era aşa frumos pe vremuri şi acum e pur şi simplu *trist*.

Iar tu, ca o fetiţă răzgâiată de doisprezece ani ce erai, dorind mereu să aibă ultimul cuvânt, ai zis:

— Mamă, tot oraşul Niagara Falls e *trist*. Pe ce lume-ai umblat până acum?

Dincolo de o şosea, printr-un pâlc de pini, se vedea Ninth Street.

Eraţi la cinci minute de casă.

Chipuri se reped la tine. Dinţi rânjiţi, ochi sticloşi.

Ca o haită de câini. Atât de iuţi!

Trei în faţă, mânându-vă în spate.

Vă necăjesc, râd. Chiuie.

Unul dintre ei are pieptul dezgolit. Piept sfrijit, fără păr. Miros de ceva dulce-acru, fierbinte.

Cu părul vâlvoi, râd în gura mare. Aleargă pe lângă voi. Şi mai mulţi, puşti mai mici.

Bat din palme urlă şi vă aruncă batjocuri, vă mână înapoi pe amândouă, spre interiorul parcului. La debarcader.

Se întâmplă prea repede. Ţii ochii deschişi, dar eşti oarbă.

Îţi spui că nu se întâmplă, că n-o să se întâmple.

Peste încă un minut o să se termine. O să se ducă de-aici.

Mama încearcă să le vorbească. Să le zâmbească. Să glumească. Par s-o cunoască. Teeeeeeena! Îi ating părul, o înşfacă de păr. Unul dintre ei, cu părul nisipiu în ochi, cu o cămaşă roşie descheiată care lasă la vedere pieptul moale şi gras, acoperit de fire sârmoase de păr, încearcă s-o sărute, năpustindu-se ca o baracudă cu dinţii rânjiţi.

Încearcă să-l ia în glumă. Încearcă să se lupte cu el.

Câţi sunt, cinci sau şase? Încă doi aşteaptă lângă debarcader, unde au deschis cu forţa o uşă.

Tipi din cartier, feţe cunoscute. Pe cel în cămaşă roşie îl ştii după faţă.

Mama se milogeşte, vă rog băieţi lăsaţi-ne în pace, bine? Nu vă luaţi de noi, nu vă luaţi de fata mea, e doar un copil, bine, băieţi?

Te înşfacă nişte mâini. De păr, de ceafă. Încerci să te strecori şi un băiat brunet îţi ataine calea vesel, cu braţele desfăcute de parcă jucaţi baschet, mingea e la tine şi el te-a luat în primire, dominându-te cu înălţimea lui.

Băieţii râd când o văd pe mama cum plânge, îi imploră să-i lase fata în pace, urlă fugi, Bethie! Scapă de-aici, puiule!

Te lasă să te eliberezi şi să alergi câţiva metri, apoi te înhaţă. Aşa de tare, că-ţi iese braţul din încheietură. E un joc.

O lasă pe mama să se elibereze, să alerge desculţă, împleticindu-se prin iarbă, apoi o prind. Trei dintre ei, ca nişte dansatori beţi.

Hei, sexoaso, un' te duci?

Mmmm, frumoaso, ia arată-ne ţâţele sexoaso heiheiHEI.

Vă trag în debarcader. Pe mama şi pe tine. Te lupţi cu ei, dai sălbatic din picioare şi încerci să ţipi, dar o mână asudată, cu gust sărat, ţi-a astupat gura.

Ultimele cuvinte ale mamei pe care le auzi sunt Nu! Nu vă atingeţi de ea! Daţi-i drumul!

În ascunzătoare

Dosită într-un cotlon al debarcaderului. În spatele şi aproape băgată sub nişte canoe răsturnate, puse unele peste altele.

Te-ai târât, dorind cu disperare să scapi. Pe burtă, pe coatele julite. Te-ai târşâit ca un şarpe rănit. Când unul dintre ei ţi-a tras un picior. Te-a înjurat, lovindu-te în spinare, în coapse, în picioare, de parcă voia să-ţi rupă toate oasele, de mânios ce era.

Te-ai sucit şi i-ai scăpat din mâini. Atât de slăbănoagă, cu oase atât de mărunte. Fără sâni, fără şolduri. N-aveai destulă carne de femeie pe tine ca să te înşface.

Unde-i curva aia mică, unde mă-sa se ascunde?...

Dosită în cel mai îndepărtat cotlon al debarcaderului. În întunericul cu miros de apă stătută şi lemn moale, putrezit. Duhoare înţepătoare de urină. Erai îngrozită c-o să te îneci, o să te sufoci. Te vârâseşi într-un spaţiu atât de mic, încât ţi se frângea mijlocul. Ţineai genunchii strânşi la piept, umerii încovoiaţi. Deasupra şi într-o parte, aranjate în

şiruri, erau canoe răsturnate. Dacă ar fi căzut, te-ar fi strivit.

Îngrozită de ceea ce-i făceau mamei. Ceea ce trebuia să înduri să auzi.

Nu ţi-a trecut prin cap *viol*. Cuvântul *viol* încă nu făcea parte din vocabularul tău.

Te gândeai la *bătaie*, *rană*. *Încearcă să omoare.*

Auzeai ţipetele mamei tale, strigătele înăbuşite. O auzeai cum se roagă de ei. Îi auzeai cum râd de ea.

Teeeeena! Arată-ţi ţăţele acuma, Teeeena.

Desfă-ţi picioarele, Teeeena. Pizda.

Îi auzeai cum o loveau cu picioarele. Lovituri înăbuşite în carnea care nu se mai împotrivea. Au înşfăcat-o de încheieturile fine, i-au desfăcut picioarele cu violenţă, de parcă voiau să i le smulgă. Râdeau când o auzeau ţipând de durere, văzând-o îngrozită. Râdeau când încerca fără vlagă să se apere. Erau fără griji, în culmea fericirii. O să afli că se îndopaseră cu un drog numit cristal. Pradă entuziasmului, au uitat de tine. Tu n-aveai nici o importanţă, acum că aveau pe mână o femeie în toată firea. Îi smulseseră hainele mamei tale de parcă îmbrăcămintea femeii îi mânia la culme. Au scuipat-o pe faţă, ca şi cum frumuseţea ei îi înfuria mai tare. Au tras-o de păr, ca să i-l smulgă din rădăcini. Unul dintre ei îşi îndesa iar şi iar degetul mare în ochiul ei drept, ca s-o orbească. N-aveai de unde să ştii că feţele le scânteiau în nebunia lor, ochii

de lup le sticleau, dinţii umezi le străluceau. N-aveai de unde să ştii că ochii le erau tiviţi cu alb deasupra irisului. Că trupurile le erau acoperite de o sudoare ca uleiul. Că stăteau călare pe trupul fără vlagă al mamei tale şi-şi îndesau penisurile în gura ei însângerată şi în vaginul ei însângerat şi în rectul ei însângerat. Auzeai zgomotele acestui viol fără să-ţi dai seama cu adevărat că îţi ajunge la ureche un *viol*. Simţeai că leşini de durere de la umărul dislocat, încercai să respiri prin crăpăturile şipcilor mizerabile şi ciobite ale duşumelei. La câţiva centimetri sub duşumea, apa băloasă a lagunei clipocea şi se vălurea. Ţi-ai astupat urechile cu palmele julite şi însângerate mai bine de douăzeci de minute, rugându-te *Doamne, te rog, nu-i lăsa s-o omoare pe mama te rog Doamne ajută-ne te rog*.

„Viol în grup“

Apelul a fost recepţionat la 00:58. Era al treilea apel din acea noapte care-i trimitea pe Zwaaf şi Dromoor în vecinătatea parcului Rocky Point.

4 Iulie, ce nebunie! De la apus sirenele poliţiei se amestecaseră cu sirenele ambulanţelor. Erau sirene de pompieri, alarme antifurt şi alarme auto. Erau artificii care explodau pe Niagara, în cadrul spectacolului anual autorizat şi erau pocnitori aruncate ilegal prin tot oraşul. Fuseseră semnalate focuri de armă. Turişti veniţi în Falls raportau jafuri, furturi mărunte din autovehicule sparte în marea parcare municipală de lângă fluviu. Turişti cazaţi la hoteluri raportau spargeri şi furturi. Un număr record de indivizi, în majoritate bărbaţi, dintre care cei mai mulţi erau tineri, se răneau singuri sau răneau alte persoane declanşând ilegal artificii şi pocnitori. Erau plângeri despre tineri care aruncau pocnitori aprinse prin ferestrele caselor şi ale vehiculelor în mişcare. Plângeri despre câini şi pisici terorizate. Plângeri de la barcagii amaraţi împotriva altor barcagii, agresivi şi

beţi. Plângeri despre bande de tineri beţi şi/sau drogaţi, caucazieni, afro-americani, de origine hispanică, strânşi în parcurile din oraş. Erau oameni arestaţi pentru consum de droguri, pentru stare de ebrietate în public şi la volan, pentru prostituţie publică, solicitare de servicii sexuale, comportament obscen şi lasciv. Erau incendii răzleţe, unele dubioase. Erau accidente la iarbă verde şi accidente la piscină. Erau oameni săltaţi de poliţie de sub tribunele terenului de baseball din Rocky Point, din toaletele pentru bărbaţi şi din parcări. O cantitate considerabilă de substanţe cu uz restricţionat fusese confiscată de poliţişti, mai ales marijuana, cocaină şi un drog de sinteză puternic, la modă în regiunea Niagarei, metamfetamina.

Metamfetamina era cea mai rea dintre toate. Prăjea creierul de sfârâia, nu altceva.

— Pe dobitocii ăştia care au chef de droguri, zise Zwaaf dezgustat, ar trebui să-i închidă şi să le dea să bage în ei. Lasă-i să crape de mâna lor şi cu asta basta.

Zwaaf şi partenerul lui mai tânăr, Dromoor, făcuseră câteva arestări de genul ăsta. Dealeri mărunţi din parc. Alte arestări fuseseră pentru condus în stare de ebrietate, jafuri şi atacuri provocate de anumiţi tineri. Fuseseră confiscate câteva arme. Artificii ilegale. 4 Iulie era o sărbătoare perversă, după Zwaaf. Ajunsese s-o urască. Era veteran printre poliţiştii de patrulă din oraş. Dispoziţia

îi oscila între dispreţ şi exasperare. De-abia aştepta să iasă la pensie, însă mai avea încă de reglat nişte conturi. Cu Dromoor se purta în stilul fratelui mai mare al unui tinerel imprevizibil, cu diferenţe de caracter pe care voia să le ignore. I se plângea lui Dromoor că era al dracului de tăcut, în timp ce el, Zwaaf, vorbea nonstop. Pe subiectul 4 Iulie, se plângea că sărbătoarea n-avea nici un rost, doar să încalci legea provocând incendii, explozii şi zgomote care nu se puteau deosebi de focurile de armă. Era o sărbătoare periculoasă şi incontrolabilă, la fel ca noaptea de Anul Nou, numai că era şi mai rea decât căcatul ăla de An Nou, pentru că în iulie e vară şi toată lumea e pe străzi.

Dromoor îl asculta pe Artie Zwaaf cu mintea aiurea. Dromoor nu credea că ziua naţională scăpase deja total de sub control. Mai urma ceva, poate. Dromoor avea tot timpul impresia că mai urmează ceva. Era neliniştit, nervos. Era la volanul maşinii, ceea ce îi dădea o ocupaţie neîntreruptă, şi totuşi. Nu ţinea deloc să fie linişte şi pace. Avea probleme casnice de care nu voia să-i spună lui Artie Zwaaf, căci nu era omul căruia să-i faci confidenţe, asta presupunând că Dromoor ar fi fost genul care să facă aşa ceva, ceea ce clar nu era. Dromoor nu considera că avea probleme grave sau neobişnuite. Bănuia că nu erau nici măcar de nesoluţionat. Îl deranjau aşa cum îl deranjează pe un câine zgarda

prea strânsă de la gât, pe care o simte, dar n-o vede. Dromoor îşi pierdea răbdarea tot patrulând prin hârtoapele de pe străzile din Niagara Falls. Spera să avanseze în ierarhia poliţiei. Avea un copil de optsprezece luni şi urma să devină tată pentru a doua oară în mai puţin de şapte luni. Ca poliţist, nu se mai aflase în pericol de la schimbul de focuri în care fusese implicat J.J., în acea seară de august din urmă cu aproape doi ani, şi nici nu prea mai avusese de ce să scoată pistolul din toc. Nu avusese de ce să deschidă focul. Însă în acea seară de 4 Iulie, el şi Zwaaf executaseră mai multe arestări fără nici un incident. Nici măcar drogaţii nu se opuseseră. Nimeni nu se opusese, nici măcar la început. Nimeni nu se zbătuse când i se puseseră cătuşele. Nimeni nu-i îmbrâncise brusc pe poliţişti şi nu încercase s-o şteargă. Nimeni nu avusese chef să le întoarcă spatele poliţiştilor şi să fugă. În parc, când se apropiaseră de o mulţime gălăgioasă de tineri negri şi de origine hispanică, Dromoor îşi fluturase bastonul. Dar nu fusese nevoie să-l folosească.

Apelul din parcul Rocky Point. Un motociclist sunase la 911 după ce îl oprise pe drum un copil, o fetiţă de aproximativ unsprezece-doisprezece ani, cu părul vâlvoi, cu hainele rupte, cu nasul şi gura sângerându-i, şi-i spusese că mama ei fusese bătută, rănită rău, în debarcaderul de la lagună. Iar când au

ajuns la faţa locului, fata stătea buimacă pe iarbă şi Dromoor a văzut în ce hal era, cu hainele sfâşiate, faţa însângerată, braţul care îi atârna cum nu trebuie, şi a ştiut că trebuie să fie vorba de un viol.

Medicii erau şi ei pe drum. Dromoor şi Zwaaf erau primii care puneau piciorul în debarcader. În lumina brutală şi necruţătoare a lanternelor lor, femeia goală zăcea cu gura căscată, cu picioarele desfăcute, în postura rugătoare a morţii. De-abia dacă mai respira, cuşca toracică i se înălţa şi cobora aproape imperceptibil. Îi curgea sânge din rănile de la cap, din nasul spart, din buzele sfâşiate. Sub ea era o baltă de sânge negru, care i se prelingea dintre picioare. Unghiile de la mâini, care fuseseră date cu ojă de un stacojiu lucios, stilat, asortat cu unghiile de la picioare, erau ciobite şi rupte. Pleoapele nu i se închideau de tot. Genele îi erau incrustate cu lacrimi sau mucus. Părul blond-roşcat îi era vârstat cu sânge. Sânii, care erau plini şi grei, îi atârnau parţial aplatizaţi pe piept, şi ei mânjiţi de sânge, ca nişte tatuaje sălbatice şi exotice.

— Doamne! Au făcut-o praf, mormăi Zwaaf.

Dromoor îngenunche lângă femeia care zăcea fără cunoştinţă. Lanterna îi tremura în mâna ridicată stângaci. Aici, se corectă el, era violul. Ăsta era violul. Cealaltă, fata, fiica, fusese bătută, dar nu violată.

Nu mai fusese chemat la faţa locului în nici un caz de viol în grup. Nu mai văzuse nici o victimă a unui viol în grup decât în fotografii. N-o să uite ce-avea în faţa ochilor.

Ştia cum o cheamă pe femeie: Martine Maguire.

I se spunea Teena. Locuia în zonă. Văduvă.

De când se întâlniseră la Potcoava, Dromoor o mai văzuse pe Teena Maguire de câteva ori, de la depărtare. Păstrase distanţa dintre ei, considerând că n-avea nici un rost să facă altfel. Ea nu-l văzuse.

Medicii intrară în clădirea debarcaderului. Scena era scăldată într-o lumină artificială mai strălucitoare decât soarele.

Martora

Pe atunci aveai doisprezece ani. Următoarea zi de naştere va sosi pe neaşteptate, prea devreme în august, şi va trece aproape netrâmbiţată. Căci copilăria ţinea de *înainte*, acum ajunseseşi să trăieşti în *după*.

Ai povestit ce ai reuşit să-ţi aminteşti.

Iar şi iar vei povesti. Şi repovesti.

În acea noapte, chiar în noaptea violului, în camera de gardă de la St. Mary, unde v-a dus salvarea pe tine şi pe mama ta inconştientă, ai fost supusă unui interogatoriu. Înainte să sosească bunica ta şi alte rude la spital, ai fost interogată. Voiai din toată inima să povesteşti. Tot ce ştiai. Voiai cu disperare să cooperezi. Potrivit logicii unui copil, credeai că tot ce puteai face o va ajuta pe mama ta să supravieţuiască.

Deşi într-o zi Teena Maguire va blestema oamenii care au ţinut-o în viaţă, conectată cinci zile la aparatul de respirat şi la tuburile de alimentare intravenoasă, în secţia de terapie intensivă de la St. Mary, în loc să-i

curme suferința cu un glonț în creier, chiar acolo pe scândurile debarcaderului – ce ghinion împuțit că s-a născut pe lumea asta.

Duşmanul

Te-au îndemnat *Nu te grăbi, Bethie.*

La Circa 8, unde poliţiştii ţi-au arătat poze.

Te-a adus bunica. Te-a adus de la St. Mary la circa de poliţie. Mama ta era încă inconştientă, legată la aparate. Tu erai singura martoră.

Încercai să explici că s-a întâmplat tare repede.

Tare repede! Şi era aşa întuneric! Feţele bărbaţilor...

Îţi simţeai gura rănită, umflată. Fiecare cuvânt pe care îl rosteai te durea.

Era o femeie, nu era detectiv, ci consilier la Serviciul Social. Ţi-a zâmbit aşa cum le-ar zâmbi o educatoare copiilor. Ţi-a spus pe un ton lent, studiat că dacă ţi s-a întâmplat ceva rapid nu înseamnă că trebuie să-ţi aminteşti totul la fel de „rapid".

Nu te grăbi, Bethie. E foarte, foarte important.

Atâtea poze cu tineri şi puşti! Unii păreau foarte mici, ca elevii de la Baltic. Unele feţe ţi se păreau cunoscute sau pe-aproape.

Cei mai mulţi erau albi. Violatorii fuseseră toţi albi. Doar că erau negricioşi, neraşi, bruneţi cu sprâncene groase. Acum ţi-era frică, nu puteai să descrii ce *rasă* erau. Ai fi zis albi. Albi-dar-negricioşi. Bruneţi, dar albi. Ai fi zis...

Îţi aminteai cum te-a lovit cu picioarele. Poc-poc-poc în spate, în coapse şi-n picioare, râzând, încercând să te apuce de încheieturi, stângaci, împleticindu-se şi renunţând, curva aia mică nu merita efortul.

Dacă i-ai găsi faţa aici! Ar veni după tine să te omoare.

El era duşmanul. Toţi erau duşmanul. Ştiau cum te cheamă, ştiau cum o cheamă pe mama ta. Ştiau şi unde locuiaţi. Ai început să tremuri, nu te puteai opri din tremurat. Aveai ochii înecaţi în lacrimi. Detectivii se holbau la tine în tăcere. Femeia de la Serviciul Social ţi-a luat uşor mâinile în ale ei.

Ţi-a zis Bethie. A spus că era în regulă, n-o să păţeşti nimic.

O să te apere poliţia, a zis. Şi pe tine, şi pe mama ta o să vă apere poliţia. Te rog să ne crezi.

Nu credeai. Nu ştiai ce să crezi.

Te-ai uitat mai departe la poze. Ai văzut un chip cunoscut şi l-ai arătat cu degetul: el?

Nu. Te-ai răzgândit. Nu, poate că nu. Aşa de tare semănau între ei băieţii pe care îi vedeai zi de zi pe stradă.

La supermarketul unde făcea mama cumpărăturile de obicei. La centrul comercial Huron. Când treceaţi cu maşina pe Ninth Street în serile astea fierbinţi şi înăbuşitoare de vară şi prin parc, vreo şase tipi strigau şi urlau, cu capetele scoase pe geamurile unei maşini vechi, zgomotoase, cu cauciucuri supradimensionate.

Ăsta! Deodată ai fost sigură.

Tipul cu părul nisipiu vârât în ochi. Sexy ca un star rock, numai că avea faţa plină de coşuri.

Rânjise batjocoritor şi scârbos când se năpustise la tine. Cum o înşfăcase pe mama ta şi încercase s-o sărute. Cum îi prinsese sânii în palme. Teeeena!

Acum îţi dai seama: el fusese capul răutăţilor. El fusese şeful. Erai sigură.

Ăsta. Da.

Îţi stătea pe limbă numele tipului. Pick?

Pe Eleventh Street, lângă fabrica de cherestea, locuia o anume familie Pick, într-o casă mare, cu acoperiş galben. În curtea din faţă nu era iarbă, dar aleea era ticsită de vehicule – maşini, motociclete, o şalupă într-o remorcă. Leila Pick era cu trei ani mai mare ca tine, învăţa la Liceul Baltic, o fată grăsună, agresivă. În familie erau şi fraţi mai mari, pe unul îl chema Marvin.

Te-ai însufleţit, ştiai că el era: Marvin Pick.

Mai târziu o să-l identifici pe fratele lui, deşi nu îi ştiai numele: Lloyd. Trăsăturile de familie erau inconfundabile. Un chip cu oase late, nas gros cu nări întunecate. Frunte îngustă, păr ca nisipul.

Marvin Pick avea douăzeci şi şase de ani; fratele lui, Lloyd, avea douăzeci şi patru.

Uite! Şi ăsta.

Jimmy DeLucca, el era tânărul. Era înfricoşător să-i vezi poza de aproape. Cum îşi bătuse joc de mama ta, cu vocea lui mânioasă, plină de răutate: *Curvă, curvă împuţită, arată-ne ţâţele curvă!*

N-o să-l găseşti pe cel care te-a lovit cu picioarele. Avea mustaţă şi obrajii neraşi. Pecetea degetelor sale mânioase în vânătăile de la încheieturile tale. *Un' te duci, curvă mică?!*

Numai că detectivii ţi-au zis să mai încerci. Şi ai încercat. Şi acolo era.

Li se zicea „suspecţi". De parcă nu vă făcuseră ce vă făcuseră ţie şi mamei tale, ci erau doar „suspectaţi" că au făcut-o!

I-ai identificat doar pe cinci dintre ei. Din fotografiile făcute în arest şi din şirurile de după geam. Te-ai uitat la grupuri de şase până la opt tineri prin geamul-oglindă. Te-au asigurat că ei nu pot să te vadă, deşi tu îi vedeai. În luminile puternice, necruţătoare din camera de vizionare, violatorii nu mai erau aşa de siguri pe ei. Gurile nu le mai

erau batjocoritoare. Ochii nu le mai erau aşa de duri şi sticloşi.

I-ai recunoscut de cum i-ai văzut. Atunci ai înţeles că n-o să uiţi niciodată chipurile acelea.

Mai fuseseră şi alţii. Poate şapte, opt. Poate mai mulţi. Totul fusese aşa de neclar. Şi mai veniseră şi alţii, atraşi de agitaţie. Din afara parcului. De pe şosea. Cine ştie.

Ai reuşit să identifici categoric doar cinci. Ei fuseseră cei mai agresivi, primii care s-au repezit la voi.

Marvin Pick. Lloyd Pick. Jimmy DeLucca. Fritz Haaber. Joe Rickert.

Toţi tinerii aveau dosar la poliţia din districtul Niagara pentru delicte minore. Toţi aveau cazier pentru delincvenţe juvenile încheiate de Tribunalul familial. Atât cei doi Pick, cât şi DeLucca stătuseră prin centre de reeducare. Haaber fusese eliberat condiţionat în 1994, după ce îşi bătuse prietena. Rickert fusese eliberat condiţionat din Penitenciarul Olean, unde fusese închis pentru jaf şi posesie de droguri.

Toţi suspecţii locuiau în zona Twelfth Street/Huron Avenue, la est de parcul Rocky Point. La nici doi kilometri de casa voastră de pe Ninth Street.

Atât de aproape! Nici n-o să-ţi vină să te gândeşti cât de aproape.

După ce ai identificat suspecţii, ţi-au zis că deja fuseseră ridicaţi de poliţie, în dimineaţa

zilei de 5 iulie. Ei, şi împreună cu o mulţime de alţi tineri, fuseseră aduşi la circă pentru a fi interogaţi în cazul violului în grup/atacului. Poliţiştii erau siguri că mulţi dintre bărbaţii reţinuţi ştiau de viol, fie că participaseră, fie că nu. „Umblă vorba. Băieţii ăştia se cunosc între ei." Le confiscaseră haine şi încălţăminte pentru a fi examinate. Petele de sânge de pe ele vor fi comparate cu sângele tău şi al mamei tale şi, la fel, sperma descoperită în şi pe corpul mamei tale va fi comparată cu ADN-ul suspecţilor.

Ţesuturile epiteliale descoperite sub unghiile rupte ale mamei tale vor fi comparate cu ADN-ul lor.

Era posibil să mai fie aduşi mulţi suspecţi la secţie, ziceau detectivii. „Golanii ăştia se toarnă între ei, dacă aşa au impresia că-şi salvează cu ceva curu'."

Ancheta poliţienească începuse fără ca tu să ştii, precum un ochi imens care se deschide.

Apărarea

Asta e realitatea, vor insista avocaţii suspecţilor. Bethel Maguire are doisprezece ani. Bethel Maguire era confuză, panicată în momentul atacului. Bethel Maguire nu a fost într-adevăr martoră la vreun act de viol la care fusese supusă mama ei, căci, aşa cum recunoscuse şi ea, stătuse ascunsă în timpul violului, într-un cotlon al debarcaderului, în întuneric.

Nu văzuse nici un viol. Văzuse doar chipurile nelămurite, neclare ale mai multor tineri, în parc, în afara debarcaderului.

Cărarea de pe malul lagunei era slab luminată. Interiorul debarcaderului nu era luminat deloc.

Cum poate să fie sigură copila? Cum putem s-o credem? Cum să depună jurământ un copil de doisprezece ani? Cum să depună mărturie un copil de doisprezece ani?

„Fata aia, fiica Teenei Maguire“

Din clipa în care ai fost târâtă împreună cu mama ta în debarcaderul din parcul Rocky Point, ţi-ai început existenţa în *după*. În veci n-o să mai poţi să trăieşti în *înainte*. S-a zis cu acea perioadă a copilăriei tale dinainte ca tu şi mama ta să deveniţi victime – e departe ca o scenă pe care o zăreşti la orizont, se risipeşte ca vaporii sub ochii tăi plini de dor, aţintiţi într-acolo.

— Mamă! Mamă, să nu mori! Mamă, te iubesc, nu *muri*.

Ai crezut că a murit, acolo, pe scândurile debarcaderului. Te târai spre ea. Spre locul unde o lăsaseră. În chinuri, înnebunită. Te-ai ascuns în cel mai întunecat cotlon al debarcaderului, ţi-ai astupat urechile cu palmele şi ai auzit sunetele oribile care veneau dinspre locul unde mama ta era bătută şi erai îndreptăţită să crezi că auziseşi sunetele morţii ei şi, astfel, de-a lungul vieţii tale, ţi se va părea că mama ta a murit şi că ai fost martoră la moartea ei, o martoră care a murit şi ea.

După va lua ani de zile. Încă trăieşti în perioada asta. Mama ta va trăi tot restul vieţii în *după*.

Lucrul pe care nu l-ai înţeles. Pe care nu putea să ţi-l zică nimeni. Că violul nu era doar un incident care survenise într-o noapte în parc, la întâmplare, aşa cum te loveşte trăsnetul, ci va ajunge ulterior să definească însăşi viaţa Teenei Maguire şi, prin contagiune, viaţa ta. Tot ce fusese Teena, tot ce fusese Bethie a fost eclipsat dintr-odată. Mama ta va fi *Femeia aia violată la grămadă în debarcaderul din parcul Rocky Point*, iar tu o să fii *Fata aia, fiica Teenei Maguire*.

În afara programului

Dromoor a trecut pe la St. Mary. A întrebat la recepţie cum se simte o pacientă pe nume Maguire de la terapie intensivă.

Recepţionera ultramachiată s-a uitat încruntată într-un monitor. Ţac-ţac-ţac, a butonat rapid. Cu o încruntătură plină de importanţă, a zis că informaţia era confidenţială, cu excepţia membrilor familiei, era un membru al familiei?

Dromoor s-a gândit dacă să-i arate femeii insigna. Să-i spună că el era poliţistul care o văzuse primul pe Martine Maguire. El văzuse primul ce-i făcuseră. Aşa că avea dreptul să ştie dacă o să supravieţuiască.

Recepţionera se uita lung la Dromoor, aşteptând. Stătuse atât de nemişcat, încât gândurile i se afundaseră adânc pe dinăuntru.

— Domnule? Sunteţi din familie? Sau...

Dromoor a clătinat din cap. S-a întors şi a plecat. Futu-i, nu putea să se implice, îşi promisese doar. Era însurat, cu copii, şi nevasta deja se neliniştea, nu era el omul, omul care să se implice.

Veghea

La St. Mary. Program de vizite de la 8:30 la 23:00, acum că mama ta a fost mutată de la terapie intensivă într-o rezervă de la etajul patru.

Bunica plăteşte în plus pentru rezervă, pe care compania de asigurări medicale a mamei nu vrea să o achite. Tu şi bunica locuiţi practic la St. Mary acum. *Dă, Doamne, ca fata mea să trăiască. Doamne, ajută-ne la greu. Doamne, fie-ţi milă de noi. Dă, Doamne, ca fata mea să trăiască. N-o să-Ţi mai cer nimic niciodată.*

La început nu s-a ştiut dacă Teena Maguire îşi va mai recăpăta „cunoştinţa", cum i se zice cu mari precauţii. După două zile petrecute la spitalul St. Mary, tu ai fost externată, însă mama ta a rămas conectată la aparatele de menţinere a semnelor vitale de la secţia de terapie intensivă, în condiţie „critică". În comă, pentru că avea „comoţie cerebrală". Suferise „microhemoragii" în creier. Nu putea să respire singură. Era hrănită intravenos. Un cateter îi golea toxinele din corp într-un firicel care se prelingea neîntrerupt. Când a discutat cu

bunica ta, neurologul a fost stânjenit, evaziv. Părea o glumă proastă să-l auzi pe acest profesionist în halatul lui alb de spital zicând fraze gen *Nu ne rămâne decât să sperăm că totul o să fie cât se poate de bine.*

Ai văzut cum se înalţă speranţa pe cer. Un zmeu plăpând, sfâşiat de vânturile dinspre lacul Ontario. Ai râs, ce frică ţi-era.

Apoi, în dimineaţa celei de-a şasea zile de veghe, mama ta a început să-şi deschidă ochii. A început să se trezească, cu intermitenţe. Toată ziua aceea şi a doua zi. Simţeai cum mama se sileşte să se salte din somn, ca un înotător care luptă să străpungă suprafaţa unei ape grele, cleioase, ca plumbul topit. Îi simţeai truda, tăria tremurătoare a voinţei. Pleoapele învineţite îi zvâcneau. Gura rănită îi fremăta.

— Mamă! ai şoptit.

O ţineai de mâna rece ca gheaţa, bunica o ţinea de cealaltă.

— Teena! Suntem cu tine, scumpo. Eu şi Bethie. Amândouă. Nu te lăsăm. Te iubim.

Într-un târziu, mama ta s-a trezit din somn. Mai întâi era ca un copil, total încrezătoare. I se întâmplase ceva nelămurit, ca o explozie sau un accident de maşină sau o clădire care i se prăbuşise în cap. Capul ei ras, înfăşurat în bandaje albe, şi pielea ei albă ca varul îi dădeau un aer de nou-născut pe care nu voiai decât să-l ocroteşti.

Copilăria se terminase, şi totuşi: atâta timp cât mama ta nu-şi amintea ce i se întâmplase, puteai să te porţi ca *înainte*.

A venit şi Casey, după câteva zile. Tras la faţă, prost bărbierit şi ciudat de timid, înghiţind cu greutate. Lumea ştia ce păţise Teena Maguire, deşi în ziare se prezentase totul în termeni mai delicaţi. Nimeni n-avea chef să-i zică lui Casey în faţă *Maguire aia şi-a căutat-o*.

Vizitele la spital ale lui Casey erau scurte şi foarte stângace. În mâinile tremurătoare aducea flori pe care le cumpăra în grabă de la magazinul spitalului. Prima dată, o duzină de trandafiri de un roşu cerat. A doua oară, un ghiveci cu crizanteme în celofan. Se tot uita lung, cu ochii lui umezi la femeia cu faţa umflată şi ochii vineţi din patul de spital. O iubea pe Teena Maguire, dar se vedea că îi era groază de ceea ce se ascundea sub bandajul alb înfăşurat strâns în jurul capului. Îi era groază de rănile, cele mai grave interne, pe care le suferise în acea parte a corpului ascunsă de cearşaf. Ultima dată când o văzuse pe Teena Maguire, beau cu toţii şi se veseleau de ziua naţională. Ultima dată când o văzuse pe Teena Maguire, era alta. Se aplecase să-l sărute pe obraz, spunându-i *Te iubesc, Casey! Sună-mă dimineaţă*.

Dimineaţa nu mai venise. N-o să mai existe nici o dimineaţă pentru Casey şi Teena.

Încăperea se umple de flori şi bileţele cu urări. Chiar dacă nu va mai veni în vizită, Casey va trimite câte un buchet de flori de la magazinul de la parter. Cu un bileţel pe care scrie *Cu drag, Casey.*

Câteva asistente de la St. Mary o cunosc pe mama ta din liceu, când era Teena Kevecki. Trec prin rezervă să o vadă, învăţate să nu-şi arate surpriza, şocul, jena sau indignarea la vederea vreunui pacient. Învăţate să exclame: „Teena, bună! Cum se poartă lumea cu tine pe-aici, în regulă?".

Când intră rude, e altceva. Ochii li se pironesc pe chipul învineţit al mamei tale şi pe capul bandajat. Îşi caută cuvintele şi nu le găsesc. Femeile o trag pe bunica deoparte şi întreabă precaut dacă Teena o să rămână cu cicatrice pe faţă. Se interesează de misterioasele răni „interne".

Nu auzi ce răspunde bunica. Încerci să nu auzi.

Nu poţi să dormi decât când doarme mama. Nu poţi să mănânci decât când mănâncă mama. Nu poţi să zâmbeşti decât dacă zâmbeşte mama, cu gura ei umflată, sfâşiată.

Te întorci la comportamentul infantil, nu vrei decât să te vâri în pat alături de mama ta şi să te ţină în braţe. Însă mama nu are destulă forţă ca să te ţină în braţe sau să te aline sau să te sărute, decât dacă îţi vâri

faţa febrilă lângă a ei, lipind-o de gura ei rănită.

Braţul tău! Smuls din încheietură cu un *trosc*! pe care ţi-ai închipuit că-l auzi. Acum a fost vârât cu forţa la locul lui, însă te doare mai tot timpul, braţul nu ţi-e de nici un folos, ca un braţ de moartă. Ai ochii roşii de plâns. Spatele, coastele, coapsele îţi sunt pline de vânătăi, de la loviturile băiatului pe care îl cheamă Haaber. *Unde-i curva aia mică, unde mă-sa se ascunde?* Însă eşti în siguranţă în rezerva mamei, poţi să dormi. Frânturi de somn plutesc ca nişte nori. Zâmbeşti când vezi visele mamei trecând luminoase ca vaporii de aer. *Mamă, aşteaptă! Ia-mă şi pe mine.* Îţi laşi capul pe braţele încrucişate pe pat. Când te dezmeticeşti, vezi că a intrat bunica în cameră şi te-a trezit. O asistentă aduce pe tavă mâncarea mamei, regimul de lichide.

Mama te lasă s-o ajuţi cu masa. Deşi de-acum poate să mănânce şi singură. Suc de mere, bulion, morcovi pasaţi ca pentru bebeluşi. Şi jeleuri de căpşuni. Sunt atât de delicioase, că v-aţi pus în gând să faceţi jeleu tot timpul când o să se întoarcă acasă.

În faţa rezervei mamei, auzi o asistentă întrebând-o pe alta *Sărmana fată, fiica. N-au violat-o şi pe ea, nu?*

— Bethie? Ni s-a întâmplat ceva, cred. Dar eşti bine, scumpo, nu?

Mama e aşa de neliniştită, îi răspunzi că *dada!*

Doarme atât de mult. Se uită la televizor absorbită şi apoi capul i se lasă în piept – a adormit. Îţi vine să te culcuşeşti lângă ea. Vrei să nu se mai termine veghea.

Odată, pe un ton de reproş, ciupindu-te de braţ de parcă de-abia atunci îi trecuse prin cap:

— Bethie, doar n-ai căzut de pe veranda aia, nu? De-asta e vorba? Au explodat nişte artificii, ţi-ai pierdut echilibrul şi ai căzut de pe vechitura aia de verandă?

Mama nu e în cameră, au luat-o în scaunul cu rotile jos, la alt etaj, ca să-i facă o tomografie. Şi ţie ţi-au făcut tomografie, dar nu mai ţii minte ce înseamnă: are de-a face cu căpăţâna, cu creierul.

Poate că hemoragiile au încetat. Poate că sângele scurs a fost reabsorbit de creier. Poate că mama se va face curând bine. Mai mult de-atât nu vrei să-ţi închipui deocamdată.

Sosesc flori proaspete pentru Teena Maguire. O să i le pui pe tava de lângă pat, să le vadă când o aduc înapoi asistentele. Nu e un buchet prea mare, e unul din cele mai mici şi mai ieftine. Dar e drăguţ: garoafe roz, roşii şi albe şi frunze verzi şi ţepoase. Când se întoarce mama, îi arăţi însufleţită bileţelul.

Sper să te faci bine curând, Teena.
Cu prietenie, J. Dromoor

Dar mama se uită cu ochii mijiţi, nu vede bine scrisul. E confuză, suspicioasă. Când îi zici că e semnat „Dromoor", spune că n-are nici un prieten cu numele ăsta.

— Nu vreau să-i fie nimănui milă de mine, Bethie, zice ea pe un ton tot mai ridicat. *Să le zici.*

Doi detectivi de la poliţia oraşului vin în rezervă. Promit că n-o reţin mult. Că n-o să obosească sau să supere pacienta. Au doar câteva întrebări. Câteva poze cu „suspecţi" pe care vor să i le arate.

La vremea asta, deja s-au făcut arestări. Acuzaţii. S-a stabilit o cauţiune de 75 000 $ pentru fiecare dintre cei opt bărbaţi aflaţi în arest.

În cea de-a douăsprezecea zi la spital, Teena Maguire începe să-şi amintească ceva din ce i s-a întâmplat. Vezi uneori expresia crispată de pe faţa ei, gura care i se deschide într-un strigăt mut. Acum ştie că n-a fost un accident de maşină. N-a fost nici un accident. Ştie că şi tu ai fost implicată, dar că n-ai avut de suferit la fel de rău ca ea. Ştie că s-a întâmplat pe 4 Iulie, în parc. I-a ajuns la urechi cuvântul *atac*. Se poate, dată fiind natura rănilor ei, să se gândească la *viol*.

Însă nu ştie decât vag. Are atâta speranţă, încredere. Detectivii îi vorbesc cu răbdare, aşa cum vorbeşti cu un copil speriat.

— Nu ştiu, murmură ea, începând să tremure. Mă tem că pur şi simplu *nu ştiu*.

Degeaba îi arată fotografii cu suspecţii, căci ochii înroşiţi i se umplu atât de repede de lacrimi, încât Teena e ca şi oarbă.

Şi e atât de obosită! În toiul întâlnirii cu aceşti străini stângaci, Teena Maguire adoarme.

Pe coridor, bunica ta vrea să ştie când o să fie trimise la puşcărie *animalele alea*.

Veghea de la St. Mary. Sfârşitul copilăriei tale.

Minute de somn furate. Mâncare la tavă. Emisiune TV după-masă. Acum că mama ta poate să consume mâncare solidă, îi revine apetitul. I-au scos bandajul de pe cap, scalpul îi e moale, roz pal, aproape chel, însă acoperit de firişoare blonzii, ca un puf de boboc. În sfârşit, mama a scăpat de mult urâta ploscă, merge încet şi nesigur, dar hotărât la baie, sprijinindu-se bine de tine şi trăgând după ea suportul cu perfuzii. Glumeşte că o să dispară aşa din spital, o să fugă acasă.

Acasă! Ce-o fi fost în mintea mamei?

Zile lungi, retrăgându-se ca marea la apus, în noapte. Rutina spitalului. Rutina

convalescenţei. În fiecare seară la 23:00, tu şi bunica o lăsaţi pe mama în rezerva ei, mama deja doarme. Le faceţi cu mâna asistentelor de la etaj, care îţi zâmbesc – te cred o fetiţă curajoasă, aşa cum mama ta e o femeie curajoasă, cum a luptat pentru viaţa ei şi cum luptă acum să-şi revină. Nu vrei să te gândeşti nici măcar o clipă că cineva din spital – asistentele, infirmierii, îngrijitorii şi paznicii, vânzătorii de la magazin, personalul de la cantină, recepţionera ultramachiată – nu te place poate, că îţi vrea răul.

Rudele suspecţilor. Prietenii, vecinii.

Iubitele.

Femeia aia. La ce se aştepta? Şi-a căutat-o, căţeaua.

Îmbrăcată ca o târfă. Pe cine să crezi, pe ea sau pe ei?

Cine ştie ce se întâmpla în parcul ăla în toiul nopţii?!

Ai văzut privirile. Furişându-se când spre tine, când spre bunica ta Agnes Kevecki. Ai văzut şi te-ai uitat repede în altă parte.

Bunica nu pare să observe. Bunica nu! E convinsă că tot oraşul îi ţine partea, că vrea ca *animalele alea* să stea după gratii *multă vreme* de-acum înainte.

În lift te răzbeşte panica în fiecare seară. Când laşi în urmă rezerva mamei. Acea cameră sigură. Veghea. Te uiţi la numerele aprinse deasupra uşii, cum se deplasează iute de la

dreapta la stânga, etalând câteva clipe etajele, în timp ce coborâţi la parter. Senzaţia de rău şi greaţă atunci când uşile liftului se deschid fără sunet.

— Bunico. Mi-e tare frică.

Bunica nu te aude. E pierdută în gândurile ei.

Duşmanul. Te aşteaptă. Când pleci de la spital, când te întorci în casa de pe Baltic Avenue. Pentru că ştiu, desigur, unde stai. Ştiu unde stă mama ta, Teena Maguire: casa cu etaj închiriată de pe Ninth.

Ştiu tot ce e de ştiut despre Teena Maguire. De-alde Pick, Haaber, DeLucca, Rickert. Sunt familii din estul oraşului, cu multe rude. Sunt mai mulţi decât de-alde Kevecki şi Maguire. Mult mai mulţi.

Femeia de la Serviciul Social spune te rog nu-ţi face griji.

Detectivii spun ai încredere în noi. Nu-ţi face griji.

Luna viitoare e programată o audiere la tribunal. (Însă va fi amânată. O să afli că orice are legătură cu tribunalele, legea, probleme legale, avocaţi va fi amânat. Şi tot amânat.) Audierea nu e acelaşi lucru cu un proces, ci constituie doar preparativele pentru proces. Îţi vor cere să răspunzi la întrebări la tribunal, deşi deja ai răspuns la întrebările acestea de multe ori. Ai povestit, repovestit şi rerepovestit tot ce-ţi aminteşti până ţi s-a făcut greaţă de povestit, aşa cum ţi-e

greaţă de amintirea lucrurilor pe care trebuie să le povesteşti şi repovesteşti unor străini care par tot timpul să se îndoiască de spusele tale, încruntându-se şi holbându-se la tine, cântărind cât de valabilă e mărturia lui Bethel Maguire.

Dacă Teena Maguire se simte destul de bine, va trebui să răspundă şi ea la întrebări în timpul audierii. Mărturia mamei tale e mai importantă decât a ta, din câte ţi-au zis detectivii. Fără mărturia ei, cazul intentat suspecţilor va fi întemeiat pe probe circumstanţiale, şubred.

Nu ştii de ce. Nu înţelegi de ce stau aşa lucrurile. Au rănit-o atât de rău pe mama ta, au bătut-o, au sfâşiat-o pe dinăuntru şi au lăsat-o să sângereze de moarte pe podeaua debarcaderului.

Da, dar trebuie dovedit. La tribunal.

Nu contează că s-a întâmplat. Că Teena Maguire era să moară. Mai trebuie şi dovedit.

— Bunico, mi-e frică...

— De ce ţi-e frică, scumpo? De parcare? Maşina e parcată la vedere. Am ajuns aşa devreme.

Bunica te iubeşte, dar bunica nu poate să te apere. Cum să te apere bunica? Trăieşte singură, o femeie tot mai îmbătrânită, care nu stă nici ea grozav cu sănătatea, în casa ei de cărămidă de pe Baltic Avenue, la cinci minute cu maşina de zona Twelfth Street/

Huron Avenue, unde locuiesc suspecţii şi ai lor. „Suspecţii" – cum li se zice – au fost atenţionaţi de poliţie să nu se apropie nici de casa bunicii, nici de casa mamei tale şi să nu abordeze pe nimeni din familia ta în nici un moment din zi sau din noapte sau să încerce să intre în contact cu cineva din familia ta; şi totuşi: ei sunt duşmanul, umblă liberi pe cauţiune, o să vrea să te reducă la tăcere. Ştii ce sunt. Ţi-i aminteşti din atac. Cum se năpusteau la tine, cum rânjeau şi râdeau. O haită de câini sălbatici. Ochi şi colţi lucitori. *Futu-i, trebuia să le omorâm pe amândouă curvele alea. Când am avut ocazia, în mă-sa.*

Conform planului, când mama ta o să fie externată de la St. Mary, o să se mute la bunica, unde stai acum. O să angajeze o asistentă ca s-o ajute cu mama cât va fi nevoie. Iar un fizioterapeut va veni de câteva ori pe săptămână, ca s-o ajute pe mama să meargă din nou. Bunica e văduvă de doisprezece ani şi a învăţat să facă faţă realităţilor de neevitat ale vieţii, cum le spune ea, aşa că nu se aşteaptă la probleme: *animalele alea* sunt vinovate, *se va face dreptate*, vor fi judecaţi, găsiţi vinovaţi, condamnaţi la închisoare, unde vor sta *multă vreme*. Bunica a rostit atât de des şi cu atâta înverşunare cuvintele astea, faţă de atâta lume, încât pentru ea au căpătat un ton de profeţie.

Când eşti cu bunica, încerci să crezi.

Ofensa

Ray Casey era la băut. Bătea cârciumile de pe Huron Avenue. Lumea va spune că nenorocitul de el căuta să se încaiere cu cineva.

De când cu *ce-păţise-Teena*, lui Casey îi era greu. Îi era greu să-i spună Teenei că o iubeşte, îi era greu să stea în aceeaşi cameră cu Teena. Dacă o atingea, o durea. Ştia că voia alinare şi el voia să-i ofere alinare. Dar îi era teamă s-o atingă, nu ştia dacă o să se strâmbe de durere sau o să încerce să nu se strâmbe de durere, o să-i zâmbească forţat şi ţeapăn, încât el ştia că o făcuse să sufere, era atât de stângaci. Îi cumpărase eşarfe frumoase de mătase viu colorate ca să-şi acopere sărmanul căpşor chelios, cum îi spunea Teena – nu voia să se vadă până nu-i creştea părul mai bine. I-a cumpărat un coş cu fructe, flori. Dar Casey avea familie în Corning. Telefoane peste telefoane! Trebuia să aibă de-a face cu mama nebună a copiilor lui. Trebuia să aibă de-a face cu trei copii care treceau prin crize adolescentine, care mai de care. Fiică-sa de şaişpe ani se tăia, ameninţa că se sinucide. Avea de plătit căcaturile alea

de facturi. Trebuia să aibă de-a face cu fututul ăla de şef. Trebuia să aibă de-a face cu oamenii din cartier care se uitau la el. La Ray Casey, care se ţinea cu Teena Maguire, tipa violată de o gaşcă întreagă în parcul Rocky Point.

Îi era greu să-şi dea seama ce-i de făcut. Clipă de clipă, de când deschidea ochii, Ray Casey încerca să-şi dea seama ce-i de făcut.

Aşa că s-a dus la o băută pe Huron Avenue. Singur. În cârciuma lui Mack, unde mergeau de-alde Pick şi amicii lor. S-a vârât într-o încăierare într-o seară de vineri, nu cu vreun Pick, nu cu vreun suspect, ci cu un tip pe nume Thurles, văr cu fraţii Pick ; Casey a lovit primul, i-a spart nasul şi s-a încins o cafteală stângace şi fără fineţuri. Amândoi bărbaţii se umplu de sânge în câteva clipe, cineva cheamă poliţia, doi poliţişti în uniformă îi despart, toată lumea de la bar spune că Ray Casey a început, a intrat beat în cârciumă, cu sămânţă de scandal. În dubă, poliţaiul mai tânăr îl întreabă pe Casey dacă scandalul are de-a face cu Teena Maguire şi la început Casey nu poate să răspundă. Casey îşi şterge gura însângerată cu un şerveţel primit de la poliţai. Poliţaiul mai tânăr repetă întrebarea, pronunţând răspicat *Teen-a Ma-guire* şi Casey răspunde mda, poate. Poate că are de-a face cu ea. Şi poliţaiul mai tânăr zice:

— Nu-ţi trebuie aşa ceva. Faci o greşeală. De faţă cu martori.

Şi poliţaiul mai în vârstă se arată înţelegător, dar zice că trebuie să-l ducă oricum la secţie. Poliţaiul mai tânăr zice:

— De ce?

„De ce?“

Într-o zi Teena a ştiut. Într-o oră.

Tre' să fi fost o fereastră deschisă. Şi a zburat ceva înăuntru, o pereche de aripi înnebunite care o izbeau peste faţă.

Atunci şi-a amintit. Nu tot, dar destul.

Prin pereţii mai multor camere din casa bunicii ai auzit-o cum ţipă, de parcă iar o lovise cineva.

În săptămâna de după externare. La câteva zile după ce a venit Casey, cu faţa umflată ca o halcă de carne crudă, încercând să glumească pe chestia asta: intrase într-o futută de uşă. Iar terapeuta grăsană se purta ciudat cu Teena, nu era prietenoasă, cum te-ai fi aşteptat, nu ca asistentele de la St. Mary, ci bizar de ursuză, şi o chinuia pe Teena când îi masa muşchii atrofiaţi, de parcă Teena merita să fie pedepsită, se dezlănţuia.

Ai intrat în fugă în cameră. Şi iat-o pe mama, care tocmai mergea sprijinindu-se în bastonul ei, cum stă acum pe marginea unui scaun, legănându-se încet, cu pumnii vârâţi în ochi. Acum vedeai clar că Teena Maguire nu mai era o femeie pe care alte femei o invidiau

sau la care se uitau cu interes şi admiraţie pe stradă. Ai văzut că nu voia să te apropii de ea, s-o atingi.

— De ce? De ce să vrea să-mi facă vreun rău *mie*?

„Căţea m-ai bine“

CĂŢEA M-AI BINE TE ROGI ACUMA
CURVĂ M-AI BINE TE PUI ÎN GENUNCHI
DA NU CA SĂ FACI MUIE LA BĂIEŢI

Cu trei zile înainte de audiere, Teena Maguire a găsit mesajul de mai sus, mâzgălit cu litere negre de catran pe o bucată de carton murdar, proptit de intrarea laterală a casei de pe Baltic Avenue a mamei sale.

De când cu violul, Teena nu se mai putea încrede întotdeauna în ochii ei. La lumină puternică, putea să vadă cam la fel de bine ca înainte, însă dacă lumina era înceţoşată sau ceva o bloca sau dacă, aşa ca acum, ceva o lua prin surprindere, ochii i se umpleau de lacrimi. S-a uitat lung la mesaj, l-a tot citit şi recitit, încercând să priceapă. Ura care emana din el.

A împăturit în două cartonul ţeapăn. L-a dosit într-un tomberon de plastic de lângă peretele casei. N-o să zică nimănui de el, dorindu-şi să creadă că poate a fost o greşeală, un mesaj pentru altă femeie, din altă casă de pe Baltic Avenue.

Secrete

La supermarket i-ai văzut. Cum îşi plimbau ochii pe corpul tău.

— „Bethel Maguire.“ *Tu* eşti?

Se holbau la tine fără să zâmbească. Numele ţi-l rosteau cu dispreţ.

Fata cea mai solidă, într-o bluză sport, blugi şi adidaşi de băiat, a venit la tine şi te-a împins în umăr cu latul palmei.

— Auzi, căţea, mai bine vezi ce spui. Mai bine nu zici ce nu trebuie despre fraţii mei, căţea. Pen' că, ştii, ce-au început acolo în parc o să şi termine, dacă tu şi vaca de mă-ta nu vă ţineţi gura.

Tigerlily, pisica portocalie şi blănoasă a bunicii. Lipseşte de trei zile. Ai căutat-o prin cartier, ai bătut la uşi. Bunica era aşa de supărată, n-ai mai văzut-o aşa supărată. Bunica a stat pe verandă strigând *Pis-pis-pis-pis!* pe un ton oropsit şi plin de speranţă.

Nu voiai să te gândeşti că a luat-o cineva pe Tigerlily. Voiai să crezi că Tigerlily se rătăcise. Voiai să crezi că dacă pe Tigerlily o lovise o maşină şi se târâse să moară undeva,

fusese doar o coincidenţă că audierea era programată mai târziu în aceeaşi săptămână.

Într-un târziu ai găsit leşul ţeapăn al pisicii pe aleea din spatele bulevardului. La trei case de bunica. Ochii săi galben-roşietici erau deschişi şi goi. Mustăţile albe erau muiate în sânge uscat. Toată blana deasă şi pufoasă de la gât îi era ţeapănă de la sângele uscat. Nu ţi-ai putut da seama cum anume murise Tigerlily, cum o omorâseră. Poate cu o piatră. Sau poate că unul dintre ei îi arsese picioare până murise. Nu era prea mare, ar fi murit din câteva lovituri.

Ţi-ai amintit plânsul consternat al mamei tale.

„De ce? De ce să vrea să-mi facă vreun rău *mie*?“

Ai început să plângi, luând-o în braţe pe Tigerlily. O s-o îngropi în curtea din spate, în taină. N-o să-i spui bunicii, care va striga mai departe *Pis-pis!* de pe verandă o zi, două.

Audierea: septembrie 1996

— Rahat.

Dromoor ştiu de la început că n-o să fie a bună. Din instinct, îşi dorea al dracului de mult să nu fie amestecat în povestea asta.

Văzu cine era principalul avocat al apărării. Ştia ce reputaţie avea individul în Niagara Falls şi în Buffalo.

Văzu mulţimea mai degrabă ostilă care se bulucea în sala tribunalului, ocupând toate scaunele disponibile până la 8:40 dimineaţa. Într-o zi lucrătoare.

Văzu inculpaţii. Toţi erau raşi ca-n palmă. Cel căruia i se revocase eliberarea condiţionată purta o salopetă portocalie de puşcăriaş, pe care scria PENITENCIARUL OLEAN, ceea ce-i dădea un aer de clovn scorţos. Ceilalţi erau îmbrăcaţi îngrijit, la costum, cămaşă, cravată, pantofi lustruiţi. Se tunseseră. Tatuajele erau ascunse de haine. Până şi fraţii Pick, cu feţele lor aspre, semănau doar vag cu golanii arestaţi în dimineaţa zilei de 5 iulie.

O văzu pe femeie, pe Teena Maguire. Şi pe fiica ei, Bethel.

Principalii martori ai acuzării: victimele.

Teena Maguire purta ochelari negri care îi dădeau un aer stilat-extravagant nepotrivit în ambianţa aceea ştearsă şi o eşarfă de mătase cu imprimeu floral legată în jurul capului, care dădea senzaţia de inocenţă şi frivolitate. Era machiată abundent, pentru a-şi masca cicatricele de pe faţă. Gura îi era stacojie ca un cheag de sânge. Viceprocuroarea care o reprezenta o sfătuise probabil să se îmbrace într-un stil conservator, aşa că Teena Maguire purta o fustă lungă şi conică bleumarin, şi o jacheţică cam pretenţioasă, cu o cămaşă albă de mătase pe dedesubt. În picioare avea pantofi fără toc. Intră în sală cu un mers şovăitor şi ţeapăn, ca o oarbă condusă pe un petic de gheaţă gata să se crape. Se sprijinea de fiica ei, care părea mai în vârstă decât şi-o amintea Dromoor, ca şi cum în cele nici nouă săptămâni care trecuseră de la ziua naţională fetiţa se maturizase rapid şi nefiresc. Teena Maguire avea o expresie nelămurită, buimacă, poate vag zâmbitoare. Se poticni de vreo două ori şi viceprocuroarea o luă repede de braţ. Nu părea să vadă pe nimeni, nici măcar pe procuroare, care îi spunea ceva cu un aer de urgenţă. Nu părea să-i bage în seamă pe numeroşii tineri de la masa apărării, care se uitau la ea cu o duşmănie şi ură nedisimulate. La început n-o observă pe femeia de vârstă mijlocie care se agita în primul rând de spectatori: mama inculpaţilor Marvin şi Lloyd

Pick, roşie la faţă de indignare, bodogănind vorbe ce răzbăteau ca o şoaptă în direcţia Teenei Maguire: „Căţea! Curvă! Mincinoasă!".

Aprozii se apropiară iute de femeie ca s-o ameninţe cu evacuarea. La început nu se înţelegea dacă o să înceteze, alţi membri ai familiei încercau s-o calmeze, dar ea dădu în lături un braţ care încerca s-o imobilizeze, îi înjură pe aprozi pe un ton jos, dar furios şi, cât ai clipi, o şi săltară în picioare şi o mânară spre capătul rândului, în timp ce o femeie mai tânără, clar o rudă de-a ei, se împingea ca să o urmeze, strigând: „Nu ei au fost! Aţi arestat pe cine nu trebuia! E o împuţită de înscenare! Suntem la Gestapo aici!" în timp ce aprozii o scoteau din sală.

Lângă Dromoor, Zwaaf se agită în scaun.

— Ce morţii mă-sii? Nici n-a început procesul.

Uite ce e: nu te implica. Nu contează prin ce rahat trec oamenii ăştia, nu ţie ţi se întâmplă.

Dar era prea târziu. Din clipa în care o văzuse pe fata buimacă şi plină de sânge de pe marginea drumului, în parcul Rocky Point, şi apoi pe femeia frântă şi plină de sânge de pe scândurile mizerabile ale debarcaderului, de atunci fusese prea târziu.

— Sala e rugată să se ridice.

Judecătorul intră în sală. Respira precipitat, de parcă alergase. Şi el era roşu la faţă de indignare, îl informaseră de scandalul care izbucnise în sala lui de judecată, dar nu voia să ia seama.

Pe judecător îl chema Schpiro. Avea vreo cincizeci şi cinci de ani, era scund şi purta ochelari cu rame de metal, care sclipeau tăios. În roba lui neagră şi pompoasă, părea turtit ca un hidrant. Dacă Schpiro n-ar fi fost un judecător care trona deasupra unei săli întregi, având puterea de a schimba irevocabil vieţile unor oameni, nimeni din sală n-ar fi considerat că merită privit a doua oară. Încordarea arţăgoasă de bulldog a gurii sale dădea de înţeles că ştia şi el prea bine asta şi n-avea de gând să tolereze vreo porcărie în sala lui. Era un politician, era viclean. Cunoştea natura potenţial violentă a cazului care i se încredinţase şi voia să evite orice greşeală, pe cât putea. Dromoor a văzut că i-a recunoscut din prima pe toţi avocaţii din sală: şi ai acuzării, şi ai apărării. În afară de viceprocuroarea care stătea lângă Teena Maguire, toţi erau bărbaţi. Schpiro se salută din cap cu unul singur: principalul avocat al apărării, Kirkpatrick. Nici unul din ei n-a zâmbit. Însă Dromoor zări privirea pe care şi-au adresat-o, de recunoaştere subtilă şi respect. Gândi: *Ticăloşii. Probabil sunt în acelaşi club de iahting.*

Prim-viceprocuroarea Diebenkorn se ridică pentru a se adresa judecătorului. Vorbea într-o manieră respectuoasă şi prudentă. Era o femeie fără vârstă: nu era tânără, dar încă nici de vârstă mijlocie. Când începu să vorbească prea repede de emoţie, Schpiro îi zise: „Nu vă pierdeţi cu firea, doamnă avocat" şi din rândurile publicului se auziră râsete înăbuşite. Dromoor o luă drept un semn rău: Schpiro voia să distreze mulţimea. Diebenkorn era la polul opus. Avea un aer de corectitudine solemnă. Purta un costum gri cu pantaloni largi, demodaţi. Părul şaten îi era făcut permanent. Îşi îndeplini datoria de a trece în revistă învinuirile pe care le aducea statul împotriva numeroşilor inculpaţi, numindu-l pe fiecare în parte şi enumerând acuzaţiile cu accentul nazal tipic celor din nordul statului. Urma să fie un caz complicat, implicând proceduri legale complicate. Dromoor se întreba de ce statul solicita un proces unic, cu un set unic de juraţi. Existau mărturii din partea celor două victime care stabileau că doar cinci dintre inculpaţi fuseseră implicaţi în infracţiune. Existau probe de ADN şi alte dovezi furnizate de criminalişti care stabileau că aceşti inculpaţi, plus încă trei, fuseseră implicaţi. Un al nouălea inculpat, care nu era prezent la audiere, îşi recunoscuse participarea la infracţiune şi va depune mărturie pentru procuroare, împotriva celorlalţi; lui Schpiro i se va înmâna o transcriere a mărturiei.

Diebenkorn argumentă că infracţiunea fusese un atac sexual deosebit de violent – un „viol în grup". Fusese un atac săvârşit împotriva unei femei, în prezenţa fiicei sale în vârstă de doisprezece ani, care fusese la rândul ei bătută şi ameninţată cu violul. Fusese un atac prelungit, care durase aproape jumătate de oră. Fusese un atac premeditat, căci violatorii îşi urmăriseră victimele prin parcul Rocky Point un interval de timp estimat la zece minute, conform martorului acuzării. Fusese un atac care ar fi trebuit să se soldeze cu moartea lui Martine Maguire, care fusese lăsată să sângereze până îşi dădea duhul, fără cunoştinţă, pe scândurile unui debarcader dintr-o zonă izolată a parcului. Dacă n-ar fi fost prezentă fiica doamnei Maguire, Bethel, care se ascunsese îngrozită într-un colţ al debarcaderului, Martine Maguire n-ar mai fi azi în viaţă, pentru a-şi înfrunta atacatorii şi a depune mărturie împotriva lor. Doamna Maguire suferise răni deosebit de grave, ajunsese la reanimarea spitalului St. Mary şi stătuse internată câteva săptămâni; la ora actuală, încă nu-şi revenise de pe urma atacului.

— Onorată instanţă, e un adevărat miracol că doamna Maguire este prezentă astăzi în sala de judecată.

Dromoor o privea pe Teena Maguire şi o văzu cum se încordează. Trebuie să fi fost cumplit să auzi pe cineva vorbind astfel despre

tine. Viol în grup, lăsată să sângereze până își dădea duhul. Urâtă treabă.

Lângă Teena Maguire, fiica. Dromoor avea și el o fiică acum, în vârstă de doi ani. Doamne! Nici nu putea să se gândească la așa ceva, ar fi omorât cu mâna lui pe oricine ar fi amenințat că-i face vreun rău.

Spera din toată inima ca acuzarea să poată să cadă la înțelegere cu ticăloșii ăia, ca să evite procesul. Doar nu se așteptau ca Bethel Maguire chiar să depună mărturie la tribunal. Să îndure să fie interogată de avocații apărării, de șacalul ăla de Kirkpatrick, printre alții.

O văzu pe fată privind spre el. Ochi întunecați, speriați. Se întrebă dacă-l mai ținea minte.

Dromoor își aminti cum o văzuse prima oară pe Bethel Maguire, pe marginea drumului, în parcul Rocky Point. Cu părul vâlvoi, plină de sânge. Cu hainele rupte. I se făcuse greață la gândul că fata fusese violată. Se uitase la el cu atâta speranță și disperare. Ca și cum el, un polițist de patrulă, trimis din întâmplare la fața locului, avea puterea de a o ajuta cu adevărat.

Mama mea e rănită! Vă rog, ajutați-o! Mi-e teamă că mama e pe moarte, vă rog mult, ajutați-o!

Chiar în clipa aceea, Dromoor se trezise prins în toată povestea asta.

De parcă firele vieţilor lor se încurcaseră laolaltă, numai Dumnezeu ştie de ce.

Ca nişte fire de undiţă. Înnodate împreună.

Dromoor văzuse o mulţime de lucruri. Chestii urâte. Şi el făcuse unele chestii urâte. Lucruri pe care îţi închipui că n-o să le uiţi în veci, dar el le uitase. Numai pe fata asta, Bethel, n-o uitase şi nici pe mama ei, Teena, din debarcader.

Audierea continua. Erau o mulţime de întreruperi. Avocaţii sunt practic nişte guri, aşa cum rechinii nu sunt altceva decât nişte guri la capătul unui stomac lung. Treaba avocaţilor e să vorbească, să se întrerupă unul pe altul şi să se devoreze unul pe altul, dacă pot. Dromoor, care ura tribunalele, ca oricare alt poliţist, tocmai depusese jurământul şi îşi începuse scurta mărturie recitând informaţiile care priveau rolul său la locul infracţiunii, când vocea seacă a lui Schpiro îl întrerupse:

— Domnule poliţist. Mă scuzaţi.

Dromoor probabil că s-a uitat siderat la judecător, căci din sală se auziră chicoteli.

— „Eu şi partenerul meu", domnule poliţist. Nu „partenerul meu şi cu mine".

Dromoor ştia că trebuia să răspundă. Trebuia să spună ceva împăciuitor, care să includă cuvintele *onorată instanţă*. Dar n-a răspuns.

Schpiro zise, cu aerul că răbdarea lui e greu încercată:

— Continuaţi, domnule poliţist. „Eu şi partenerul meu“...

Şi aşa a ştiut Dromoor de la bun început că acuzarea n-o s-o scoată la capăt cu bine.

Cu vocea ei plată, nazală şi serioasă, Diebenkorn rezumă acuzaţiile. Curând deveni evident că tot repeta „onorată instanţă“, un tic verbal, la care Schpiro replica politicos: „Da, aici“ sau „Da. Vă ascult“. Aerul de nerăbdare abia mascată pe care îl degaja judecătorul sporea emoţiile procuroarei. Se oprea să răsfoiască dosare şi documente. Se sfătuia cu colegii ei. Erau multe probe de ADN şi indicii de la locul infracţiunii, căci, deşi existau dovezi care implicau câţiva inculpaţi în viol, în alte cazuri nu erau încă probe disponibile sau lipseau cu totul; mărturiile martorilor oculari nu erau întotdeauna susţinute şi de probe de laborator. Cazul urma să se întemeieze parţial pe probe circumstanţiale. Fiecare inculpat prezenta probleme. Doar unul dintre cei arestaţi îşi recunoscuse fapta, şi recunoscuse doar că fusese implicat într-un atac, însă nu într-un atac cu circumstanţe agravante şi în nici un caz într-un viol. Dăduse numele celor care înfăptuiseră violul, dar pe el se lăsase pe dinafară. Avocaţii apărării îi puneau mărturia sub semnul întrebării, susţinând că minţise pentru a scăpa de învinuirile mai grave; făcuse închisoare şi avea să fie un martor slab pentru procurori. Şi mai rămânea

chestiunea celorlalţi indivizi implicaţi în viol/atac care nu fuseseră încă numiţi şi ridicaţi. Schpiro zise cu ironie:

— Dacă va surveni un proces, presupun că statul îşi va susţine probele ceva mai meticulos.

Spăsită, Diebenkorn murmură:

— Da, onorată instanţă.

În mod normal, până acum Dromoor ar fi şters-o din sală. Partenerul său, Zwaaf, plecase. Însă ceva îl ţintuia pe Dromoor locului, o curiozitate morbidă şi o senzaţie de groază, asemenea cuiva aflat pe punctul de a asista la deraiajul unui tren.

— Doamnă Maguire. Aici nu bate soarele, puteţi să vă scoateţi ochelarii întunecaţi.

Schpiro vorbea politicos, însă cu un aer nerăbdător. Era un judecător care băga foarte bine de seamă orice frivolitate care avea loc în sala lui. Ochelarii întunecaţi, cu încărcătura lor de eleganţă, şi eşarfa înfloratăpe care femeia şi-o legase la cap ca să-şi mascheze părul care îi creştea în smocuri rare îl enervau.

Teena se repezi să-şi scoată ochelarii şi îi scăpă. Diebenkorn, răsuflând pe gură, se aplecă să-i ridice când căzură zgomotos pe jos. Îi explică lui Schpiro că, de când fusese rănită, ochii doamnei Maguire erau neobişnuit de sensibili la lumină. Schpiro îşi exprimă cu măsură compasiunea şi spuse că doamna

Maguire poate să-şi ţină ochii parţial închişi. Teena vorbi lent, poticnit şi nu prea coerent, depunând o mărturie pe scurt, sub îndrumarea lui Diebenkorn. Era limpede că Teena suferise anumite traumatisme neurologice; adesea se întrerupea câteva clipe ca să aleagă cuvântul potrivit. Nu îşi amintea decât parţial violul/atacul. Reuşise să identifice categoric doar trei dintre violatori. Când Diebenkorn o întrebă dacă aceşti inşi erau prezenţi în sală, Teena nu putu să răspundă din prima. Îşi ascunse faţa în mâini. Se şterse la ochi. Aproape inaudibil, murmură că da. Însă când i se ceru să-i arate cu degetul, ea ezită mult timp înainte să se conformeze.

Cu mâna tremurătoare, Teena îi arătă pe Marvin Pick, Lloyd Pick şi Jimmy DeLucca. Aceştia stăteau nemişcaţi la masa inculpaţilor, uitându-se la ea cu expresii îngheţate. La circă, îl alesese pe Haaber, nu pe DeLucca. Confuzia avea de-a face în parte cu tunsorile şi hainele similare ale tinerilor. Avocaţii îi învăţaseră să semene cât mai bine între ei. Haaber avusese o mustăcioară în timpul violului şi părul mult mai lung. Teena păru să-şi dea seama de greşeală, urmă un zumzet instantaneu de indignare din rândul spectatorilor, însă nu reuşi să îngaime nici un cuvânt ca să se corecteze.

Fiica, Bethel, vorbi mai clar. Însă tremura vizibil. Se uita la Diebenkorn cu ochii mari,

de parcă îi era groază să se uite în altă parte. Din când în când, Schpiro o întrerupea ca să-i ceară să vorbească mai tare, însă judecătorul n-a fost sarcastic cu ea. Nu voia să pară lipsit de compasiune faţă de un copil care fusese victima unui atac sexual violent, cel puţin nu la audierea preliminară.

Kirkpatrick se adresă judecătorului Schpiro.

Apărarea respingea acuzaţiile împotriva inculpaţiilor la modul cel mai simplu: nu avusese loc nici un viol.

Nici un viol! Nici vorbă.

Recunoşteau că a fost vorba de sex. Multiple acte sexuale. Însă femeia şi-a dat acordul. Martine Maguire îl ştia pe fiecare inculpat în parte şi ei o cunoşteau „foarte bine". A fost vorba de sex pe bani, nu s-au mai înţeles la un moment dat (Maguire a vrut mai mulţi bani decât i se promisese sau tinerii au avut mai puţini decât trebuia, partea asta era neclară), iar pretinsa victimă, care era băută, a devenit agresivă cu tinerii ei clienţi, mai întâi verbal, apoi fizic. Tinerii, aflaţi, ce-i drept, sub influenţa alcoolului şi a unor substanţe ilegale, au ripostat la atacul ei, însă n-au rănit-o grav; plecaseră din clădirea debarcaderului şi alţii, nişte tineri neidentificaţi, intraseră, atraşi de agitaţie. Bătaia şi violurile trebuie să fi survenit atunci.

— Poliţia încà nu i-a identificat şi arestat pe aceşti agresori.

În ce o priveşte pe fiica lui Maguire, care pretinde că s-a ascuns într-un colţ al debarcaderului în timpul aventurilor sexuale ale mamei sale:

— Clienţii mei şi tovarăşii lor nici nu-i bănuiau prezenţa. Cu siguranţă nu ştiau de nici un copil de doisprezece ani! Se pare că fata s-a rănit când s-a târât în zona de depozitare. În mărturia ei, recunoaşte că nu a văzut „propriu-zis" nici un act de viol, doar a auzit sau i s-a părut că a auzit. E vorba de un copil confuz şi speriat, cu o mamă atât de denaturată, încât îşi adusese copilul la o petrecere-beţie-orgie sălbatică de 4 Iulie, ca apoi s-o ducă prin parcul Rocky Point la miezul nopţii, ca să se întâlnească cu nişte tineri din cartier pe care-i ştia ea bine şi cărora le-a propus cu neruşinare să facă sex cu ea. Fata este o victimă, da: o victimă a neglijenţei scandaloase a mamei sale. În timpul pretinsului viol era confuză şi se poate ca ulterior Maguire s-o fi indus intenţionat în eroare. Mărturia ei, ca şi a mamei sale, este în întregime inventată şi înşelătoare. Aşa cum vor arăta probele şi clienţii mei...

Sala părea să fi suferit un şoc. Un şoc decalat, ca şi cum ar fi suportat urmările unor unde supersonice.

Urmară exclamaţii şi aplauze răzleţe din rândurile spectatorilor. Schpiro era la fel de

surprins ca restul şi n-a izbit cu ciocănelul lui câteva clipe bune, până în momentul în care lucrurile păreau să scape de sub control.

— Linişte! Sau dau pe toată lumea afară din sală!

Teena Maguire protesta, nevenindu-i a crede. Diebenkorn încercă s-o facă să tacă. Din primele rânduri veneau câteva voci răstite. Unele erau de partea Teenei Maguire, mâniindu-se în numele ei; altele îi erau ostile şi triumfătoare. Oamenii se ridicaseră în picioare. Diebenkorn şi un alt viceprocuror o ajutau pe Teena Maguire de parcă începuse să se prăbuşească sau să se zbată. Aprozii şi paznicii tot dădeau năvală. Schpiro a fost silit până la urmă să evacueze sala: roşu la faţă, indignat, izbind cu ciocănelul când cuvintele sale – „Ajunge! Ajunge!" – au fost ignorate. La ştirile de seară se va relata *Atmosfera a devenit rapid haotică, nemaiputând fi controlată de judecător.*

Dromoor văzuse cum a deraiat trenul. Îngreţoşat, a trebuit să evadeze.

Partea a doua

Vântul ne înnebuneşte

La cascadă se aplecă peste balustradă. Vântul îi împroşcă faţa şi hainele cu stropi reci. În câteva clipe, hainele i se îmbibară de apă, lipindu-i-se de trupul slab. Turiştii o luară drept o femeie beată, drogată sau nebună şi păstrară distanţa. Pe cap avea o eşarfă de mătase desfăcută de vânt, care îi alunecă de pe cap şi flutură deasupra cascadei tunătoare; fără eşarfă, părul îi apăru în smocuri rare, fără culoare. Acum era luată drept o femeie bolnavă, poate, cu părul căzut de la chimioterapie.

Chipul ei era un chip alb ca varul care, asemenea unei măşti, părea că i-ar putea fi smuls şi suflat în apa înspumată.

Genial!

Pe cine să crezi, pe femeie sau pe ei? Oricine poate să ţipe c-a fost violată. Nişte suspiciuni fondate, asta le trebuie juraţilor. Cine poate să dovedească sau să infirme? Kirkpatrick e genial, nu? Cel mai dat dracului avocat penal din nordul statului New York. Bineînţeles că o să trebuiască să vă recalculaţi ipoteca, să vă vindeţi a doua maşină. Cerşiţi, împrumutaţi-vă, furaţi, tipu' nu lucrează pe bani puţini. Dar el e omu' care-ţi trebuie când eşti în rahat pân' la gât.

Femeia distrusă

Teena Maguire nu mai avea nici un viitor în Niagara Falls, nu mai suporta. Acum n-o să mai depună în veci mărturie. N-o să mai intre în veci în vreo sală de tribunal! Cum să se mai încreadă în vreun futut de procuror sau judecător? N-au decât să-i servească o citaţie, s-o ameninţe cu sfidarea curţii, *o să refuze*.

După ziua audierii, a avut o cădere şi au trebuit s-o interneze iar, în stare de şoc şi epuizare. A primit diagnosticul de anemie. A primit diagnosticul de depresie gravă. A primit diagnosticul de impulsuri sinucigaşe. I s-au prescris antidepresive drept medicaţie, pe care a refuzat să le mai ia după câteva săptămâni. A început să meargă pe la psihoterapeuţi, consultanţi în trauma violului, dar nu după mult timp nu s-a mai dus. Era prea obosită ca să se mai dea jos din pat dimineaţa. Era prea obosită ca să facă duş, să se spele pe cap. Nu mai voia să se vadă cu prietene pe care le ştia din liceu. Nu mai vorbea nici cu Ray Casey la telefon. Adesea

refuza să-şi vadă propria mamă, în a cărei casă de pe Baltic Avenue stătea.

Adesea refuza să te vadă şi pe tine.

Nu poţi să mă laşi în pace, Dumnezeule. Sunt bolnavă. Sunt obosită. Puţin îmi pasă de tine sau de altcineva.

Teena Maguire zicea că nu-şi aminteşte ce i s-a întâmplat în parcul Rocky Point în iulie şi nici în tribunalul districtual în septembrie. Fusese terminată de ambele dăţi. Nu-şi amintea feţe, nu putea să identifice pe nimeni. Nu-şi amintea nume. O durea capul dacă încerca să se gândească. S-a dat bătută, n-a mai făcut nici un efort să-şi amintească. *Teena e jalnică. O neisprăvită. O zdreanţă. Cui naiba îi pasă de Teena e o glumă proastă în mă-sa hah?*

Uneori lua porcăriile alea de pastile, dar de cele mai multe ori nu. Îi făceau greaţă. Se constipa de la ele. O înnebuneau de cap. Mai bine se ducea la prăvălia de după colţ şi lua un bax de bere, o sticlă ieftină de vin roşu italienesc. Nu-şi permitea nişte whisky bun, nu Teena! Fraţii dentişti angajaseră o nouă secretară. Îi dăduseră salariul pe trei luni, putea să primească ajutor de şomaj. Dacă ar fi reuşit să se urnească până în centru şi să facă cerere. Bineînţeles că renunţase la casa înşiruită de pe Ninth Street. Se mutase la mama ei. Dacă încerca, poate reuşea să

convingă niște bărbați să-i facă cinste, caz în care putea să bea niște whisky, bourbon și votcă bunicele, dar nu merita efortul de a asculta ce zic bărbații, să le simtă mirosul și să le vadă fețele cufundate în aburii beției lor la periferia câmpului ei vizual tremurător. Nici nu suporta s-o atingă vreun bărbat. Nu, nu! Doamne, nu! Intra în panică, țipa, îi zgâria, deranja alți clienți, așa că nu era bine-venită în barurile astea, unde oricum n-avea nici un chef să se ducă. Era mai bine ca Teena Maguire să-și facă singură plinul. Să nu se bage în treabă cu lumea. Să se ducă pe faleza bătută de vânturi de pe marginea cascadei, mereu umedă de la stropi. Pe vreme bună, locul roia de turiști ca un mușuroi de furnici, dar când se strica vremea, cel mai probabil era singură acolo. Aplecată peste balustrada Niagarei americane. Uitându-se pierdută la bulboana îndepărtată de sub ea.

La Vârtej, chiar mai jos de cascadă, pereții verticali de apă înalți de douăzeci de metri se năpusteau mairepedemairepedemairepede într-un cerc uriaș, de parcă erau gata să dispară într-o gaură de scurgere uriașă.

Doamne, ajută-mă. Doamne, dă-mi un pic de pace. Doamne?

— Doamnă! Doar nu vreți să faceți așa ceva, doamnă.

În fața oricui îi întrerupea reveria, uneori îndrăznind s-o ia de braț, Teena rămânea

indiferentă. Ridica din umeri, nu dădea nici un răspuns. Adesea o duceau acasă autorităţile din parcul de stat/poliţişti din Niagara Falls, udă până la piele, tremurând convulsiv, cu dinţii clănţănindu-i, şi totuşi cu o pasivitate curioasă, ca şi cum dacă era luată în primire aşa, devenea iar doar un corp, o greutate inertă şi fără suflet.

Părul îi crescuse la loc parcă în silă, era rar şi bizar de decolorat. Când se vedea pe neaşteptate într-o oglindă, nu-şi zicea alarmată *Trebuie să fac ceva să arăt mai bine, ce Dumnezeu!*, ci *Ce jalnică e femeia asta, mai bine-i făceau felul.*

Într-o seară de la începutul lui octombrie, chiar Dromoor a adus-o acasă pe Teena.

Ai văzut de la fereastra din faţă, de la etajul casei bunicii. Ai văzut trăgând pe dreapta vehiculul necunoscut, un Ford combi, o maşină joasă şi nu chiar nouă, genul pe care te aştepţi să-l vezi presărat cu jucării pe bancheta din spate. Şi de pe scaunul şoferului a coborât un bărbat înalt, într-o scurtă de in, cu capul gol ce părea ras, lucind ca oţelul, şi a dat ocol ca s-o ajute pe mama ta să se ridice de pe scaunul din dreapta. Teena se săltă clătinându-se şi se sprijini de braţul bărbatului, străduindu-se totuşi să stea pe picioarele ei.

La început nu l-ai recunoscut pe John Dromoor fără uniformă. Apoi da.

Ai dat fuga jos într-un suflet.

— Mamă? ai strigat.

Te prefăceai că nu ştii cine era cu tine, cine o adusese pe Teena acasă.

Iar băuse. Şi îi era rău. Refuza să-şi ia medicamentele, să meargă la psiholog. Nu mai părea să-i pese de ea însăşi nici cât negru sub unghie.

Te-ai oprit la piciorul scărilor. I-ai văzut la uşă, în holul de la intrare. Prin uşile de sticlă mată n-auzeai ce spun. Mai mult Dromoor vorbea. Dar ce zicea? Cât de bine se cunoşteau? Nu se atingeau. Auzeai glasul lui Dromoor – coborât, pe un ton insistent, aproape înverşunat –, însă nu şi ce spunea.

Mama ta râse brusc, fără veselie. Un sunet ascuţit, ca un geam care se sparge.

Apoi trecu în hol prin uşile batante, fără să te vadă; sau, dacă te vedea, fără să-ţi acorde atenţie. Dromoor ezită în urma ei, de parcă îi venea s-o urmeze. Dar mai bine nu.

Atunci te-a văzut. Nu zâmbea. Te ştia, desigur – de pe drumul din parcul Rocky Point te ştia –, dar încă nu-ţi spusese niciodată pe nume.

Ai trecut stângace de partea cealaltă a uşilor de sticlă mată. Erai o fată timidă care devenise îndrăzneaţă, sfidătoare. Inima îţi bătea în piept ca un clopot defect. Ţi s-a tăiat respiraţia şi te-ai bâlbâit:

— D-domnule Dromoor?... Mulţumesc că aţi adus-o pe mama acasă.

Dromoor trebuie să fi ştiut în clipa aia. Privirea de pe faţa ta. Fierbinţeala de pe faţa ta. Dorul, disperarea.

Te iubesc. Tu eşti totul pentru mine.

O să-ţi aminteşti: Dromoor ţi-a zis că mama ta trecea printr-o perioadă dificilă, va trebui să ai grijă de ea. Iar tu ai răspuns, prea repede, pe un ton de copil jignit:

— Nu cred că mama vrea să aibă nimeni grijă de ea.

Doar cu Dromoor în holul casei bunicii. Un uruit în urechi, de parcă stăteai aplecată peste balustrada de la cascadă: tumultul visceral al îndrăgostirii, cea mai puternică emoţie pe care o simţiseşi vreodată.

Dromoor s-a încruntat auzindu-ţi cuvintele. Pe ale lui şi le alesese cu atâta grijă.

Dromoor şi-a lăsat numărul de mobil scris citeţ pe o bucată de hârtie. Ca să i-l dai Teenei. Sub număr, cuvintele:

La orice oră din zi sau din noapte.

D

Procuroarea

Drăcia dracului, acuma îi pătrunsese şi în vise. Ce ruşine.

Nu se putea controla! Nu putea controla cazul! De ani de zile nu se mai făcuse atâta publicitate pe marginea unui caz penal din Niagara Falls, Harriet Diebenkorn avea ocazia mult aşteptată să-şi dovedească valoarea în faţa superiorilor ei sceptici, şi la audiere fusese umilită în public, încolţită din toate părţile. Nici nu se aşteptase. Aşa cum nici victima violului nu se aşteptase.

Kirkpatrick Jay. El era noul duşman de moarte al lui Diebenkorn. Era genul de femeie care trecea fulgerător de la o obsesie la alta şi de regulă era vorba de bărbaţi, însă nu fusese nici unul ca ticălosul de Jay Kirkpatrick. O obseda. Nu se mira că avea reputaţia pe care o avea! Ştiuse doar vag de el, acum ştia pe deplin. Cum se ridica în picioare şi, cu un aer de regret prevenitor, chiar galant, desfiinţa acuzaţiile oficiale cu *suspiciuni fondate*, aşa cum o bucată de lemn ultrafinisat e ciuruit prin interior de termite. Ticălosul nu ridica tonul nici măcar o dată.

El îi stârnea pe ceilalţi să ridice tonul. Nu era deloc arătos, de fapt avea un ten cam aspru şi ochii nemiloşi prea apropiaţi, de-o parte şi de alta a nasului ca un plisc, şi totuşi emana un aer de bărbat atrăgător, curtenitor şi sigur pe sine. Kirkpatrick mergea legănându-şi şoldurile ca un cowboy, cu toate că purta costume de comandă cu dungi fine şi cravate italieneşti discrete. Mândria lui erau cizmele negre de piele, lustruite, cu vârf ascuţit şi tocuri de trei centimetri. Te aşteptai ca după ce mai dădea una din loviturile lui nimicitoare în sala de judecată, să execute un step sacadat pe tocurile alea.

— Jay Kirkpatrick.

Nu puteai să nu zâmbeşti şi să nu dai din cap când te gândeai la el.

Kirkpatrick îşi clădise renumele prin Buffalo şi împrejurimi în anul 1989. Îl apărase într-o manieră genială pe fiul drogat, în vârstă de douăzeci şi unu de ani, al unui industriaş bogat din Buffalo, care îşi împuşcase mortal tatăl. Susţinuse că era nevinovat, pe criterii de autoapărare. Cu toate că tatăl fusese neînarmat, aproape dezbrăcat şi tocmai ieşea plin de apă din bazinul lui de înot situat în prospera şi înverzita suburbie Amherst, când fiul a tras şase gloanţe în el de la o distanţă de doi metri jumate. Şi totuşi, Kirkpatrick îi convinsese pe credulii de juraţi că fiul simţise o teamă „imensă, copleşitoare" pentru viaţa lui.

Da. N-aveai cum să nu zâmbeşti. Kirkpatrick era al naibii de şiret.

Diebenkorn ura treaba asta; Kirkpatrick îi invadase visele. Probabil cu aceeaşi forţă, înclina ea să creadă, cu care haita aia de golani buni de nimic îi invadase visele lui Martine Maguire, jalnica femeie distrusă.

Prima dată când Diebenkorn a venit la casa de pe Baltic Avenue ca să discute cu victima violului în grup, Teena Maguire n-a vrut s-o vadă. Chinuită de o migrenă, Teena zăcuse în pat toată ziua dinainte. Prea obosită ca să-şi ridice capul de pe pernă. Mama Teenei, o femeie cu o faţă cruntă, pe nume Agnes Kevecki, îi permise în silă lui Diebenkorn să intre în casa ei, după ce i-a cerut să-şi şteargă tălpile pantofilor pe covoraşul de la uşă. Pe când Diebenkorn îşi rostea pe nerăsuflate discursul pe care şi-l pregătise *Trebuie s-o văd. Sunt viceprocuror de la procuratura districtuală şi insist să o văd pe Martine Maguire*, femeia mai în vârstă zise fără menajamente că fiica ei Martine nu mai era zdravănă.

— Nici la trup şi nici la minte. Nu numai animalele alea, dar şi voi, ăştia de la tribunal, aţi distrus-o.

Diebenkorn aia, cum i-a zis bunica ta după aceea, se aplecă în faţă luând o gură de aer atât de umedă, că ţi se părea că vezi aburi.

— Doamnă Kevecki! Ce cuvinte sunt astea? Procuratura districtuală depune toate eforturile

pentru a face dreptate în cazul fiicei şi nepoatei dumneavoastră, avem intenţia, pe cale legală, să le oferim compensaţii pentru suferinţele prin care au trecut! Dar trebuie să coopereze cu noi în calitate de martori. Martine a spus că renunţă la acuzaţii. Şi nu-i va permite fiicei sale să depună mărturie. Dar nu se poate să refuze să ne ajute acum. Dacă...

Bunica ta stătea cu braţele strâns încrucişate pe pieptul năruit. Părul ca de oţel şi abanos îi era lipit de cap ca o tichie lucioasă, iar pielea părea că fusese strânsă ghem într-o mână puternică şi ieşise de acolo cu un model de cute subţiri. Spuse cu un aer de infinit dispreţ:

— Voi! Procurorii. Aţi promis să-mi apăraţi fiica. Şi nu v-aţi ţinut de cuvânt.

— Doamnă Kevecki, n-aveam cum să anticipăm...

— Atunci sunteţi neştiutori. Fără pic de experienţă. Nu putem avea încredere în voi.

— Bine, doamnă Kevecki, dar...

— Bărbatul ăla, s-o facă el pe fiica mea curvă! Prostituată! Sărmana mea fată, la un pas să moară ucisă! Să arunce aşa o ruşine asupra ei! Aţi permis să se întâmple aşa ceva, nu aţi putut să împiedicaţi lucrurile. Ar omorî-o procesul. Ne-ar omorî pe toate. Zi de zi să apară în ziare, la televizor – ne-ar da gata toată familia. Şi îndrăzneşti să propui ca nepoata mea să se expună şi ea!

— Avocatul apărării n-are nici un scrupul! protestă Diebenkorn. Kirkpatrick e un...

specialist celebru în distorsionarea faptelor. Individul ăsta răstoarnă adevărul cu fundul în sus. Îl întoarce pe dos. E un magician necurat. Ar trebui dat afară din barou. Face uz de tactici atât de nemiloase, pentru că ştie că probele împotriva clienţilor săi sunt distrugătoare. Şi juraţii vor şti asta, vă promit. Însă fiica şi nepoata dumneavoastră, doamnă Kevecki, trebuie...

Bunica ta se ridică ţeapănă. Avea palpitaţii la supărare. Un pumn de pilule alb cu verde pe zi îi monitoriza tensiunea, însă şi aşa, în astfel de momente, îşi simţea pulsul în ţeastă.

— Domnişoară Diebenkorn, în casa asta fiica şi nepoata mea nu „trebuie" să facă nimic. La revedere.

A doua oară când Diebenkorn a venit în vizită la casa de pe Baltic Avenue, bunica ta a refuzat să răspundă. Tu te-ai strecurat afară, ca să vorbeşti cu procuroarea pe verandă.

Era o zi umedă, înnorată la cascadă. Un cer ca un bandaj murdar şi un vânt cu miros de var umed venind dinspre fluviu.

Diebenkorn începu cu o mie de scuze. Kirkpatrick o luase prin surprindere. O încolţise! Cu tot cu echipa ei! N-o să se mai întâmple, promise Diebenkorn.

— Toată lumea din Niagara Falls ştie că violatorii şi avocaţii lor mint. Minciuni sfruntate! Toată povestea e o făcătură, o scorneală

de-a lui Jay Kirkpatrick. Inculpaţii au zis mai întâi la poliţie că n-o cunosc pe Martine Maguire, n-o mai văzuseră şi nici nu auziseră de ea. Le-au zis poliţiştilor că nici nu fuseseră în parc în acea noapte, ceea ce e o minciună absurdă, avem mai bine de zece martori care i-au văzut. Iar acum afirmaţiile astea...

Diebenkorn se întrerupse gâfâind. Vedeai cum i se contractă pupilele. Vorbea cu o fată de treisprezece ani, victima unui atac. Vorbea cu fiica victimei unui viol. Dar nu-i rămânea decât să continue, cu înverşunare, ca un camion scăpat de sub control.

— ... „Sex de comun acord." „Sex pe bani." Ridicol! Dacă juraţii au cât de cât minte, o să le respingă. Şi afirmaţia ridicolă că o a doua turmă de violatori a dat buzna – oho, imposibil! Nu ştiu cum de poate susţine un apărător asemenea bazaconii fără să-l bufnească râsul. Crede-mă, Bethel. Şi spune-i mamei tale.

Te-ai uitat la Diebenkorn cu faţa golită de expresie. Prinseseşi obiceiul să afişezi când îţi convenea o privire pustie, de parcă nu înţelegeai ce se întâmplă. Stratagema îţi va fi de folos uneori în anii ce vor urma, la şcoala publică din Niagara Falls, chiar în prezenţa duşmanilor. Ai observat că Diebenkorn se mânjise cu un ruj stacojiu închis pe buzele ei subţiri şi că avea ruj pe dinţii din faţă.

— E adevărat, trebuie să recunosc, zise Diebenkorn vinovată. Kirkpatrick are o

echipă de anchetatori a căror misiune e să dezgroape mizerii legate de victimele clienţilor lui. Strategia lui la tribunal e să atace victima, în cazul ăsta Martine Maguire, să creeze impresia că şi-a făcut-o cu mâna ei. Kirkpatrick presupune că dacă juraţii sunt convinşi că victima îşi merită pedeapsa, nu vor dori să pedepsească inculpatul, ci *se vor identifica ei înşişi cu inculpatul*. „Juraţii vor să voteze că nu e vinovat, e gestul de generozitate creştină prin excelenţă."

Diebenkorn râse, cuprinsă de o însufleţire ciudată.

Continuă să-şi pledeze cauza. Să ameninţe. (Doar un pic. Citaţie? Martine Maguire căzută la pat?) Promise că ea şi echipa ei nu vor mai fi „încolţiţi" a doua oară. La proces vor fi informaţi în legătură cu martorii apărării, vor şti din timp ce minciuni, insinuări şi calomnii vor fi prezentate la tribunal. Vor avea şansa de a le respinge. Iar legile de protecţie în cazul unui viol din statul New York nu permit dezvăluirile de un anumit gen, Schpiro va fi silit să le respecte. Iar probele criminaliştilor – spermă, sânge, păr, fibre – erau distrugătoare. Mărturiile victimelor, ale mamei şi fiicei, o să le pună cruce. Dacă Teena îşi retrăgea cooperarea, violatorii puteau să ceară pedepse mult mai uşoare decât meritau, iar asta ar fi *nedrept*.

I-ai zis lui Diebenkorn că nu-ţi închipui că mama ta o să mai coopereze cu ea. Nu-ţi

închipui că mama ta o să se mai sinchisească de ce e *nedrept*.

— Bethel, şi eu mi-am legat viaţa de cazul ăsta. Nu e un simplu „caz" pentru mine, e... are de-a face şi cu viaţa mea de femeie... pentru că atunci când o femeie e atacată cu cruzime, aşa cum au atacat-o pe mama ta, toate femeile sunt atacate. De-asta violul trebuie pedepsit ca o infracţiune serioasă şi deosebit de gravă. Diebenkorn se opri şi se şterse la ochi. Părea adânc mişcată. Bethel, ai putea măcar s-o întrebi pe Teena dacă pot să vorbesc cu ea? Doar câteva minute azi? Apărarea simte că şovăim, Kirkpatrick ia măsuri acum pentru un „proces-fulger". Ştiu că am dezamăgit-o pe Teena şi pe alţii, dar promit să recuperez terenul. Te rog, dă-mi o şansă!

Nu credeai că mai sunt cine ştie ce speranţe, dar erai fată bună şi ai invitat-o pe Diebenkorn înăuntru, cât timp tu fugeai sus. Sperai că n-o s-o găsească bunica şi o să-i zică să plece.

Ajunsă la etaj, ai ciocănit încet la uşa mamei. Nici un răspuns.

Nu mai ieşise din casă de câteva zile. De când o adusese acasă John Dromoor.

Ai ciocănit iar. Ai deschis uşa ca să arunci o privire înăuntru. În cameră era întuneric, ai strâmbat din nas simţind miros de cearşafuri neschimbate, de transpiraţie. Mama zăcea într-o rână pe pat, nemişcată peste o cuvertură în carouri boţită, în picioarele goale, doar cu halatul de baie pe ea.

Mamă, să nu mori. Te rog, mamă, te-am salvat o dată, nu muri acuma.

Era ciudat să-ţi vezi mama dormind. Inconştientă, dusă.

Nu era nici o baltă de sânge negru sub ea. O auzeai cum respiră. Un sunet aspru, răguşit, ca o bucată de stofă sfâşiată. Şi totuşi mama părea liniştită, culcată pe-o parte ca un copil, cu mâinile vârâte între genunchii îndoiţi.

Nu ai deschis gura. Inima îţi bătea repede, ca în prezenţa unei primejdii.

Ai închis uşa fără zgomot. Dacă mama putea să doarmă era bine. Aveai datoria s-o laşi să doarmă.

Oricum, ştiai ce credea acum Teena Maguire despre violatori. Ai auzit-o spunându-i bunicii că de ce să-şi bată ea capul, nemernicii ăia n-au decât să le violeze pe altele. Ea n-avea nimic de-a face cu asta.

Diebenkorn aştepta nerăbdătoare jos. Ochii ăia umezi de câine.

Ai ezitat. Ţi-ai muşcat buza de jos. Era un moment ca la televizor sau poate ca la tribunal. Nu era un moment deja exersat, nu tocmai.

— Vai, domnişoară Diebenkorn! Mă tem că mama nu are să vă zică decât – pe un ton scăzut, cu un simulacru de sfială – să vă duceţi dracului.

„Autoapărare“

La data de 11 octombrie 1996, Dromoor l-a omorât pe unul dintre violatori cu două gloanţe din revolverul lui de serviciu, calibrul 45.

Ai aflat vestea de la Teena.

— Primul dintre ei. E mort.

Teena vorbea ca prin vis. Ochii îi ardeau de febră.

Primul dintre ei. O să te întrebi dacă nu erau cuvintele lui Dromoor, alese cu grijă.

O să te întrebi dacă Dromoor n-o sunase pe Teena din parcare, de pe mobil. Dar nu, i-ar fi putut intercepta apelul. Ar fi aşteptat, ca să sune de la un telefon public, la ceva distanţă de locul faptei. Însă n-ar fi aşteptat mult.

Apoi ai văzut ştirile la televizor. Şi apoi *Niagara Journal*.

DeLucca James. „Jimmy.“ Douăzeci şi patru de ani, şomer la data când a murit. Domiciliat pe Forge Street, la numărul 1194, în casa părinţilor săi din Niagara Falls. I-au supravieţuit...

Uite-l pe DeLucca la televizor. Fotografia fusese făcută când era într-o dispoziţie sclipitoare, alimentată de droguri. Păr brunet unsuros care-i cădea pe faţă. Stil Presley/ *Grease*. Unele fete l-ar lua drept un tip sexy. Un puşti maturizat prematur. Fotografia nu-l înfăţişa pe DeLucca aşa cum arătase la tribunal, în costumul de serj bine călcat, cu cravata înnodată îngrijit la gât şi părul tuns şi pieptănat bine, ci mai degrabă aşa cum arătase de fapt în acea noapte, în parcul Rocky Point. Izbindu-se de tine. Chiuind, lătrând. Un câine din haită care a sărit hămăind să-ţi blocheze calea cu braţele musculoase, întinse de parcă lua parte la un meci de baschet dur, cineva ţi-a pasat mingea, eşti vulnerabilă, n-ai unde te duce, eşti o ţintă, iar DeLucca e tipul care râde şi se izbeşte de tine.

Hei, fetiţa! Ne arată şi fetiţa ţâţele?

În living, cu jaluzelele trase. Muţi de pe un canal pe altul ca să urmăreşti ştirile. Mama se uită fix la ecran cu ochii ei febrili şi cu mâinile vârâte între genunchi. Bunica se uită mormăind ceva pentru sine. Şi pentru tine.

De ce două gloanţe? Când unul ar fi fost fatal?

Purtătorii de cuvânt ai poliţiei din Niagara Falls vor explica cu grijă că un număr de două gloanţe e obligatoriu în poliţie. Dacă un poliţist a decis că este necesar un uz de forţă mortal, conform instructajului, va trage două gloanţe.

Dromoor a respectat doar instructajul poliţienesc.

Dromoor a deschis focul în parcarea din spatele restaurantului Chippewa, de pe Chippewa Street nr. 822, în estul oraşului. La 00:58, în noaptea de 11 octombrie 1996. Ray Casey a fost principalul martor. Ray Casey va fi intervievat de multe ori. Adevărul e că Ray Casey dăduse raită prin toate cârciumile din zona de est. De când se despărţise de Teena, bea singur din ce în ce mai mult. Mergea cu maşina de-a lungul râului, până la Youngstown şi înapoi. Se oprea la cârciumi de ţară, unde nimeni n-ar fi auzit de *ce-a-păţit-Teena* pe 4 Iulie în parcul Rocky Point.

Teena Maguire, care era iubita lui Ray Casey. Aproape hotărâseră să locuiască împreună, în casa lui Casey. Când se finaliza divorţul lui Casey.

Acum nici nu mai îndrăzneai să vorbeşti cu el despre Teena Maguire. Nici un cuvinţel, despre nimic.

Casey mai că-şi pocnise nevasta înstrăinată peste gură pentru că făcuse anumite remarci despre Teena Maguire.

Iar Teena nu mai voia să-l vadă acum. Nu voia să vorbească cu el nici la telefon. *Ray, lasă-mă în pace, sunt atât de obosită. Nu vreau să-ţi fie milă de mine. Cineva să-mi curme speranţa. Adică suferinţa.*

Cât de vinovat se simţea când se gândea la Teena! Voia s-o iubească, aşa cum o iubise pe vremuri, dar acum ea nu mai era aceeaşi. N-o să mai fie nicicând. Simţea o durere lăuntrică atât de adâncă, încât n-o să aibă niciodată leac.

Sau poate Casey n-o iubise destul. Aşa îl punea la încercare, poate. O femeie violată de câţi bărbaţi? Nici măcar ea nu ştia.

La restaurantul Chippewa, Casey nu fusese într-o pasă belicoasă. Martorii n-aveau cum să declare aşa ceva împotriva lui, aşa cum se întâmplase atunci, la cârciuma lui Mack. DeLucca îl zărise pe Casey şi-l recunoscuse. Ce faci, dobitocule, te ţii după mine? l-a întrebat DeLucca. Casey l-a privit tâmp, nepărând să ştie cine naiba era tipul. Dar când a ieşit din cârciumă, DeLucca îl aştepta să-l căpăcească.

Întâmplător, Dromoor era şi el la Chippewa. În afara programului. Nu purta uniforma şi nu prea arăta a poliţist în bluza lui sport gri-şoarece şi în pantalonii crem. Şi Dromoor ieşise la băut la câţiva kilometri de casă. De ce făcuse aşa, nu ştia să zică. N-a dat nici o explicaţie. Aşa a fost şi gata. Nu se mai bărbierise de două zile şi obrajii îi erau acoperiţi de o mirişte sârmoasă. Dromoor a băut trei pahare de bere la bar: Black Horse. S-a uitat la televizor, urmărind un meci de box în care Roy Jones Jr. îşi bumbăcea adversarul în Vegas; i-a umplut faţa de sânge şi l-a

umilit douăsprezece runde chinuitoare la rând fără să-l facă knockout, de parcă nu merita efortul. Dromoor admira boxerii cruzi şi vicleni ca Jones, care nu-şi slăbesc adversarul, îi invadează mintea şi fac totul cu uşurinţă, ca şi cum ar executa un soi de dans. Dromoor se uita la televizor, dar se abţinea să comenteze, ca alţii de la bar, printre care şi Ray Casey, care vocifera mult de felul lui, era genul care vorbeşte cu televizorul de parcă s-ar aştepta să-i răspundă.

Oare se putea ca Dromoor şi Casey să ştie unul de celălalt fără măcar să-şi arunce o privire, ca două făpturi din aceeaşi specie în mijlocul duşmanilor lor naturali?

Nici o ştire nu dădea de bănuit aşa ceva. Nici o declaraţie oficială a poliţiei nu dădea de bănuit aşa ceva.

În jurul orei 00:30, Dromoor a hotărât să plece.

Unde?

Acasă.

Printr-o coincidenţă, Dromoor a hotărât să plece de la cârciumă aproape imediat după ce a ieşit Ray Casey. Casey, pe care Dromoor nu-l văzuse la bar, cu care sigur nu vorbise. Dromoor a plecat la câteva minute după ce Jimmy DeLucca, pe care de asemenea nu-l depistase, se strecurase afară ca să-l aştepte pe Casey în parcare.

Aşa s-a întâmplat, cel mai probabil. Cronologia evenimentelor. Legăturile dintre evenimente

nu sunt niciodată la fel de clare ca evenimentele în sine.

Se poate ca Ray Casey să fi fost la toaletă înainte să iasă. Sau poate că şi Dromoor a fost.

N-ai cum să planifici aşa ceva. Şi sigur n-ai cum să exersezi. Nu ţi se întâmplă decât o dată.

Chestia e că între DeLucca şi Casey se poate să fi existat ceva tensiune la bar. Poate că cei doi ştiau unul de altul. Doi tipi care se urau de moarte. Unul din ei şi-o fi zis că celălalt are boală pe el, ce-ar fi dac-ar da el primul?

E ceva ce simţi instinctiv. În rărunchi. Trebuie să cunoşti istoria personală a fiecăruia ca să-ţi dai seama dacă e altfel.

Casey va insista că nu băuse mult. Nu era de el. O ţinuse pe bere. Ce dracu', doar nu era să se îmbete de la bere. Fusese arestat pentru condus în stare de ebrietate de când cu Teena Maguire şi îţi dai seama că nu-i mai trebuia aşa ceva. Totuşi, judecata nu-i era tocmai clară. Nici nu se putea altfel. Cum să-şi asume un asemenea risc dacă era perfect treaz? DeLucca i-a zis sau a zis despre el un anume cuvânt care l-a jignit pe Casey. Se poate să fi auzit doar întâmplător cuvântul, ştiind că vorbeşte despre el. Într-o altă conjunctură, când ar fi fost în altă pasă, Casey nu ar fi riscat să se bată cu golanul ăsta drogat, cu un deceniu mai tânăr decât

el şi cu zece kile mai greu. Dar Casey era cu chef.

S-a dus la toaletă. A ieşit din cârciumă. Afară, în parcare îl aştepta golanul îndopat cu droguri.

S-a luat de mine, va spune Casey. Aproape minunându-se.

S-a luat de mine fără să-l provoc. Nenorocitul ăla beat a zis că mă omoară.

La ora asta, în jur de 00:55, Dromoor ieşea din cârciumă. A auzit pe loc vocile ridicate ale celor doi. A înţeles că se certau, a zis să-i despartă. Dromoor n-a ezitat să acţioneze pe cont propriu, fără nici un alt coleg lângă el. Din instinct, a luat-o în direcţia tulburărilor, pentru a interveni. Înainte să-i vadă pe cei doi încleştaţi în luptă, l-a auzit pe Casey lovit, gemând şi strigând de durere. Şi gemetele şi înjurăturile altui bărbat. Când Dromoor s-a apropiat, l-a văzut pe Casey căzut la pământ şi pe DeLucca pocnindu-l cu piciorul în vintre. DeLucca a scos din scurtă o armă: un cuţit cu lamă rabatabilă cu lungimea între cincisprezece şi şaptesprezece centimetri, după estimarea lui Dromoor.

Dromoor a strigat imediat la el, spunându-i că e poliţist. I-a dat ordin agresorului să arunce cuţitul şi să stea cu mâinile la vedere. DeLucca l-a înjurat pe Dromoor şi a continuat să-i ardă picioare lui Casey, care avea gura plină de sânge. DeLucca a început să-şi vânture cuţitul pe sub nasul lui

Casey, la câţiva milimetri de faţa bărbatului prăbuşit la pământ.

Dromoor a luat-o acum la fugă. Fluturându-şi insigna de poliţist. DeLucca a făcut cu cuţitul un gest obscen spre Dromoor şi i-a zis să stea dracului în banca lui. Dromoor a continuat să avanseze, cu arma în mână de astă dată. DeLucca ştia limpede ce se întâmplă, vor declara Dromoor şi Casey, DeLucca a văzut arma lui Dromoor şi i-a auzit instrucţiunile. Dromoor i-a ordonat lui DeLucca să arunce cuţitul. Dromoor i-a ordonat lui DeLucca să se îndepărteze de Casey. În loc de asta, DeLucca s-a repezit în faţă, dând să-l taie pe Dromoor, iar Dromoor a tras două gloanţe spre inima agresorului, de la o distanţă de mai puţin de opt centimetri. DeLucca a căzut pe spate şi a murit pe loc.

N-a durat decât câteva secunde. Nu ca Roy Jones Jr., care-şi tortura adversarul douăsprezece runde lungi la rând.

După aceea, Casey va pretinde că poliţistul i-a salvat viaţa! Fără nici o îndoială.

Nebunu' ăla beat voia să mă omoare, zicea c-o să-mi spintece gâtu' ca la porc. Mă gândesc că ştia cine sunt. Eu n-am ştiut cine era decât după ce s-a întâmplat. Atunci m-am dumirit.

Ce noroc chior că se nimerise Dromoor pe-acolo.

Şi nu vă cunoşteaţi cu ofiţerul Dromoor?

Nu. Nu-l cunoşteam.

N-aţi ştiut că Dromoor e poliţist până nu s-a legitimat?

Nu ştiusem că era acolo. În cârciumă nu-l văzusem.

Şi nu l-aţi recunoscut pe James DeLucca?

Cu siguranţă nu.

Deşi James DeLucca era unul dintre acuzaţi în procesul intentat pentru viol în care a fost implicată prietena dumneavoastră, Martine Maguire?

Tre' să fi arătat altfel decât atunci. Sau nu l-am văzut eu la faţă ca lumea.

Aţi aflat identitatea lui DeLucca de-abia după ce a murit? V-a luat total prin surprindere?

În fiecare zi mă ia ceva total prin surprindere. Mie nu mi s-a părut aşa de uluitor.

Dromoor a fost interogat la secţia principală de poliţie din Niagara Falls.

Dromoor împuşcase mortal un om, declarând că fusese autoapărare. Era un civil care îi susţinea declaraţia, însă nu fusese decât un martor. Despre incident s-a scris mult în ziarele locale şi s-a dat la ştiri. S-a tot comentat pe baza faptului că decedatul era inculpat într-un caz de viol şi atac cu circumstanţe agravante, alături de alţi câţiva implicaţi în cazul violului de la debarcader, cum i se zicea în regiune.

Şi nu aveaţi nici o idee despre identitatea lui James DeLucca la vremea incidentului?

Nu, domnule detectiv. Nu aveam idee.

V-a luat total prin surprindere când aţi aflat după aceea identitatea lui James DeLucca?

Nu, domnule detectiv. Nu m-a luat total prin surprindere.

A, nu, domnule ofiţer? De ce?

Dromoor rămase tăcut mult timp, privindu-şi încruntat mâinile. Părul tuns recent lucea sumbru, ca staniul. Interogatoriul era înregistrat. Dromoor vorbea încet, ca să-şi aleagă cu grijă fiecare cuvânt.

Pentru că nu mă surprind prea multe lucruri în viaţă, domnule detectiv.

Nu l-aţi recunoscut pe James DeLucca, cu toate că l-aţi văzut la tribunal de aproape, cu mai puţin de o lună în urmă, atunci când aţi depus mărturie într-un caz în care era implicat?

Nu l-am văzut bine la faţă pe DeLucca în parcare, nu-l văzusem nici în cârciumă.

Vă cunoşteaţi cu Raymond Casey dinaintea incidentului?

Nu, domnule detectiv. Nu ne cunoşteam.

Nu ştiaţi de legătura dintre Raymond Casey şi Martine Maguire la vremea când l-aţi împuşcat pe James DeLucca?

Nu, domnule detectiv, nu ştiam.

A fost o pură coincidenţă, nu? Ca o aruncare de zaruri? Dumneavoastră, Raymond Casey şi James DeLucca v-aţi pomenit toţi trei în aceeaşi parcare, fără alţi martori? Ce-o fi o fi? Aşa, pur întâmplător?

Dromoor ştia că i se aruncă o momeală. Însă pretinse că nu ştie, căci dacă dădea de înţeles că s-a prins, şi-ar fi subminat propria demnitate şi, totodată, pe cea a detectivului care-l interoga.

Nu, domnule detectiv. N-a fost pur întâmplător.

Atunci ce-a fost, domnule ofiţer?

A fost soarta. Ca şi cum ar fi un Dumnezeu, sau chiar dacă n-ar fi. Lucrurile au avut o noimă, iar eu mi-am respectat jurământul în calitate de poliţist.

Dromoor n-a fost penalizat decât cu treizeci de zile muncă de birou. Şi-a predat revolverul de serviciu pentru treizeci de zile. De-abia peste treizeci de zile revenea în activitate şi la data aceea urma să-şi facă instructajul pentru a deveni detectiv la Circa 8. Detectivii mai în vârstă îl plăceau pe Dromoor, ştia să asculte cu respect şi inteligenţă şi rar vorbea neîntrebat. Când interogau suspecţi şi când discutau diverse cazuri, Dromoor stătea cu urechea ciulită, atent ca o pasăre de pradă printre cele mai mari decât el. Nu peste mult timp, îl însoţea pe detectivul cel mai experimentat de la Circa 8, ajutând la izolarea locurilor unde avuseseră loc infracţiuni, făcând poze. Era o perioadă propice. Viitorul i se părea promiţător lui Dromoor. *Ochi pentru ochi, dinte pentru dinte.* Toate la vremea lor.

Cuţitul cu lamă dublă

Cu timpul, te vei îndrăgosti de alţi bărbaţi. Bărbaţi mai potriviţi. Bărbaţi de vârsta ta sau pe-aproape. La douăzeci şi unu de ani te vei căsători cu un bărbat mai bătrân cu unsprezece ani decât tine. Dar nu-l vei iubi pe nici unul dintre ei aşa cum l-ai iubit, în disperarea şi dorul tău, pe John Dromoor când erai adolescentă.

Doar la ani după aceea îţi vei da seama *L-am iubit şi de dragul mamei. Pentru că ea nu putea.*

Aşa că a fost o dragoste dublă. Periculos de tăioasă, ca un cuţit cu lamă dublă.

I-a înghiţit pământul!

Marvin Pick, Lloyd Pick. Într-o zi de la sfârşitul lui octombrie 1996, cei doi inculpaţi principali în cazul violului din Rocky Point au dispărut de pe faţa pământului.

Într-o zi se zvonea în cercurile de la Tribunalul Districtului Niagara că avocatul lor, Jay Kirkpatrick, negocia o înţelegere extraordinară cu procurorii în numele clienţilor săi, potrivit căreia avea să se renunţe la acuzaţia de viol, iar „atacul cu circumstanţe agravante" va fi redus la „atac". A doua zi fraţii s-au făcut nevăzuţi.

S-a presupus că fraţii Pick au fugit de arest. N-o să mai fie văzuţi niciodată în Niagara Falls. Familia şi rudele n-o să mai audă nimic de ei. După ce fuseseră arestaţi în cazul violului, fraţii vorbiseră slobod despre ceva planuri să treacă graniţa în Canada, nu prin Niagara Falls, ci pe la vreun punct de trecere mai puţin păzit, cum era Youngstown sau Fort Niagara, s-o ia către vest sau, şi mai bine, către Teritoriul de Nord-Vest, unde se zicea că tinerii în putere ca ei puteau să-şi găsească de lucru la gatere, la fabrici de conserve de

peşte şi la prinsul somonilor. Şi se mai plătea şi bine.

Încă dinainte să intre în bucluc, Marv fusese oricum pus pe liber de la Întreprinderea de Gaze Naturale Niagara pentru opt luni. Lloyd nu reuşea să se ţină de vreo slujbă şi oricum erau slujbe de rahat: picolo la Pizzeria lui Luigo, tăietor de iarbă la Administraţia Parcurilor. În Canada, se zicea că Teritoriul de Nord-Vest era ţinut de frontieră neatins de civilizaţie, cum fusese în nord-vestul Statelor Unite în urmă cu un secol. Patronii nu-şi verificau de-aproape angajaţii. Nimeni nu se sinchisea de studii, cazier, origine. Dacă fraţii n-aveau cetăţenie, mare scofală, o să li se „elibereze vize de lucru", cum auzise Marv.

Marvin Pick, Lloyd Pick. După ce fuseseră arestaţi, fraţii prinseseră să meargă ceva mai săltăreţ în lume. La ei în cartier nimeni nu zicea că fraţii Pick violaseră o femeie, mai s-o omoare, şi îi terorizaseră fiica, ci ziceau *Îi vezi pe ăia doi? Bătrânu' lor a angajat un avocat meseriaş rău din Buffalo.*

Tatăl, Walt Pick, avea cincizeci şi şapte de ani. Sudor veteran la Fabrica de Ţevi Tyler. O copie cu faţă lată şi piele şi mai aspră a fiilor, fără ciuful lor nisipiu. Avea ochi înfundaţi în găvane, care aveau strălucirea mocnită a fierului topit. Pe când Marv şi Lloyd trăseseră de fiare şi îşi clădiseră la sală trunchiurile ca nişte armuri şi grumazurile groase ca nişte

hălci de şuncă, Walt Pick era solid şi cărnos de felul lui. Nu avea decât un metru şaptezeci şi cinci, dar cântărea o sută zece kilograme. Când a primit vestea că fiii săi eliberaţi pe cauţiune au dispărut, abandonând maşina lui Marv în Parcul de Stat Fort Niagara, Walt a trebuit să se aşeze, era prea şocat.

— Ticăloşi! Javre ordinare! Să o şteargă pe cauţiune! După tot ce-am făcut pentru ei! Tot ce-am făcut pentru ei!

Pe Walt îl podidiră lacrimi fierbinţi. Nu era genul sensibil la emoţii prea subtile. În cursul zilei oscila între irascibilitate şi cordialitate flegmatică. Putea fi şi bonom. Avea obiceiul să spună că verile şi şalupa erau sensul vieţii lui. Mergea la pescuit pe lacul Ontario, la casa fratelui său din Olcott. Şi mai era şi familist. Era însurat cu Irma de treizeci şi trei de ani. Şase copii, cei mai mulţi fără probleme. Cu fetele îşi făcuse cele mai rele griji. Marv şi Lloyd îi dăduseră mereu bătăi de cap. Mai ales Marv. Iar acum asta.

Pentru fraţii Pick, ca şi pentru ceilalţi inculpaţi implicaţi în cazul cu pricina, cauţiunea era 75 000 $ de căciulă. Suma reală pe care o achitase Walt Pick unui garant fusese de 7 500 $ de căciulă. Afurisitul ăla de avocat îl costase o sumă astronomică: Kirkpatrick cerea un avans de 30 000 $ de căciulă pentru fraţi. Tariful pe oră era de 250 $ în afara tribunalului, 350 $ la tribunal. Mai erau şi alte taxe, Walt Pick nu-şi făcea iluzii. Familia

Pick, ca şi familiile celorlalţi inculpaţi, trebuise să mai facă un împrumut la bancă, punând ipotecă pe casă. Walt Pick trebuise să îngroaşe obrazul, să se împrumute de la rude. Trebuise să-şi vândă, cu un deficit dureros, şalupa de şase metri lungime, pe a cărei proră mânjită cu spumă scria cu litere pictate de mână *Condor II*.

Irma Pick credea cu ardoare că fiii ei erau nevinovaţi, însă Walt a ştiut din prima că erau al dracului de vinovaţi. Mai avuseseră de furcă cu legea. Uneori problemele lor fuseseră de natură feminină. Celelalte fete nu îndrăzniseră să depună plângere la poliţie, însă celelalte nu avuseră de suferit atât de mult ca Maguire asta. Walt aflase că era grav, violul şi atacul cu circumstanţe agravante erau delicte serioase, fiii lui puteau să stea la Attica treizeci de ani. Treizeci de ani! Ar fi fost bătrâni când ieşeau de-acolo. La fel de bătrâni ca babacul lor. Asta dacă mai ieşeau.

Părintele Muldoon, pastorul parohiei St. Timothy, îl sfătui pe Walt: angajează cel mai al dracului avocat penal pe care ţi-l permiţi, o să cadă la înţelegere cu acuzarea să micşoreze pedeapsa la cel mult zece ani, pentru Lloyd, care era mai tânăr, poate chiar mai puţin. Dacă băieţii îşi vedeau de treabă în puşcărie, puteau să iasă cel mai devreme în patru, cinci ani.

Jay Kirkpatrick era omul potrivit. Kirkpatrick te costă de te usucă, dar de el ai nevoie.

Îi mai vorbiseră şi alţii de Kirkpatrick. Soţii Haaber au venit cu ideea ca inculpaţii să angajeze o „echipă de jurişti". Cum făcuse O.J. Simpson, aceeaşi strategie. Puteau să pună toate resursele la comun. Kirkpatrick urma să fie avocatul lui Marv şi Lloyd, însă le dădea sfaturi şi celorlalţi avocaţi. O echipă de avocaţi, nu inşi lucrând separat. Cuvântul „echipă" te ducea cu gândul la sport, la meciuri. Un meci bun, jucat dur, pe care puteai să-l câştigi dacă-l aveai pe Kirkpatrick pe banca antrenorilor.

Walt a zis rahat, el, unul, n-avea nimic de câştigat. Numai de pierdut. Bănuţii lui câştigaţi cu sudoarea frunţii şi *Condor II* se duceau pe apa sâmbetei. Lua-i-ar naiba de fii!

Totuşi îl angajase pe Kirkpatrick. Ca un jucător care-şi punea la bătaie toţi banii pe o aruncare de zaruri.

N-avea cum să nu te impresioneze Kirkpatrick. După doar o oră de luat la întrebări, deja le arătase băieţilor şi tatălui lor cum un „viol" putea fi reinterpretat ca „sex de comun acord" – „sex plătit". Maguire aia fusese băută, mărturia ei scârţâia. O rundă bună de interogatoriu din mai multe părţi şi gata, îşi pierdea orice credibilitate. Iar fiica ascunsă, cică, într-un colţ al debarcaderului nu văzuse cu ochii ei pe nimeni violând pe cineva, din câte zicea şi ea. Nu putea să depună mărturie că nu intraseră alţii în clădirea debarcaderului şi o violaseră

pe mă-sa după ce plecaserā fraţii Pick şi ai lor.

— Într-un proces, orice poveste are întotdeauna două laturi, a zis Kirkpatrick. Latura câştigătoare şi cealaltă.

Walt a fluierat printre dinţi. Genial tipu'!

Chiar şi aşa, Walt a încercat să cadă la înţelegere cu Jay Kirkpatrick. Nu era drept, a argumentat el, că trebuia să plătească dublu pentru că avea doi băieţi implicaţi în caz. Căci doi clienţi acuzaţi exact de aceeaşi infracţiune nu necesitau atâtea eforturi şi manevre juridice precum doi clienţi acuzaţi de delicte diferite, nu? Cum se putea aşa ceva?

— E ca şi cu gemenii, nu? Dacă o femeie naşte doi copii odată, asta nu înseamnă că-i dau de furcă de două ori mai mult decât doi copii născuţi separat. Toată lumea ştie. De-asta are femeia doi sâni. Ia întreabă dumneata orice femeie.

Walt sperase la o reducere de vreo zece la sută. Kirkpatrick a zâmbit şi a zis că Walt ar fi un avocat al naibii de bun, cu argumentele astea atât de precise. Numai că nu se putea face nici o reducere.

— Eu sunt avocat, domnule Pick. Nu vând cupoane de mochetă aici.

Marvin Pick, Lloyd Pick. În liceu făcuseră parte din echipa de lupte. În cartierul de est lumea îl admira pe Marv, chiar dacă nu prea-l avea la suflet. Lloyd era mâna lui dreaptă.

Dintotdeauna fusese fratele mai simţitor, stânjenit de conştiinţa lui rudimentară, ca un cal cu o pietricică înţepenită în copită. Acum dădea vina pe Marv pentru buclucul în care-i vârâse pe amândoi.

— Fute-m-aş pe tine de dobitoc. Tu ai fost ăla de-a zis: „Hai să le călărim pe curvele-alea două".

— Ba nu! Ce mă-sa, n-am zis eu aşa ceva! Marv, *n-am spus niciodată*!

Lloyd era irascibil în ultima vreme, îi tot dădeau lacrimile. Marv râdea numai. Acum că-l aveau pe Jay Kirkpatrick drept *specialist juridic*, se simţea chiar relaxat.

— Nu-ţi face griji, Lloyd. Io nu-s cu informatu' şi din astea. N-o să fiu io martor la procurori.

De când maşinăria juridică districtuală pătrunsese în vieţile fraţilor Pick, vocabularul lui Marv se îmbogăţise mult.

Marvin Pick, Lloyd Pick. Înaintea incidentului de la debarcader, fuseseră săltaţi de poliţie pentru spargeri prin cartier, furt de marfă de la Home Depot şi Kmart, o tentativă de furt auto prin ameninţare. Fuseseră arestaţi, se recunoscuseră vinovaţi la sfatul apărătorului lor şi făcuseră minimum de detenţie. Marv observase că sistemul penal dădea pe-afară de negri, unii dintre ei gangsteri răi de tot, ucigaşi cu sânge rece la cinşpe ani, el şi Lloyd cumva nu mai păreau aşa de periculoşi.

Vărul lor, Nate Baumdollar, al cărui tată ce deţinea în parteneriat o cârciumă şi o sală de popice din Lackawanna se zvonea că e „în mafie“, le-a zis fraţilor că au fost dobitoci rău că n-au făcut treaba ca lumea şi n-au aruncat femeile în lagună. Amândoi.

— Vedeţi, acuma n-aţi mai fi belit-o aşa de rău. „Martore.“ Nici nu v-a trecut prin cap, la nici unu'. Aţi fost bătuţi în cap, le-a zis Nate hlizindu-se.

Era de-o vârstă cu Marv. De când se ştiau nu se înghiţiseră niciodată, dar se treziseră că trebuie să „se joace“ împreună la ocazii de familie.

— Doar nu voiam s-o omorâm, ce naiba, protestă Marv. N-a fost nimic de genu'. Noi numa' ne-am cărat şi-am lăsat-o. Joe a zis că sângera ca un porc, dacă n-o găsea nimenea ca să cheme poliţia, asta era.

— Dacă o aruncam, zise Lloyd scobindu-se nervos în nas, aşa ar fi fost o dovadă. Atunci la sigur că te-ar fi prins.

— Pe cine să prindă, dobitocule? Că doar eu n-am fost cu voi.

— Păi, chiar aşa, fraiere. N-ai fost cu noi, aşa că tacă-ţi gura.

Nate râse. Îi convenea că Walt Pick se dusese la taică-su să se împrumute, că trebuise să se facă preş pentru cumnatul lui, iar babacul şmecher al lui Nate zisese sigur, Walt, da' vreau dobândă doişpe la sută. Şi mergem să legalizăm actu' la notar.

— Şi-a cerut-o, zise Marv supărat. În mă-sa de Teena. Am tot văzut-o, o ştiu. Şi ea mă ştie! Îşi arăta curu' şi balcoanele alea afurisite. Era bucată bună. Zicea: „Ce-aveţi voi acolo în nădragi, băieţi? Sunteţi buni de ceva sau ce?".

Lloyd îl privi neîncrezător. Erau numai scorneli, de parcă se molipsiseră de la vorbăria lui Kirkpatrick.

Marv continuă în culmea inspiraţiei, vorbind cu Nate de parcă Nate era judecătorul ăla evreu, Schpiro:

— A zis că ne-o suge la toţi pe zece dolari bucata. Dacă eram zece, ne făcea reducere: nouă de căciulă. Pe bune! Râzi tu, da' aşa a zis! E o târfă drogată. Poa' să-ţi zică oricine din cartier. Au venit unii la părintele Muldoon, ca să-i zică ce ştiu de Teena Maguire, dacă e nevoie pentru noi. Avocatu' nostru, dom' Kirkpatrick, o s-aducă martori de la ea de la liceu, tipi care-o ştiu de pe-atunci, ca să stabilească un tipar de „comportament sexual promiscuu şi riscant" şi să-l prezinte juraţilor. Deja a găsit martori care să declare că era beată de de-abia se ţinea pe picioare şi făcută praştie de la cocaină înainte s-o vedem noi. Înainte să ajungă în parc, ce mă-sa. Şi fiica, ştii, era ceva pachet mamă-fiică. Doi în unu', cum ar veni. Curva aia mică era la juma' de preţ.

Foindu-se brusc însufleţit, Lloyd zise:

— Fata aia! Cred că mi-a văzut faţa. Tre' să-i fi sărit în ochi poza cu mine. Şi la

aliniere m-a ginit. Şi mai sunt pete de sânge şi din astea. Al naibii, cât aş vrea să fi ştiut ce mă aşteaptă, fata asta, puştoaica asta, să mă arate cu degetu'.

Clătină din cap, suferind în tăcere.

— Vezi? sări Nate. Dobitoci ce sunteţi! Ce v-am zis, trebuia să fi fost şi io, trebuia să terminaţi treaba ca lumea şi să le aruncaţi pe-amândouă în apă. Cu pietre de gât. Aşa nu mai trebuia babacu' vostru să-şi vândă barca.

Marv Pick, Lloyd Pick. Marv avea un tatuaj cu un pumnal/inimă înflăcărată pe antebraţul stâng, Lloyd avea o cobră unsuroasă, neagră pe al lui. Când se luau la trântă în copilărie, ţopăind şi bufnind pe podeaua camerei lor sau jos în living, Irma ţipa la ei că se cutremură toată casa. Bineînţeles că Marv, care îl luase dintotdeauna pe Lloyd la greutate cu vreo cinci-opt kile şi era şi mai rău, câştiga de fiecare dată.

În noaptea dinainte să dispară fraţii, lăsând Taurusul argintiu model 1989 al lui Marv într-o parcare din Parcul de Stat Fort Niagara, au fost văzuţi trecând încet în vehiculul respectiv pe Baltic Avenue. Încet pe lângă Baltic colţ cu Chautauqua. Încet pe lângă casa Kevecki de la numărul 2861. Beau bere. Ce mai, aproape dăduseră gata o navetă de Coor ca pe apă. Erau însufleţiţi, dar şi supăraţi. Erau într-o pasă tristă, dar şi periculoasă. Nu prea regretau ce făcuseră, pentru

că nu-şi aminteau clar să fi luat în vreun moment anume decizia de a „face" ceva cuiva, de natură sexuală, violentă, în joacă sau altfel, aşa că nu se considerau responsabili, cumva. Tatăl lor era ăla care lua lucrurile cel mai în tragic. *El* chiar că era varză. Mama lor era o mamă agitată şi loială, care refuza să creadă că povestea era serioasă, infracţiunea deosebit de gravă sau un rahat din ăsta pe care ameninţau să li-l pună în cârcă procurorii. *Ori vă cred pe voi, ori pe ea* zicea mama lor. *Iar femeia aia e o beţivă şi o curvă.* Mama lor n-avea chef să se gândească la cât îi costa treaba asta. Poate că nu suporta să se gândească la asta, cum ar veni: Dacă rămâneau fără casă? Unde-o să trăiască? Muistu' ăla de Nate avea dreptate cu barca tatălui lor. Doamne, Marv şi Lloyd ţineau şi ei la barca aia! Era plictiseala dracului să stea la pescuit cu babacu' pe căcatu' ăla de lac Ontario, unde bătea tot timpul vântul şi se strângeau nori de ploaie, dar chiar te durea inima când te gândeai că n-o mai aveaţi pe *Condor II*, că de-acuma n-o să mai mergeţi niciodată la pescuit cu tata. În veci.

Kirkpatrick, care era *specialistul jurist*, îi dădăcise: nu vorbiţi despre caz şi nu vă apropiaţi de Maguire şi de fiică-sa.

De câte ori nu li s-a zis tuturor din gaşcă: nu puneţi piciorul pe Baltic Avenue.

Nu treceţi cu maşina la vest de parc ca să le intimidaţi pe alde Maguire sau pe vreun alt

martor care le văzuse în parc în noaptea aceea. (Erau o groază de martori d-ăştia. Futuţii ăia de poliţişti parcă îi săltaseră cu năvodu'.) Nu încercaţi să intraţi în contact cu alde Maguire. Nici cu Martine, nici cu fii-sa şi nici cu bunica. Sau cu vreo altă rudă. Judecătorul aprobase o chestie numită ordin de interdicţie. Asta înseamnă să nu vă apropiaţi.

Unii dintre poliţaii de la Circa 8 care-i săltaseră dur de tot şi-i duseseră în arest se exprimaseră mai clar. Îi atenţionaseră pe băieţi că le fac coaiele terci dacă-i prind la vest de parc, în vecinătatea casei Maguire.

Marv şi Lloyd nu se gândeau acum la asta. Acum deveniseră cumva prieteni. Se legaseră, cum se zice. Ca soldaţii. La război. Era război, cum ar veni. Oamenii ăştia încercau să-i distrugă. Nu numai pe ei, pe părinţii lor. Şi Jimmy DeLucca murise împuşcat noaptea trecută de un poliţai după program! Aşa că sunt poliţai pe stradă pe care nu poţi să-i ştii care sunt. Poliţai cu arme ascunse. DeLucca îi cam enervase pe Marv şi Lloyd în ultimul timp, aşa că nu prea-l plângeau ei cine ştie ce, dar principiu' contează. DeLucca e ăla de zisese *Am putea să aruncăm o bombă incendiară în casa babei, să-i arătăm curvei că mai bine nu se bagă* şi Marv îi spusese că e dobitoc, toţi ar şti cine-a fost, s-ar trezi vârâţi iar în Penitenciarul Niagara şi o să le revoce cauţiunea. Cum i s-a întâmplat lu' Joe Rickert, i-au revocat eliberarea condiţionată

şi acuma e iar la Olean, îi ţâţâie fundu' să nu-l transfere la Attica.

Cumva, energia plăcută pe care le-o dădea berea şi ranchiuna se amestecară şi deodată Marv se aplecă pe geamul coborât când Taurusul trecu a treia sau a patra oară pe lângă casa părăginită de cărămidă roşie de la numărul 2861, unde ferestrele erau luminate la etaj şi jaluzelele erau bine trase, şi Marv urlă „Teeeeena!", iar când Lloyd îi dădu un ghiont în coaste, râse, ambală motorul şi o şterseră de acolo în trombă.

Marv Pick, Lloyd Pick. Pe Marv l-a căutat la telefon. Pe 27 octombrie, spre seară. Era o voce de bărbat, necunoscută. Şi numele cu care s-a recomandat nu i-a rămas în minte lui Marv. Interlocutorul avea un aer autoritar care-i aducea aminte de domnul Kirkpatrick, aşa că n-a fost surprins când a explicat că era un „anchetator juridic" de-al lui Jay Kirkpatrick şi că avea nişte „dovezi fotografice" pentru Marvin Pick şi Lloyd Pick, care trebuiau să ajungă la ei, în calitate de clienţi de-ai domnului Kirkpatrick, printr-o terţă parte, un intermediar. Din raţiuni juridice complicate, trebuia ţinut totul secret. Domnul Kirkpatrick nu putea să se implice activ.

— În calitate de avocat, este „funcţionar al curţii". E obligat să predea curţii orice probă ce ţine de vreo infracţiune care îi ajunge în mână. Fotografiile acestea, care le incriminează

pe martorele acuzării, vă vor parveni prin altcineva.

Marv încercă să înţeleagă ce-i zicea. Părea ceva urgent. Îi făcu semn lui Lloyd să tacă.

Marv îşi simţea gura uscată cât timp asculta instrucţiunile. Probe! Incriminează martorele! Anchetatorul juridic al domnului Kirkpatrick îi zicea că el şi fratele lui, Lloyd, vor trebui să plece din oraş ca să le fie transferate materialele. Din raţiuni juridice, tranzacţia nu putea avea loc în perimetrul oraşului Niagara Falls. Trebuiau să se ducă cu o maşină până la Parcul de Stat Fort Niagara, de pe autostrada 18. Trebuiau să iasă de pe autostradă şi s-o apuce spre parc, la vest, iar la mai puţin de un kilometru prin parc, la dreapta se face un drum unde o să se afle omul de la telefon, aşteptând în maşina parcată cu faţa la el, el o să coboare geamul şi omul o să-i înmâneze cutia de carton, după care ambele vehicule o s-o ia din loc. Fără discuţii. Fără martori.

Marv îl rugă disperat pe interlocutor să repete instrucţiunile. Doamne fereşte să facă cumva vreo greşeală.

Marv Pick, Lloyd Pick. Îi ziseră mamei – care-şi făcea acuma tot timpul griji unde se duceau şi cu cine, de parcă erau şcolari, nu adulţi de douăzeci şi ceva de ani – să nu-i aştepte cu masa, o să fie plecaţi până târziu. Cu maşina lui Marv spre nord, pe autostrada 18

spre Fort Niagara, la marginea frământată de vânturi a lacului Ontario, unde fluviul Niagara se varsă vijelios în lac. Peste pod se întinde provincia Ontario, în Canada. Vara, parcul roia de turişti, dar la sfârşitul lui octombrie, când era rece, cerul de deasupra lacului era plin de petice vinete şi cufundături ca un fruct putrezit, şi un vânt usturător sufla dinspre apă – ţinutul era pustiu.

— „Anchetator juridic", zise Marv. E un fel de detectiv particular, da' e de partea ta. Nu a poliţailor.

Marv respectă întocmai instrucţiunile omului de la telefon. Se lăsa seara când intrară în Fort Niagara. De fiecare dată e impresionant să vezi lacul, apa de la doi paşi. La gura de vărsare a fluviului apa albastră, compactă tresălta în unde prelungi.

— Crezi că el e? „Anchetatorul juridic"?

Un combi parcat mai încolo. Cu faţa la drum. Lloyd mormăi doar, ştiind că fratele lui nu întreba serios.

Cu nerăbdare ţinută în frâu, Marv conduse maşina pe drumul plin de hârtoape şi bălţi. Trase lângă combi, un Ford nu prea nou, de a cărei oglindă retrovizoare atârna o pereche de botoşei albi de copilaş. Dac-ar fi apucat să se gândească, botoşeii l-ar fi liniştit de tot. *Un anchetator juridic angajat de domnu' Kirkpatrick. Dar şi el doar un familist, ca oricine-altcineva.*

Şoferul purta o şapcă cu sigla Buffalo Bills trasă bine pe frunte. Părea să n-aibă deloc

păr, pielea de la tâmplă părea rasă ca-n palmă. Deşi era trecut de apus, purta ochelari fumurii. Marv puse frână şi coborî geamul, cu un zâmbet nerăbdător şi neliniştit.

— Cre' că ai ceva pentru noi? Pentru mine şi Lloyd?

A doua zi spre prânz, Taurusul argintiu abandonat nu într-o parcare, ci în mijlocul drumului plin de bălţoace, va fi examinat de un poliţist chemat la faţa locului de autorităţile din parc. Maşina nu era încuiată, cheia era în contact. Contorul de benzină arăta că rezervorul era pe jumătate plin. Maşina nu părea să aibă nici o avarie de dată recentă. Pe bancheta din spate era o navetă de bere Coor, din care mai rămăseseră trei cutii. Poliţistul verifică prin staţie numărul maşinii şi află că era pe numele unui anume Marvin Pick, care stătea pe Eleventh Street, Niagara Falls. Pick figura ca eliberat pe cauţiune, urmând a fi judecat în Niagara Falls pentru mai multe delicte deosebit de grave.

Într-un final, Taurusul a fost ridicat din parc şi reţinut ca probă. Pe străzi şi la Circa 8 din Niagara Falls se zvonea că fraţii Pick fugiseră de lege în Canada. Cauţiunea revenea acum statului. Tatăl lor, Walt Pick, va declara falimentul şi va muri de un atac cerebral optsprezece luni mai târziu. La câteva ore de la descoperirea Taurusului, Marvin Pick şi Lloyd Pick vor fi clasaţi din nou ca *daţi în urmărire, posibil periculoşi.*

„Teeeeena!“

Ţi-era foarte frică. Stăteai la fereastra de la etaj, cu spatele la camera cufundată în întuneric. Urmăreai maşina argintie cu cauciucuri imense care trecea insinuant de încet prin faţa casei.

Făcea la dreapta pe următoarea stradă. Dădea ocol şi revenea prin faţa casei, şoferul se apleca pe geam arătându-şi faţa.

Ţi-ai zis *Ei sunt. Au venit să termine ce-au început.*

Te întrebai dacă mama ta a auzit. Se încuiase în vechea ei cameră din copilărie, în spatele casei.

Mama nu mâncase nimic. N-o mai văzuseşi de două zile. Teena Maguire nu prea ţinea să fie *trează*. Dacă eşti *treaz*, eşti fără apărare faţă de gândurile tale.

„Hei, Teeeeena! Teeeeena!“

Iar dăduseră ocol cvartalului. Marvin Pick, l-ai recunoscut. Doar un tip cu el, trebuie să fie fratele lui, Lloyd.

Te întrebai dacă nu cumva o iubeau pe Teena Maguire în felul lor bolnav. Le plăcea la nebunie că o distruseseră, că era a lor.

În sala de tribunal unde intraseşi plină de încredere, când avocatul violatorilor îşi rostise cuvintele teribile ca nişte blesteme, văzuseşi cât de flămând se uitaseră violatorii la mama ta. Fraţii Pick, cu ochii înfundaţi, arzându-le mocnit, şi gurile căscate.

— Teeeeena!

Râsete de hienă. Cauciucuri scârţâind când o iau din loc.

Numai că tu ai văzut. Tu ai fost martoră, ai văzut limpede.

Îi dăduseşi mamei tale numărul lui Dromoor, aşa cum ţi-a zis să faci. Însă sigur că l-ai memorat mai întâi.

Ajută-ne te rugăm ajută-ne John Dromoor ne e aşa de teamă.

Şoim

Chiaaaa!

Ţipătul şoimului, părând speriat şi strident. Pierdut în vânt cum era, nu prea te încredeai în auzul tău.

Nu mult după ce l-a sunat fiica Teenei, Dromoor a mers cu maşina în Parcul de Stat Fort Niagara. Voia să vadă cum e la faţa locului.

Era după program, în haine civile. Însă Dromoor avea pistolul la el.

Pentru un poliţist, programul nu se termină niciodată. Poliţistul tot poliţist rămâne.

Şi-a lăsat mintea să cutreiere liberă. Să vadă ce se află în jur. Ţărmul stâncos, apa ameninţătoare albastră-ardezie, spărgându-se de pietriş în valuri fără şir. Urmări cum îşi iau zborul şoimii din pinii de pe faleză, înălţându-se poate la sute de metri, la vânătoare.

Păsări de pradă, asta erau. Fascinant.

Dromoor nu ştia nici un nume pentru aceste păsări cu pene întunecate şi cozi late în afară de *şoim*.

Specii de şoim la care, atunci când se înălţau în aer, de jos zăreai o străfulgerare albă

pe dosul cozii. Şi ţipătul acela ciudat, piţigăiat: *Chiaaaa!*

Îi amintea de Teena. *Teeeena.*

Era remarcabil cum, în înaltul cerului, şoimii îşi pierdeau dintr-odată greutatea. De-abia dacă mai trebuiau să dea din aripi. Erau purtaţi de vânt de parcă înotau prin aer. Şoimii erau pe deplin în elementul lor în vânt, ca şi cum aceste rafale cu velocitate şi direcţie întâmplătoare nu erau decât respiraţia şoimilor.

Îşi îngustă ochii privind unul dintre şoimi. Urmări cum, atunci când îşi începea plonjonul prin aer, îşi accelera viteza. Doamne! Ţi se tăia respiraţia când vedeai cum pasărea se repede, îşi înşfacă prada în cioc şi cu aripile şi se înalţă cu ea dintr-o singură mişcare fluidă.

Dromoor avea acum o carabină. Începuse să aprecieze frumuseţea armei cu ţeava ei lungă şi lucioasă şi patul neted de lemn lustruit. Dar nu şi-ar fi dorit să împuşte vreo pasăre din asta. Nu şi-ar fi dorit să împuşte nici o fiinţă vie, decât ca să se apere sau să apere pe altcineva.

Ajută-ne te rugăm ajută-ne John Dromoor ne e aşa de teamă.

Nu-i părea rău de DeLucca. Credea în dreptate, dar nu în instrumentul juridic de împărţire a dreptăţii. *Ochi pentru ochi, dinte pentru dinte.*

Ce mă-sa are dacă faci tu dreptate cu mâna ta?

Dromoor zâmbi. Îşi zise că se încrede doar în afurisitele astea de mâini ale lui, nu în ale altuia.

Îşi lâsă mintea să se înalţe şi să cutreiere liberă. De-abia dacă mai trebuia să gândească, o să se încreadă în instinct. Încă mai simţea că pluteşte de euforie după ce-l împuşcase pe violatorul DeLucca, de atâtea ori rememorase apăsarea degetului pe trăgaci, trosnetul instantaneu şi prăbuşirea fulgerătoare a ţintei, lovirea de pământ.

Casey fusese copleşit. Casey nu ştiuse la ce să se aştepte, dar, Doamne, asta era.

Odată ce apeşi pe trăgaci, dacă te pricepi, s-a zis cu ţinta.

Odată ce s-a zis cu ţinta, nu mai depune mărturie împotriva ta.

Departamentul Intern al poliţiei din Niagara Falls stabilise că DeLucca fusese împuşcat ca măsură de autoapărare. Nu prea se îndoise nimeni din circă de asta, totuşi Departamentul Intern ar fi putut hotărî că fusese vorba de exces de forţă, ceea ce însemna că ofiţerul de poliţie Dromoor era pus sub acuzare pentru omor prin prudenţă.

Era improbabil să-l acuze de ceva mai serios, cum ar fi crima de gradul doi.

La circă, verdictul a fost întâmpinat aprobator şi entuziast de multă lume. Mass-media, care-şi păstrase vigilenţa în cazul Maguire, a părut să aprobe şi ea. Abordat ca să ofere un comentariu, ofiţerul de poliţie Dromoor

va spune încordat „Nu comentez". Dromoor era văzut ca un om sumbru, mereu încruntat. Soţ şi proaspăt tată. Nu era genul care se lăsa ademenit de reporteri să spună ceva îndoielnic şi nici măcar nu se lăsa fotografiat fără aerul lui sumbru şi încruntat.

Autoapărarea e cel mai bun atac considera ofiţerul Dromoor. Dar slabe şanse să le zică reporterilor aşa ceva.

Iar acum îşi făcea instructajul ca să devină detectiv. Mintea părea să-l ajute destul de bine şi în ipostaza asta. Să fii poliţist de stradă înseamnă reflexe rapide şi ochiul format ca să detecteze orice pericol, să fii detectiv seamănă mai degrabă cu o partidă de şah. E un joc şi ai destul timp să-ţi pregăteşti mişcarea. Vezi ce mişcări face celălalt chiar în faţa ta, pe tablă. Ce nu vezi, trebuie să ghiceşti. Ce e detectivul, dacă nu un tip care-şi foloseşte mintea ca să răspundă la întrebări de genul: Dacă eu aş fi fost făptaşul, de ce aş fi făcut-o? Şi cine sunt? Dromoor se simţea bine aşa.

Însemna să vezi ce se întâmplă după două colţuri de stradă, nu doar unul. Uneori chiar trei.

Să n-o sune pe Teena Maguire de la nici un telefon care poate trimite anchetatorii pe urmele lui Dromoor. Niciodată. Dacă Teena hotăra să-l sune pe ofiţerul de poliţie Dromoor, exista o explicaţie.

Să-l împuşte pe DeLucca de două ori în inimă. Aşa cum a fost instruit.

În armată, ca şi la Academia de Poliţie, instructorii de trageri le repetau: Nu ai obligaţia să tragi tu prima oară în inamic.

Unii oameni au un instinct puternic să nu ucidă. Să nu rănească. E un instinct care pune în pericol supravieţuirea şi trebuie depăşit.

Dromoor nu se născuse cu instinctul ăsta, se pare. Dacă se născuse, instinctul murise în deşertul persan. Sufletul său ca o omidă încovrigându-se şi murind în soarele fierbinte.

Soţia lui îl acuza uneori. Nu că nu-l iubea la nebunie, dar se temea de el un pic. Îi zicea că nu ştia niciodată ce-i în mintea lui şi la ce se gândeşte, nici măcar când făceau dragoste şi uneori ştia *Te gândeşti la altă femeie, nu?* Dromoor râdea doar, nu i se părea că întrebarea merită vreun răspuns.

Avea un fel al lui, de a nu da nici un răspuns, care devenise tot mai pronunţat în ultimii ani. Soţia lui credea că are de-a face cu faptul că devenise poliţist şi purta pistol. Şi că vedea toate chestiile urâte pe care le văd poliţiştii de patrulă.

De fapt, Dromoor nu era îndrăgostit de Teena Maguire.

Nu credea. Nu era asta. Nu era aşa simplu.

Era doar un sentiment pe care i-l trezeau ea şi fata. Fiica.

Poate pentru că el ajunsese primul la faţa locului. Poate de-asta. El era omul potrivit.

Acum se plimbă pe faleza de deasupra lacului în jur de treizeci de minute. N-a întâlnit pe nimeni, nici nu te aşteptai să întâlneşti pe cineva. Era al dracului de frig aici. Se întoarse la combi şi zâmbi când zări botoşeii lui Robbie atârnând de oglindă. Îşi închipuia că atunci când fraţii Picks o să vadă botoşeii, o să se simtă liniştiţi.

În timp ce privise şoimii, se hotărâse. Nici nu se gândise măcar, doar se uitase la şoimi.

Dromoor se simţea bine după ce terminase cu DeLucca. Părea să ştie că o să se simtă şi mai bine după ce-o să termine cu fraţii Picks.

Cum se potrivesc lucrurile

Casey dispăruse în sfârşit din viaţa Teenei Maguire. Încetase cu telefoanele, pentru că ea nu-l suna niciodată. N-o să se mai umilească să vină la casa din Baltic Street, aşa cum se întâmplase într-o seară de vineri din noiembrie, când venise neinvitat şi mama Teenei, Agnes Kevecki, i-a zis jenată că Teena nu era acasă. A zis:

— Teena a ieşit, Ray. Nu ştiu unde.

Casey era băut, se vedea. Dar era bărbierit şi părea treaz. Întotdeauna îi plăcuse mama Teenei şi ea îl plăcuse pe el, deşi nu văzuse cu ochi buni faptul că Teena „se vedea" cu un bărbat însurat, cu copii mici.

— Cu cine, Agnes? Ştii cu cine?

Vocea lui Casey sună spart când repetă apăsat *cu cine*.

— Ray, mă tem că nu.

Casey încuviinţă. Bine. Trebuia să vadă logica, ştia probabil că era mai bine aşa.

— Spune-i Teenei c-o iubesc, bine? Nu pot să zic c-o să-mi fie dor de ea pentru că mi-e dor de ea de când cu... ştii. Din noaptea aia. Aşa că zi-i la revedere din partea mea, da?

— Da, Ray. O să-i zic.

Tu stătuseşi la etaj, pe palier, trăgând cu urechea. Ştiai că poate ar fi bine să te duci jos, să-ţi iei şi tu la revedere de la Casey. Dar ai rămas unde erai. Nu voiai să-l vezi. Nu voiai să rişti să plângi.

Nu după mult timp, o să auzi că Ray Casey „şi-a reunit familia". Se zvonea că Ray Casey şi nevastă-sa îşi vând casa ca să se mute în Grand Island, poate în Tonawanda. Pleacă din Niagara Falls, unde sunt prea multe amintiri urâte.

Mai bine aşa a zis Teena. *Poate-aşa dă Dumnezeu. Cum se potrivesc lucrurile.*

Scandal mediatic

Postul TV local, ştirile de la radio. Ziarele de scandal.

De când cu titlurile de pe prima pagină a ziarelor din 5 iulie 1996, despre senzaţionalul VIOL ÎN GRUP ÎN ROCKY POINT, rar se întâmpla să treacă mai multe zile la rând în Niagara Falls şi împrejurimi fără ca VIOLUL ÎN GRUP DIN ROCKY POINT să nu figureze la loc de cinste în ştirile locale. VIOL ÎN GRUP: O MAMĂ ŞI FIICA EI POSIBILE VICTIME e un titlu mult mai incitant decât titlurile obişnuite despre gropi de gunoi contaminate, procesele intentate de Agenţia de Protecţie a Mediului împotriva unor fabrici de chimicale şi rafinării de petrol din zonă. În iulie/august/septembrie/octombrie n-aveai cum să nu vezi titlurile de-o şchioapă şi fotografiile care le însoţeau, adesea în culori.

FAIMOSUL AVOCAT KIRKPATRICK DIN BUFFALO TRECE ÎN APĂRAREA TINERILOR DIN FALLS ACUZAŢI DE VIOL ÎN GRUP

ÎNALTA CURTE DISTRICTUALĂ A NIAGAREI PUNE SUB ACUZARE 8 TINERI DIN FALLS

Violul în grup de pe 4 Iulie, din parcul Rocky Point

SCHPIRO NUMIT JUDECĂTOR ÎN PROCESUL VIOLULUI DIN ROCKY POINT

INCULPAȚII ÎȘI SUSȚIN NEVINOVĂȚIA ÎN PROCESUL VIOLULUI DIN ROCKY POINT

Ziarele de scandal nu păstrau deloc un ton atât de rezervat. Le mai vedeai din întâmplare la tarabe sau în magazine. Voiai să-ţi fereşti iute privirea, dar uneori nu puteai. Cuvântul TEENA înscris cu litere mari pe primele pagini ale publicaţiilor semnalau TEENA MAGUIRE, PRETINSA VICTIMĂ A UNUI VIOL ÎN GRUP, a cărei poveste era mereu repetată, cu unele variante, în paginile din interior. Tabloidele îi oferiseră mamei tale mii de dolari în schimbul poveştii „confidenţiale", însă mama ta nu a răspuns. Şi tu ai fost abordată şi ai dat bir cu fugiţii la propriu. (Te-au aşteptat reporteri şi fotografi în faţa Gimnaziului Baltic, în prima săptămână de la începerea şcolii.) Nu după mult timp, tabloidele au schimbat foaia: PRESUPUŞII VIOLATORI INFIRMĂ VERSIUNEA TEENEI: SEX PLĂTIT, DE COMUN ACORD?

Cel mai de senzaţie tabloid local a publicat interviuri lungi cu mamele câtorva „presupuşi violatori", inclusiv cu doamna Pick, doamna DeLucca şi doamna Haaber. Unul dintre acestea, rupt din ziar şi vârât în dulapul tău de la şcoală, avea titlul O MAMĂ ÎNDURERATĂ JURĂ SĂ O DEA PE TEENA ÎN JUDECATĂPENTRU „DEFĂIMARE": „Femeia aia i-a distrus viaţa fiului meu".

Până la urmă, au survenit schimbări neaşteptate. Au apărut titluri şi fotografii şi mai mari.

DELUCCA, TÂNĂRUL DE 24 DE ANI ÎMPUŞCAT MORTAL DE UN POLIŢIST ÎN CIVIL, ERA INCULPAT ÎN PROCESUL VIOLULUI ÎN GRUP DIN ROCKY POINT

ANCHETA STABILEŞTE CĂ DROMOOR, POLIŢISTUL ÎN CIVIL, L-A ÎMPUŞCAT PE DELUCCA DREPT MĂSURĂ DE AUTOAPĂRARE

Iar la sfârşitul lui octombrie:

FRAŢII PICK AU DISPĂRUT DIN PARCUL FT. NIAGARA

Doi inculpaţi în cazul violului din Rocky Point sunt daţi dispăruţi

FRAŢII PICK DAŢI ÎN URMĂRIRE DE POLIŢIE

PENTRU VIOLAREA CAUŢIUNII

FRAŢII PICK PUŞI PE LISTA CELOR MAI PERICULOŞI INFRACTORI DAŢI ÎN URMĂRIRE

După o conferinţă de presă convocată în grabă de Jay Kirkpatrick:

CLIENŢII SĂI AU FOST „HĂITUIŢI" DE POLIŢIE ŞI SILIŢI SĂ PLECE DIN ŢARĂ,
SUSŢINE APĂRĂTORUL KIRKPATRICK

Şi:

POLIŢIA DIN ONTARIO DECLARĂ CĂ INCULPAŢII
DIN CAZUL VIOLULUI ÎN GRUP DAŢI DISPĂRUŢI
NU AU FOST DEPISTAŢI ÎNCĂ
Urmărire generală la Poliţia Regală Călare din Canada

Bunica tot zicea: „Ascunde blestemăţiile astea de Teena, Bethie. N-are nevoie să-şi aducă aminte".

Însă Teena trebuie să fi ştiut. De la moartea lui DeLucca şi de la dispariţia fraţilor Pick, vedeai că mama ta era mai puţin neliniştită. *Ţine legătura cu Dromoor. Asta trebuie să fie.*

Ai simţit o împunsătură de gelozie, ştiai atât de puţine despre Dromoor.

Fraţii Pick o terorizaseră cel mai mult pe Teena. Crezuse că n-are cum să scape de Marvin Pick, mai ales. El o acostase primul. El o ştia şi ea îl ştia pe el, chiar dacă doar vag, din vedere. Striga *Teeeena!* şi o înşfăca, iar ceilalţi turbau şi ei în spatele lui.

Chiar dacă fraţii Pick ar fi condamnaţi şi trimişi la închisoare, cândva ar avea dreptul la eliberare condiţionată. S-ar întoarce în Niagara Falls gata să se răzbune. Teena îşi vârâse asta în cap şi nu mai putea să şi-o scoată.

Şi totuşi se înşelase, nu-i aşa? Căci atât Marvin Pick, cât şi Lloyd Pick parcă intraseră în pământ. Iar Teena nu părea să-şi facă grijă că ar putea sta ascunşi undeva, gata să se năpustească asupra ei şi s-o rănească.

Cumva, Teena părea să ştie că, fie vii (în Canada?), fie morţi (în apele agitate din Fort Niagara?), fraţii Pick n-o vor mai răni niciodată.

Ai supravieţuit!

Ai supravieţuit întregii poveşti. Ani la rând vei supravieţui şi doar când vei termina Liceul Baltic şi pânza de păianjen ce leagă strâns *colectivele*, *colegii*, se va dizolva la fel de lejer ca orice pânză de păianjen, vei reuşi să evadezi.

Nu erau bani de studii private. Dacă te transferai la Şcoala Catolică Mântuitorul Nostru Preasfânt, unde erau doi veri de-ai tăi, un băiat şi o fată, ţi-ar fi fost mai uşor.

Dar ai supravieţuit. În toamna aceea, erai în a opta la Gimnaziul Baltic. Când te apropiai de şcoală şi pe coridoarele ticsite de elevi simţeai priviri aţintite asupra ta. Colegi de clasă care erau rude cu violatorii sau care erau vecini sau prieteni. Colegi care erau de partea violatorilor, a tipilor, pentru că auziseră chestii urâte despre Martine Maguire şi despre tine.

Ce făceaţi voi două se chema *turnătorie*. *Turnaţi* la poliţie, *turnaţi* la procuratură. Toată lumea are silă de *turnători*.

Ţi-era teamă să intri la toaletă. Fetele dinăuntru, fetele mai mari erau cele mai rele.

Ea e! Uite-o pe mincinoasa asta împuţită. În toate cabinele din toaleta pentru fete de lângă sala ta de clasă, erau mâzgălituri cu ruj *B.M. TE URÂM; MUIE BETH M.*, de care ai învăţat să-ţi fereşti repede ochii.

Pe dulapul tău, mai toată clasa a opta vei descoperi tot felul de cuvinte urâte, desene cu spray. Îngrijitorii nu reuşeau să le şteargă prea uşor. Uneori nu le ştergeau mai multe zile la rând. B.M. SGE PLA. MUE B.M. Erau desene stângace menite să simbolizeze, din câte-ţi închipuiai, organe sexuale feminine? Încercai să le atenuezi dramatismul impactului, zgâriindu-le cu unghiile până când nu mai aveau nici o noimă sau deveneau chiar simboluri binevoitoare, ca nişte sori şi luni strâmbe.

Fetele care aveau dulapurile lângă al tău se făceau că nu văd. Nici desenele, nici pe tine.

Dacă

O vedeai în ochii lui. O lucire galben-roşie, ca într-un joc video.

Dacă n-ar fi fost luat de la metamfetamină. Dacă n-ar fi fost beat. Dacă n-ar fi fost aşa un dobitoc. Ar fi fost atât de uşor.

Îl vedeai pe Fritz Haaber, el *te* vedea pe tine. Pe stradă. La mall. Se holba la tine, cu faţa crispată de parcă îi intrase pielea la apă, cu dinţii şi fălcile mai proeminente, cu fruntea plină de umflături osoase. Haaber îşi răsese mustaţa pentru înfăţişarea la tribunal. Părea mai tânăr, mai slab. Şi părul era tuns îngrijit. Cum Marvin şi Lloyd Pick păreau excluşi din proces, familia Haaber se împrumutase ca să-l angajeze pe Kirkpatrick ca avocat. În afară de Fritz Haaber, restul inculpaţilor se recunoscuseră vinovaţi şi urmau să-şi negocieze pedepsele cu procurorii, însă Haaber, care mai fusese acuzat pentru atac, se declara nevinovat.

Aşa că urma procesul.

Marvin Pick o speriase cel mai mult pe Teena, Fritz Haaber te speria pe tine.

La mallul Niagara, tocmai ieşeai cu bunica de la JCPenny, iar Haaber trecea şi el cu alt tip. Amândoi purtau şepci cu cozorocul întors la spate, jachete de piele, blugi murdari. Ochii galbeni ai lui Haaber aţintiţi asupra ta, faţa crispată de furie.

Haaber nu avea voie să vină la tine. Haaber nu avea voie să vorbească cu tine. Totuşi n-aveai cum să nu-i înţelegi mesajul.

Vai, Doamne, cât îşi dorea să te fi omorât! Să te fi dat dracului cu capul de scândurile debarcaderului când avusese ocazia. Să te fi făcut praf cu pumnii, să te fi călcat în picioare.

Şi să te fi futut. Când avusese ocazia.

Dacă. Ah, dacă. Ce uşor ar fi fost, când avusese ocazia.

Aşa de tare te-ai speriat, aşa de tare tremurai, că bunica a trebuit să te ducă acasă.

N-ai fi vrut să-i spui de Haaber. Nu-l văzuse, probabil că nu l-ar fi recunoscut. Nu prea îi spuneai mai nimic bunicii tale despre viaţa ta la treisprezece ani, iar mamei îi spuneai şi mai puţin.

Chestiile de la şcoală, toate lucrurile de care voiai să le scuteşti. Îţi făceai griji că mama o să fie arestată, acuzată de sfidarea organelor judiciare dacă o să fie proces şi o să refuze să depună mărturie.

Îţi făceai griji că mama o să moară.

Voiai să le menajezi pe femeile adulte de la tine din casă. Ai învăţat că dacă nu se discută niciodată despre un lucru, până şi oamenii care-ţi sunt cei mai apropiaţi şi care te iubesc vor presupune că nu există.

Vei cultiva această înţelepciune în căsnicia ta.

Dar Haaber te îngrozea. Păreai să ştii sigur *O să mă omoare*. Aşa că i-ai zis bunicii de el, plângând amarnic pe scaunul din faţă al maşinii bunicii. I-ai zis bunicii, gândindu-te *O să-i zică mamei şi mama o să-l sune pe Dromoor*.

Iartămă

Pe 22 noiembrie noaptea, cu trei zile înainte de începerea procesului, şi-a turnat benzină în cap. A aprins un chibrit.

A lăsat un bilet cu un scris tremurător, care va fi identificat drept al lui:

Doamne iartămă pe mine şi ai mei mie foarte ruşine. Aşa e mai drept

F.H.

Bea mult. Era disperat, îl tăia căcarea şi parc-avea furnici pe creier zi şi noapte. Tot aşa, era nevinovat în mama mă-sii, nu le făcuse nimic femeilor ălora, toată lumea ştia, şi femeile ştiau, dar era convins că juraţii n-o să-l creadă, avocatul îi zicea că dacă depunea mărturie, ceea ce era crucial să facă, să prezinte lucrurile din perspectiva lui, de exemplu cum ajunsese sperma lui în Maguire aia şi cum de îi pătase sângele ei hainele şi i se lipise de tălpile adidaşilor, curva aia de procuroare putea să-l întrebe de „femeile pe care le abuzase în trecut", aşa că era futut, era futut oricum, începuse să vorbească obsesiv

despre planurile lui s-o taie pe pod spre Canada, ca muiştii ăia de fraţi Pick, care îi lăsaseră baltă pe el şi pe ceilalţi, bulangii trădători, dacă vrei să ştii cum a fost, Marv a avut ideea să le poştească pe femei, dacă vrei să mergi la sursă, Marv era de vină, dar Marv dispăruse, şi el, şi Lloyd, iar Jimmy DeLucca a luat-o razna şi şi-a furat omorul, cum zice toată lumea, că Jimmy tre' să-l fi provocat expres pe poliţai, sinucidere de mâna poliţiei, era o chestie de care ştiau toţi, citise de ea în tabloide şi văzuse la televizor. Când se prăjea de la prafuri, DeLucca nu-şi mai găsea nici gaura curului – să sară el cu cuţitul la un tip înarmat. Doamne!

De ce nu l-au luat Marv şi Lloyd cu ei? Se înţelesese întotdeauna bine cu ei, aşa credea.

Acuma era prea târziu. Cei de la vama din Ontario ştiau de el. Din toate punctele de frontieră dintre New York şi Canada. Ar fi arestat şi trimis în cătuşe înapoi în Niagara Falls. Nu era deloc drept, ce mă-sa, Marv şi Lloyd să-şi lase prietenii să cureţe rahatu' după ei.

Dacă dădea de ei, îi omora. Ticăloşii naibii!

Trebuie să facă impresie bună la tribunal, zicea Kirkpatrick. Toţi din familie şi ce rude mai avea trebuiau să vină la toate înfăţişările. Îmbrăcaţi îngrijit, aşezaţi sub ochii juraţilor. Juraţii observă familiile. Juraţii n-or fi ei prea deştepţi, dar au aşteptările lor. De

exemplu, o să se aştepte ca Fritz să depună mărturie, dacă tot se declara nevinovat. O să vrea să-i studieze faţa. Kirkpatrick credea că, într-un proces ca ăla, juraţii înclinau să simpatizeze cu inculpatul dacă le ofereai probe destul de bune ca să te simpatizeze. Însă în timp ce Kirkpatrick vorbea, Fritz era cu mintea în altă parte. Bulangiul ăsta cerea un „onorariu" aiuritor. 350 $ pe oră la tribunal! Şi un avans de te ardea la buzunar. Haaberii erau futuţi, şi bunicii trebuiau să sară cu bani. Gura avocatului te taxa ca un taximetru. După ce lăsa în urmă rahatul ăsta, dacă nu-l trimiteau la Attica, Fritz îşi făcea planuri să se facă şi el avocat, tipii ăştia chiar făceau bani din trăncănit, îţi stă mintea-n loc. N-avea nici o treabă cu nimic meseria asta de avocat. El, Fritz, avusese cele mai de rahat slujbe, munca la Administraţia Parcurilor, unde lucrase vara în liceu, slujba de picolo la Niagara Grand, apoi transportase cantităţi mici de cherestea şi pietriş în secret, nu era băiat de comitet şi s-ar fi ales cu capul spart în orice sindicat îl prindeau băieţii. Toate slujbele de rahat imaginabile, însă toate adevărate, pe bune. Nici una nu era vorbărie şi-atât. Toate aiurelile astea juridice pe care le schimbau avocaţii şi judecătorul între ei, cu mutre serioase, ca să arate că era pe-a serioaselea, nu aiureli, aşa cum ştia toată lumea, chiar şi ei.

Odată când îl arestaseră, într-una din dăţi, când cu „agresiunile fizice", când Donna trebuise să se ducă la urgenţe, depusese mărturie împotriva lui şi îi dăduseră ordin de interdicţie, îi prinsese bine lui Fritz că Donna era prietena lui, nu vreo nebună pe care n-o cunoştea. Judecătorul a spus doi ani şi Fritz era să se cace pe el până băşinosul ăla a adăugat cu eliberare condiţionată, Fritz şi maică-sa au plâns de recunoştinţă. Dar de data asta era altfel. Kirkpatrick l-a atenţionat. Să nu se aştepte la eliberare condiţionată dacă juraţii îl găseau vinovat, judecătorul o să-i dea pedeapsa maximă dacă juraţii îl găseau vinovat.

Un set de juraţi sunt la nivelul celui mai cretin membru a zis Kirkpatrick. *Trebuie doar să-l mângâi la coarda sensibilă pe un jurat şi eşti liber să mergi acasă, fiule.*

Muistului îi era uşor să vorbească. Kirkpatrick cu costumele lui de mii de dolari, cu căcatul ăla de Jaguar al lui. Când deschideau gura sclifosiţii ăştia din sudul statului, toţi ceilalţi parc-aveau nasurile înfundate. Kirkpatrick se uita la Fritz şi la părinţii lui, care erau catolici cu frică de Dumnezeu, de parcă îi venea o putoare dintr-acolo. Era prea politicos ca să zică ceva.

Acum că fraţii Pick violaseră eliberarea pe cauţiune, toţi din familiile lor îşi făceau probleme că o să încerce şi ei. Dar Fritz a promis

că n-o să facă aşa ceva, oricât de disperat ar fi.

De când fusese arestat, târât în duba poliţiei în cătuşe şi brutalizat de poliţaii de la circă, Fritz nu mai era în apele lui. Unul dintre poliţai îl înşfăcase cu braţul pe după gât, sufocându-l. I se rupsese ceva în gât. Deranjamentele de la stomac începuseră în noaptea aia. După euforia metamfetaminei, îşi simţea creierul prăjit. Nu putea să doarmă noaptea, ci doar uneori ziua, la părinţii lui, cu televizorul la care se uita mama pe fundal. Te alină, ca şi cum eşti iar mic şi te doare stomacul, urechea şi mama te lasă să stai acasă în loc să te duci la şcoală. În noaptea aia în parc, de 4 Iulie, la partida de baseball de la şcoală, erau majorete în costume de satin care dădeau din fund şi din ţâţe. Fritz nu dormea, dar le vedea pe fetele astea şi gemea tare, de parcă-l apuca una din ele de pulă. Lui Fritz îi plăceau fetele mai tinere, cum îl tachinau amicii. Una mai mare de douăzeci nu-l atrăgea, astea ştiau prea multe şi chiar îţi luau pula la mişto. Una mică, foarte mică, cum era fiica lui Maguire, era altceva. Nici vorbă de mişţouri, o să facă pe ea de frică şi o să aibă respect.

Fritz trebuia să recunoască, probabil fusese mai bine că Bethel Maguire se zbătuse şi scăpase din mâinile lui ca un ţipar înnebunit. Ar fi futut-o pe curva aia mică până o omora. Când eşti în halu' ăla de luat, nimeni

nu poate să te oprească. Parcă-ţi curge electricitate prin corp. Şi aşa acuma l-ar judeca pentru crimă, ar fi fost futut de tot.

Doar că, dac-ar fi omorât-o pe fată sau ar fi omorât-o altcineva, şi la fel pe mamă, nici unul n-ar fi fost prins, poate. Nici un martor! Fritz Haaber n-ar fi fost recunoscut la aliniere de Bethel Maguire, n-ar mai fi fost în rahatul în care era acum, nenorocindu-şi mama. *E vina ta, în mă-sa de treabă, vezi? N-ai făcut dracului nimic când aveai ocazia.*

Acum era prea târziu. Începea procesul. N-avea cum să ajungă la fată. Ar fi cu ochii pe el, l-ar supraveghea. Sigur, a mai văzut-o prin cartier, a tras maşina în faţa gimnaziului ca s-o urmărească plecând, s-a ţinut un pic după ea şi nu-l văzuse, o văzuse din întâmplare acolo, dar o urmărise câteva minute, fata asta de vreo treişpe ani, nu frumoasă, dar drăguţă la faţă, cu păr blond-cenuşiu, ca al mamei, mergea cu bunică-sa, nu ştia nici una că erau urmărite ca prin telescop, Fritz aproape ajunsese să creadă că fata nu putea să-l vadă, era invizibil! Ce senzaţie tare, dar, futu-i, ridicase privirea şi-l văzuse; îi plăcuse cât de tare s-a speriat, se făcuse albă la faţă ca o moartă, părea c-o să leşine pe loc. Nebunie! Parcă i se urcase la cap! Dar Fritz ştia că tre' să se care de acolo cât mai repede. Înainte să-l ochească băbătia aia de bunică-sa şi să se pună pe urlat.

S-a gândit că poate o s-apară niște polițai la ușa alor lui, după el, în seara aia. Vreun rahat despre hărțuirea martorei din vreo lege. Însă nu.

Bethel Maguire nu-l pârâse. În adâncul sufletului, lui Bethel Maguire îi plăcea de Fritz Haaber, ai?

Fritz își făcea probleme cu rahatul ăsta de probe „de laborator". Știa că-s pe bune și din astea, era „știință pură". Văzuse la televizor. Un fel de radiografii ale spermei, sângelui, firelor de păr, fibrelor textile. Ca un puzzle, așa zicea Kirkpatrick că se potriveau părțile astea, risipite toate peste tot, iar juraților trebuiau să le pună cap la cap ca să vadă dacă verdictul e „vinovat" sau „nevinovat". Asta nu era prea ușor. Puteai să-i derutezi și să-i zăpăcești pe jurați, zicea Kirkpatrick. Pentru că în adâncul ei, omenirea vrea să fie derutată și confuză. Adevărul e doar una dintre atracții, nu întotdeauna cea mai puternică. De-asta insista Kirkpatrick pe lângă clienții lui să depună mărturie și să învețe pe de rost tot scenariul pe care li-l dădea el. Kirkpatrick repetase cu Fritz de atâtea ori interogatoriul de la tribunal, că Fritz simțea că-i cedează creierul. O lua razna pe bune. Nu tu praf, nici măcar iarbă, dar putea să bea câte o bere. Avea nevoie să se mai relaxeze, ce Dumnezeu. I-a zis lui Kirkpatrick că n-a mai dormit noaptea și nu și-a mai golit mațele cum trebuie de nici nu mai știa când. Se

mai simţea şi singur! Prietenii păstrau distanţa deocamdată. Până şi rudele. Şi fetele. Păreau să se teamă de el, până şi fetele care-l ştiau din şcoală. Până şi verişoarele lui, ce Dumnezeu! Era de-a dreptul jignitor.

Aşa că, atunci când a primit telefonul cu pricina, a picat tocmai la ţanc.

Îl căuta o femeie, zicea că vrea să vorbească urgent cu Fritz Haaber. Fritz a preluat apelul pe telefonul fără fir, retrăgându-se ca să nu-l audă mama lui.

După-amiaza zilei de 22 noiembrie. Trei zile până la proces. Doamne, ce trac avea! O voce de femeie, joasă şi sexy, zicându-i că i-a tot văzut faţa la televizor şi în ziare. Interviul din *Falls Clarion* cu mama lui Fritz, care părea cea mai minunată mamă din lume, cum îl sprijinea la greu, mai că-i dăduseră lacrimile. „Femeia aia i-a distrus viaţa fiului meu."

Ştia ea nişte chestii despre Teena Maguire, ea şi mama ei ştiau amândouă destule. O să-i zică lui Fritz dacă-l interesează. Chestii din astea ar trebui date pe faţă la proces, să ştie şi juraţii cine-i femeia asta. Dar mai mult voia să-l vadă pe Fritz. O chema Louellen Drott. Se transferase la Liceul Baltic de la Mântuitorul Nostru şi terminase în 1993, zicea ea. Fritz a socotit că era cu trei ani mai mică decât el, clasa lui terminase în '90, deşi el nu-şi luase examenele. În timp ce fata vorbea, încerca să-şi amintească de vreo

Louellen Drott. Drott era un nume cunoscut. Exista o spălătorie auto Drott. Mai era un Drott proaspăt selecţionat în echipa Buffalo Bisons cu câţiva ani în urmă. Louellen zise că era crucial să se vadă în seara aia. Avea să-i mărturisească nişte lucruri şi avea un rozariu pentru el. Ştia din poze că el spusese adevărul despre ce se întâmplase în debarcader. Avea ochi calzi şi sinceri, care nu puteau să mintă.

Vocea lui Louellen îi suna atât de sexy în ureche. Fritz înghiţi în sec. Ştia că era ceva special. De parcă el era un bărbat condamnat pe nedrept şi destinul i-o scosese pe Louellen în cale ca să-l salveze. Parcă o vedea în faţa ochilor şi-i plăcea ce vede. Avea părul lung, ondulat, poate blond-roşcat, care-i acoperea un ochi pe jumătate. Era o fată micuţă. Fritz avea un metru şaptezeci şi cinci, nu suporta fetele înalte şi stângace, care se băgau prea tare în seamă, ca limbistele. Louellen Drott asta nu era ca ele.

Pe un ton coborât, Louellen zise că ştia ea un loc, lucra acolo, era lângă aeroport, motelul Black Rooster. N-a zis de-a dreptul că e cameristă la motel, dar Fritz a ghicit, pentru că a zis că are acces la toate camerele şi puteau să se întâlnească într-una din ele. O să fie „foarte intim", „fără întreruperi de orice fel" şi din astea, promise Louellen. Camera de la capătul motelului era cea cu numărul 24 şi o să-l aştepte acolo la 19:00, o să agaţe

de clanţă cartonaşul cu NU DERANJAŢI, dar el să intre, îl aştepta.

Fritz zise bine. Cu voce pieritã, întrebă dacă să aducă un bax de bere? Sau poate vin?

Louellen râse şi zise că nu-l vrea decât pe el, pe Fritz. O să se ocupe ea să nu lipsească nimic, promite!

Fritz simţea că i se taie picioarele. Parcă se auzea zicându-i lui Marv Pick *Frate, ce mi-am mai tras-o cu una aseară!*

Fritz s-a ras şi şi-a schimbat o parte din haine. I-a zis maică-sii să nu-l aştepte cu masa. A luat-o spre şoseaua dinspre aeroport. Restaurante fast-food, benzinării şi clădiri industriale DE ÎNCHIRIAT şi o fâşie de moteluri kitsch, bine luminate, la capătul căreia era clădirea fără etaj, din cărămidă a motelului BLACK ROOSTER. O firmă de neon anunţa clipind CAMERE L BERE. Fritz era într-un aşa hal de frenezie, că-şi molfăise capătul ţigării. Adevărul era că nimeni nu se mai purtase frumos cu el de când cu chestia din iulie. Nimeni nu se sinchisea de fapt de Fritz. Chiar dinainte de chestia din iulie. Donna îi dăduse papucii. Nici una din amicele ei nu voia să iasă cu el. Maică-sa bocea şi dădea interviuri şi se ruga pentru el, dar o văzuse cum se uită uneori la el, ştia prea bine privirea aia întrebătoare şi dezgustată. Tatăl lui Fritz nu suporta să stea pe lângă el mai mult de cinci minute. Fraţii şi surorile

lui îl urau. Toți îl invidiau că era în centrul atenției. Că se strângea atâta bănet pentru „apărarea" lui. Dar Louellen Drott văzuse ce-i în inima lui Fritz. Voia să-i dea un rozariu. Înainte să se fută, o să se roage împreună. Sau după ce se fut. Sau și înainte, și după. Louellen îl iubise în taină pe Fritz Haaber, își închipuia el, pe vremea când era la Liceul Baltic. Dacă-l trimiteau pe Fritz la închisoare, Louellen o să vină să-l vadă. O să-i rămână credincioasă. Numai pe ea o s-o primească Fritz, dintre toți afurisiții de oameni și în *Clarion* o să apară un interviu și cu ea și cu poza ei alături.

Când Fritz o să fie eliberat condiționat, o să se căsătorească. Interviul o să apară la știrile de la ora 18:00 de pe Fox.

La Niagara Falls sezonul se încheiase. Nu prea mai erau turiști în perioada asta urâtă a anului. La Black Rooster, erau ocupate doar câteva camere. Erau cele mai apropiate de șosea și mai retrase față de pistele aeroportului. Fritz coti pe aleea de zgură și o luă încet către capăt, unde lumina un bec în față, la numărul 24. În camera 24 era o lumină plăcută, caldă, jaluzelele erau trase. *Mă așteaptă înăuntru. O, Doamne.* Fritz văzu doar trei vehicule parcate în fața motelului fără etaj. Două erau parcate lângă biroul administratorului și al treilea, un Ford combi, era parcat la numărul 19.

Deasupra capului, un avion tocmai ateriza. O larmă asurzitoare, ascuţită, Fritz simţea că-i vibrează dinţii de la ea. Îţi dădea un fior nervos, ca primele acorduri ale unui cântec heavy-metal. Cu respiraţia tăiată, s-a dat jos din maşină, a vârât cheile în buzunar, s-a apropiat de uşă, unde, uite-l, atârna NU DERANJAŢI.

— Louellen?

Apăsă pe clanţă. Uşa nu era încuiată, fix cum îi promisese ea. Inima îi bătea aşa de tare, că-l durea.

— Hei, zise cu o voce răguşită şi plină de speranţă. E cineva? Sunt Fritzie.

Ce i-ar plăcea ca Louellen să-i zică Fritzie. Nu-i mai zisese nimeni Fritzie de mult.

„I-a distrus viaţa fiului“

Cadavrul carbonizat, de nerecunoscut, va fi descoperit pe 23 noiembrie 1996 spre prânz, la capătul unui drum îngust de acces, la mai puţin de un kilometru de aeroportul Niagara Falls, pe un maidan cu bălării şi copăcei pitici. N-a fost nevoie de un examinator cu experienţă ca să se descopere că a fost turnată benzină şi i s-a dat foc. O canistră goală de benzină se afla în apropierea cadavrului. Pe drum era parcată o maşină, cu cheia în contact. Dacă n-ar fi fost maşina, identificarea cadavrului ar fi luat mult. Poliţiştii au verificat numărul maşinii prin staţie şi au fost informaţi că vehiculul figura pe numele lui Fritz Haaber, domiciliat pe Eleventh Street, nr. 3392, Niagara Falls, statul New York.

Pe bordul maşinii, deasupra volanului, era pus cu grijă un bilet scris de mână, încadrat de un rozariu de cristal:

Doamne iartămă pe mine şi ai mei mie foarte ruşine. Aşa e mai drept

F.H.

Scrisul, deşi tremurat, a fost identificat fără probleme ca aparţinându-i lui Fritz Haaber, care era stângaci. Rozariul, foaia de blocnotes, volanul maşinii, mânerele portierelor şi interiorul, canistra de benzină: pe toate se aflau amprentele lui Fritz Haaber. Pe pământ, în apropierea cadavrului ars, s-a găsit o cutie de chibrituri cu sigla Arno, Restaurant&Pizzerie, local frecventat de Fritz Haaber, iar cutia de chibrituri era şi ea plină de amprentele lui Fritz Haaber. Căzuse la pământ la câţiva centimetri de corp, aproximativ unde ar fi lăsat-o să cadă un stângaci ca Fritz Haaber dacă ţinea cutia cu dreapta şi băţul de chibrit pe care îl aprindea cu stânga.

Încă o dată Gladys Haaber, mama tânărului decedat, va fi intervievată pentru articolul de fond din *Clarion*. Portretul mamei îndoliate va apărea lângă o fotografie mărită a fiului ei Fritz, făcută cu câţiva ani în urmă, într-o perioadă mai fericită, când băiatul era bărbierit, fără mustaţă şi fără părul răvăşit care-i cădea pe faţă, fără rânjetul batjocoritor. Gladys Haaber şi restul familiei Haaber nu se vor îndoi niciodată că Fritz şi-a luat viaţa de tânăr la disperare, pentru că era hărţuit de procuratura districtuală şi de târfa aia de Teena Maguire pentru o infracţiune pe care n-o săvârşise.

„Fiul meu era sensibil. Lua lucrurile în tragic. L-au dus la sinucidere. Nu putea să

doarmă, nu putea să mănânce şi mereu îl supărau maţele. Toată noaptea auzeam cum trage apa la baie. Sper că acum sunt fericiţi! Bestiile astea sângeroase care se ascund după legi. Mă rog la Dumnezeu, dacă există dreptate pe lumea asta, să se facă la locul potrivit şi să fie pedepsiţi oamenii potriviţi, şi asta *curând*."

În rai

11 aprilie 1997
Dragă mamă & dragă Bethie,

Aici sunt în Rai! Pe cealaltă parte se vede un „copac al lui Iosua" şi florile chiar aşa arată. Eu şi DeWitt suntem atât de fericiţi „la drum". Rulota XL e extraordinară! Îţi trebuie o maşină zdravănă pe unele drumuri. În campinguri ţi-e dat să cunoşti nişte oameni daţi naibii, dar nici DeWitt nu se lasă mai prejos. Am avut vreme rea în parcul Esdras, furtună şi inundaţii. Urmează Marele Canion. Am întâlnit lume din Buffalo & am făcut haz de vremea urâtă de care aveţi parte acasă. DeWitt e cel mai generos şi mai bun bărbat din lume. Îmi place tare mult această viaţă nouă care mi s-a oferit prin mila Domnului. Mă gândesc la voi. Dumnezeu să vă binecuvânteze & să vă apere, iubita mea mamă & fiică. Teena
(DEWITT VĂ SALUTĂ!)

Dna Agnes Kevecki & Bethel Maguire
Baltic Ave. 2861, Niagara Falls
N.Y.
14302

Partea a treia

Singură

Din când în când îl vezi – pe Dromoor.

Mereu pe neașteptate. Mereu rămâi șocată.

Un polițist tânăr în uniformă. Care coboară dintr-o mașină de poliție. Mergând pe stradă. Odată, în Central Park, călare, lângă alt polițist. Zvelt, cu spatele drept, cu țeasta rasă la ceafă și tâmple și cu ochelari negri care îi acoperă ochii.

Te oprești, te cufunzi în tăcere.

Au trecut ani. Lumea e alta. Lumea asta urbană a New Yorkului, unde trăiești cu soțul tău, nu are nici un punct comun cu lumea pierdută a copilăriei din Niagara Falls. Așa cum soțul tău nu are nici o trăsătură în comun cu băieții și bărbații pe care i-ai cunoscut în acea lume, de care nu i-ai zis practic nimic.

Când o să-i zici? Poate niciodată. Căci de ce i-ai zice? N-ar înțelege. Era o lume cu multă urâțenie, dar și cu frumusețe. Era ură, dar și dragoste. Un singur bărbat ar putea să înțeleagă și nu e soțul tău.

Ştii că Dromoor nu mai poartă uniformă de poliţist. Nu mai patrulează pe străzi. E detectiv clasa întâi John Dromoor, poartă haine ca ale oricărui civil, palton, probabil o cămaşă albă, o cravată. Slabe şanse să fie în New York. Ultima dată când ai auzit de el, era încă în Niagara Falls, îl avansaseră şi îl transferaseră la Circa 1.

Ultima dată ai auzit de el cu ani în urmă. Înainte chiar ca mama ta să se mărite cu prietenul ei DeWitt. Un tip care fusese în marină, pe care îl cunoscuse la casa de rugăciuni Frăţia Creştină, unde o dusese o prietenă de la Alcoolicii Anonimi.

Cu mult timp în urmă. După Fritz Haaber. După ce violatorii care rămăseseră în viaţă încheiaseră diverse acorduri cu tribunalul privind diverse grade de vinovăţie, acceptaseră să facă închisoare şi se învoiseră să nu se mai ţină nici un proces.

Nici un proces. Teena a izbucnit în lacrimi de recunoştinţă.

Trebuie să recunoşti că acum Dromoor e la vârsta mijlocie. E greu să ţi-l imaginezi altfel decât era pe vremuri, de fapt, chiar se poate să nu-l mai recunoşti.

— Beth? S-a întâmplat ceva?

Soţul tău îţi atinge braţul. Uneori îl enervează momentele astea ale tale de distragere când sunteţi pe stradă, alteori îl îngrijorează. Nu pare niciodată să vadă cine sau ce ţi-a captat atenţia în asemenea măsură încât stai

ţintuită locului, cu privirea pierdută. Iar apoi, dezmeticindu-te din transa ta, simţi cum ţi se ridică un val de căldură în obraji, de parcă te-a plesnit cineva. Spui bâlbâindu-te:

— De ce... de ce întrebi?

— Păreai atât de singură dintr-odată. De parcă uitaseşi total de prezenţa mea.

Sfârşit